LAY HER AMONG THE LILIES

James Hadley Chase[1]

Copyright © James Hadley Chase, 1950
Copyright © Editura Vremea, pentru versiunea în limba română

[1] *James Hadley Chase* este cel mai cunoscut pseudonim al scriitorului britanic René Brabazon Raymond (24 decembrie 1906 – 6 februarie 1985) care a mai publicat şi sub alte nume (*James L. Docherty, Ambrose Grant, and Raymond Marshall*).

James Hadley Chase

CULCAŢI-O ÎNTRE CRINI

Ediţia a II-a

Traducere de Ioana Mitea

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2007

Coperta de Silvia Colfescu

Redactor: Maria Giugariu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHASE, JAMES HADLEY
Culcaţi-o între crini / James Hadley Chase;
trad.: Ioana Mitea. - Ed. a 2-a. - Bucureşti: Vremea, 2007

ISBN 978-973-645-243-7

I. Mitea, Ioana (trad.)

821.111-31 = 135.1

CAPITOLUL 1

I

Era o dimineaţă fierbinte, sufocantă, de iulie, plăcută dacă stai în slip pe plajă cu blonda ta preferată, dar greu de suportat dacă stai închis într-un birou, aşa cum stăteam eu.

Zgomotul circulaţiei pe Orchid Boulevard, zumzăitul aparatelor de zbor ce survolau plaja şi murmurul adânc al valurilor pătrundeau pe ferestrele deschise. Instalaţia de aer condiţionat a centrului de afaceri Orchid Buildings ţinea piept cu succes temperaturii în creştere. Raze de soare, fierbinţi şi aurii, desenau pete ciudate pe covorul cumpărat de Paula ca să impresioneze clienţii, dar care mie mi se părea de fiecare dată când îl vedeam prea scump ca să calc pe el.

Stăteam în spatele biroului pe care împrăştiasem câteva scrisori vechi, ca s-o conving pe Paula că lucrez, dacă ar fi intrat cumva pe neaşteptate. Un pahar înalt, plin cu o băutură tare de-ţi tăia răsuflarea, ascuns după câteva cărţi groase de drept, scotea clinchete de fiecare dată când îl atingeam.

Se împlineau exact trei ani şi jumătate de când înfiinţasem *Universal Services,* o firmă care se angaja la orice treabă, de la găsirea unui pudel până la reperarea câte unui şantajist care mulgea contul bancar al vreunui client. Era, în primul rând, un serviciu destinat milionarilor, aşa că onorariile noastre erau mari, însă trebuie ţinut cont şi de faptul că în Orchid City milionari erau cam tot atâţia câte fire de nisip sunt pe plajă. Au fost trei ani şi jumătate în care ne-

am zbătut nu glumă, am făcut ceva bani şi ne-am ocupat de tot soiul de cazuri: până şi de crime.

De câteva zile, la firmă era linişte. Cât despre problemele de rutină care mai apăreau, acestea cădeau în seama Paulei Bensinger. Doar când ceva ieşit din comun îi dădea bătaie de cap, eu şi partenerul meu, Jack Kerman, intram în arenă. Şi cum nimic ieşit din comun nu-i deranja căpşorul, lâncezeam amândoi pentru moment, prefăcându-ne că suntem ocupaţi şi golind o sticlă de scotch.

Tolănit în fotoliul rezervat clienţilor, Jack Kerman, un tip înalt, osos şi spilcuit, cu o şuviţă albă în părul său negru şi o mustaţă à la Clark Gable, se odihnea lipindu-şi de frunte paharul rece. Într-un costum verde-oliv, cu o cravată lucrată de mână, roşu cu galben, pantofi albi din piele de căprioară cu reflexe verde închis, Jack arăta ca şi când tocmai ar fi coborât din paginile revistei *Esquire*[1].

După o tăcere lungă, îl aud zicând:

— Doamne! Ce mai bucăţică! Dacă-i tai braţele e mai ceva decât Venus din Milo...

Se aşează mai confortabil şi continuă:

— Aş fi vrut să-i taie cineva braţele! Mamă, cât era de încăpăţânată! Iar eu destul de fraier să cred că-i ageamie...

— Nu, te rog, nu începe! l-am implorat, înşfăcând paharul. Mai auzisem asta de zeci de ori. Ultimul lucru pe care aş dori să-l aud, într-o dimineaţă ca asta, ar fi un extras din viaţa ta sentimentală! Mai bine mă apuc să-l citesc pe Krafft-Ebing[2].

— Ţapul ăla bătrân nu te-ar ajuta cu nimic, zise Kerman cu dispreţ. Şi-a scris toate perlele în latină.

— Ai fi surprins dac-ai şti câţi au învăţat latina doar ca să afle ce-a scris el. Asta înseamnă să împuşti doi iepuri dintr-o lovitură!

---

[1] Revistă de modă pentru bărbaţi, (n. trad.)

[2] *Richard Freihherr von Krafft-Ebing* (1840-1902), psihiatru german, a scris în 1886 *Psychopathia Sexualis*. (n. trad.)

— Că tot veni vorba, hai să-ţi povestesc de blonda mea. Am întâlnit-o aseară în drugstore[3]-ul lui Barney.

— Blondele nu mă interesează! am spus eu cu hotărâre. În loc să stai aici să-mi povesteşti iar despre femei, mai bine ai umbla să cauţi vreo afacere. Uneori mă şi întreb pentru ce dracu' te plătesc!

Kerman păru că reflectează, foarte surprins:

— Vrei o afacere nouă? Credeam că ideea este să o lăsăm pe Paula să se ocupe de tot şi noi să trăim pe spinarea ei.

— În linii mari, asta-i schema; dar câteodată nu strică să-ţi câştigi şi singur existenţa.

Kerman îşi reveni.

— A, câteodată! Pentru o clipă am crezut că vrei să spui „acum”! Luă o gură de scotch şi-şi închise ochii. Blonda despre care am încercat să-ţi povestesc... e o şmecheră fără pereche! Când am încercat s-o agăţ, mi-a spus că ea nu aleargă după bărbaţi. Ştii ce i-am răspuns?

— Ce i-ai răspuns? l-am întrebat resemnat, pentru că oricum tot mi-ar fi povestit, iar dacă eu nu-i ascultam minciunile, atunci cine s-o facă?!

Kerman chicoti.

— „Don'şoară”, am zis, „s-ar putea să nu alergi după bărbaţi, însă nici o cursă de şoareci nu fuge după şoareci!” Deştept, nu? Ei bine, asta a dat-o gata! Nu e cazul să faci mutra asta acră! Poate că tu ai mai auzit poanta, dar ea nu, aşa că am dat-o gata!

Înainte de-a apuca să-nhaţ paharul, uşa se deschise şi apăru Paula.

Era zveltă, cu ochi negri, reci şi fermi şi cu un cap plin de idei - de-ale mele, bineînţeles. Era neobosită, promptă şi, evident, folositoare. Ea mă încurajase să înfiinţez *Universal Services,* împrumutând şi banii cu care să ne începem activitatea. Numai iscusinţa ei ne ajutase să ţinem piept

[3] Magazin în care se vând produse farmaceutice, alimente preambalate şi bunuri de larg consum (n. trad.)

problemelor administrative, făcând din *Universal Services* o firmă cu renume. Dacă eu eram creierul agenţiei, ea era, cu siguranţă, coloana vertebrală. Fără ea ne-am fi prăbuşit într-o săptămână.

— N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să trândăviţi şi să beţi? întrebă ea, proţăpindu-se în faţa biroului şi privindu-ne acuzator.

— Există ceva mai bun de făcut? întrebă Kerman, prefăcându-se interesat.

Ea-i aruncă o privire nimicitoare şi-şi întoarse spre mine minunaţii ei ochi negri.

— Că veni vorba, Jack şi cu mine tocmai plecam să găsim vreun client, am zis eu, împingând cu duşmănie scaunul pe care stătusem. Hai, Jack, să mergem, să vedem ce găsim!

— Şi unde vă duceţi să căutaţi? La barul lui Finnegan?! întrebă Paula dispreţuitor.

— E o idee grozavă, constipato! zise Kerman. Poate că Finnegan are vreo afacere pentru noi.

— Înainte de-a pleca, poate vreţi să vă uitaţi la asta! zise Paula şi flutură spre mine un plic lunguieţ. Adineauri l-a adus portarul, care l-a găsit într-un buzunar al trenciului ăla vechi, pe care i l-ai făcut cadou cu atâta generozitate.

— Zău? am zis eu, luând plicul. Asta-i nemaipomenit, pentru că i-am dat trenciul ăla de mai bine de-un an!

— Aşa şi e! Timbrul te dă de gol, spuse Paula cu un calm care nu prevestea nimic bun. Scrisoarea a fost expediată acum paisprezece luni. Nu cred că-i posibil s-o fi băgat în buzunar şi să fi uitat cu totul de ea. Noi nu facem chestii din astea, nu-i aşa?

Într-adevăr, plicul nedezlipit îmi era adresat. Caligrafia era feminină, fermă şi îngrijită.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată, am zis.

— Ţinând cont de faptul că-n general nu-ţi prea aminteşti ceva fără ca eu să-ţi atrag atenţia, nu mă miră, zise Paula.

— Într-o bună zi, micuţa mea scorpie, remarcă Kerman cu o voce blândă, cineva tot va pune mâna pe tine şi îţi va trage o mamă de bătaie.

— Asta n-o să-i vină de hac, am zis eu, rupând plicul. Am încercat şi eu. Se face şi mai rea.

Am scos din plic o foaie scrisă şi cinci bancnote de câte o sută de dolari.

— Mamăăă... Doamne!... exclamă Kerman, sărind în picioare. Asta i-ai dat tu portarului?!

— Nu începe şi tu acum! Să vedem ce scrie.

CRESTWAYS,
BULEVARDUL FOOTHILL
ORCHID CITY
15 mai 1948

Dacă aţi binevoi să mă vizitaţi la adresa de mai sus, azi la ora trei, aş dori să vă pun la dispoziţie dovezi împotriva cuiva care o şantajează pe sora mea. Am înţeles că vă ocupaţi de asemenea cazuri. Alătur cinci sute de dolari, acont.

JANET CROSBY

O tăcere lungă şi dureroasă urmă acestei lecturi. Până şi lui Jack îi pierise graiul. Acum paisprezece luni un client ne propusese o afacere şi ne trimisese un avans de cinci sute de dolari de care noi habar nu aveam!

— Urgent şi confidenţial! murmură Paula. După ce uită de ea paisprezece luni, o dă portarului ca să aibă cu ce se distra! Minunat!

— Ţine-ţi gura! am mârâit eu. De ce nu ne-o fi sunat să ceară o explicaţie? Trebuia să-şi fi închipuit că n-a ajuns scrisoarea... Stai o clipă! A murit, nu-i aşa? Una dintre fetele lui Crosby a murit. Oare Janet?

— Mi se pare că da! Aflu imediat.

— Şi scoate tot ce avem despre Crosby.

După ce ieşi din birou, i-am spus lui Jack:

— Pariez că-i moartă. Cred că va trebui să înapoiem banii ăştia.

— Dacă facem asta, zise Jack, sensibil întotdeauna la chestiunile financiare, e posibil ca presa să miroasă ceva şi o asemenea poveste n-o să ne facă o reclamă prea bună. Trebuie să procedăm cu grijă, Vic. Mai bine o lăsăm baltă şi ne ţinem gura.

— Nu se poate! Poate că nu suntem prea eficienţi, dar măcar să fim oneşti.

— E mai bine să nu stârnim fiara. Crosby e un mahăr în petrol, nu?

— A fost. E mort. A fost împuşcat accidental, acum vreo câţiva ani.

Am luat cuţitul de tăiat hârtia şi-am început să înţep mapa de birou.

— Habar n-am cum de am uitat scrisoarea în trenciul ăla nenorocit. O să aibă grijă să-mi reproşeze mereu asta.

Kerman, care-o cunoştea bine pe Paula, rânji înţelegător.

— Strânge-o de gât dacă te bate la cap! zise Jack, plin de solicitudine. Mă bucur că nu-i vina mea!

Am continuat lupta cu mapa, tot găurind-o, până ce Paula s-a întors cu un teanc de articole decupate din ziar.

— A murit de insuficienţă cardiacă, zise ea, închizând uşa biroului, pe 15 mai, adică exact în ziua când ne-a scris. Nu-i de mirare că n-ai mai auzit nimic despre ea.

— Insuficienţă cardiacă?! Câţi ani avea?

— Douăzeci şi cinci.

Am lăsat cuţitul de tăiat hârtie, căutând o ţigară.

— Parcă-i cam tânără ca să moară de insuficienţă cardiacă. Oricum, s-auzim. Ce-ai mai găsit?

— Nu mare lucru. Aproape nimic nou, zise Paula, aşezându-se pe colţul mesei. Macdonald Crosby a făcut milioane din afaceri cu petrol. Era un Quaker[1] bătrân, dur şi

[1] Membru al *Society of Friends*, fondată în anul 1652. (n. trad.)

antipatic, cu o minte ascuţită ca un brici. A fost însurat de două ori. Prima lui fiică, Janet, mai mare cu patru ani, era de la prima soţie; Maureen, de la a doua. S-a retras din afaceri în 1943 şi s-a stabilit în Orchid City. Înainte locuia în San Francisco. Fetele nu semănau deloc. Janet era studioasă şi îşi petrecea mai tot timpul pictând. Câteva lucrări de-ale ei sunt expuse la Muzeul de Artă. Se pare că avea talent, nu glumă. Era o fire reţinută şi aspră. Maureen, răsfăţata familiei, era capricioasă, sălbatică şi uşuratică. Până la moartea lui Crosby o găseai mereu pe prima pagină a ziarelor, implicată în tot felul de scandaluri.

— Ce scandaluri? am întrebat eu.

— Acum câţiva ani a călcat un om pe Center Avenue. Se spune c-a fost beată, ceea ce ar fi foarte posibil, pentru că trăgea cumplit la măsea. Crosby a mituit poliţia şi fata s-a ales doar cu o amendă zdravănă pentru depăşirea vitezei legale. Altă dată a ieşit pe Orchid Boulevard călare pe-un cal, în pielea goală. Cineva făcuse pariu cu ea că nu are curaj, dar ea a făcut-o.

— Stai o clipă! Vreau să aflu amănunte, zise Kerman, ridicându-se tulburat. Cine era în pielea goală? Calul sau fata?

— Fata, idiotule!

— Şi eu unde eram? Eu n-am văzut-o!

— N-a apucat să facă cincizeci de metri că a şi fost prinsă.

— Dac-aş fi fost acolo, n-ar fi apucat să facă atâţia metri!

— Lasă obscenităţile şi taci din gură! îl apostrofă Paula.

— Se pare că aveau de ce s-o şantajeze, am intervenit eu.

Paula încuviinţă.

— Cât despre moartea lui Crosby, se ştiu toate amănuntele. Îşi curăţa arma în birou şi aceasta s-a descărcat, omorându-l. I-a lăsat trei sferturi din avere lui Janet, fără nici o condiţie, iar un sfert lui Maureen, sub tutelă. Când Janet a murit, Maureen a primit întreaga avere

şi se pare că de-atunci e altă persoană. De când şi-a pierdut sora nu a mai apărut prin ziare.

— Când a murit Crosby? am întrebat eu.

— În martie 1948, cu două luni înainte de Janet.

— Mda, ce convenabil pentru Maureen!

Paula ridică din sprâncene.

— Da. Janet a fost distrusă de moartea bătrânului. N-a fost ea niciodată o persoană prea puternică. Ziarele pretind că şocul ăsta a dat-o gata.

— Şi totuşi toată povestea o favorizează pe Maureen. Nu-mi place deloc, Paula. Poate sunt eu suspicios, dar întâi îmi scrie Janet că cineva încearcă să-i şantajeze sora, apoi moare, la fix, de insuficienţă cardiacă, iar sora ei o moşteneşte. Îmi pare cam aranjat jocul ăsta al hazardului.

— Nu văd ce-am putea face noi, zise Paula, încruntându-se. Nu putem reprezenta un client mort.

— Cum să nu putem?! Am scos cele cinci bancnote. Ar trebui să înapoiez aceşti bani moştenitoarei sau să încerc să-i merit. Şi cred c-am să încerc să-i câştig cinstit.

— Paisprezece luni e cam mult, zise Kerman cu îndoială. Urmele s-au răcit de mult.

— Dacă există vreo urmă... adăugă Paula.

— Pe de altă parte, am zis eu, ridicându-mă din scaun, dacă e ceva dubios în moartea lui Janet, cele paisprezece luni care au trecut îţi pot da un fals sentiment de siguranţă şi, când te simţi sigur pe tine, nu-ţi mai iei măsuri de precauţie. Cred că am să o sun pe Maureen Crosby, să aflu cam cât de bine e să cheltuieşti banii soră-tii.

Kerman grohăi.

— Ceva îmi spune că scurtul şi plăcutul nostru răgaz s-a cam sfârşit, zise el trist. Era prea plăcut ca să dureze. Mă pun pe treabă sau aştept să te-ntorci?

— Aştepţi până ce mă întorc, i-am spus eu în drum spre uşă. Şi dacă ai vreun aranjament cu „capcana” aia a ta, spune-i să-şi caute alt şoarece!

II

Crestways, reşedinţa familiei Crosby, se întindea în spatele unui zid îmbrăcat în bougainvillea[1], deasupra căruia se ridica un gard viu, de pin australian, dublat de un alt gard metalic care avea în partea de sus sârmă ghimpată. Intrarea se făcea printr-o poartă dublă din lemn masiv, prevăzută în partea dreaptă cu o ferestruică.

De-a lungul lui Foothill Boulevard şi până în deşertul de la Crystal Lake se înşirau cel puţin o duzină de asemenea reşedinţe. Domeniile erau separate de câte un acru de pământ al nimănui, plin de bălării, salvie sălbatică, nisip şi arşiţă.

Tolănit în antebelicul meu Buick decapotabil, priveam, fără tragere de inimă, poarta imensă. În afară de plăcuţa gravată cu numele proprietarului, nimic nu deosebea această proprietate de cele ale celorlalţi milionari din zonă. Toate se întindeau în dosul unor ziduri impozante. Toate aveau porţi mari, de lemn, care să ţină la respect orice vizitator nedorit. Toate se scăldau în aceeaşi linişte îndestulătoare, acelaşi miros de flori şi de gazon bine udat. Deşi nu se vedea nimic prin gard, bănuiam că în spatele lui se găseau o piscină superbă, un acvariu, alei mărginite de rododendroni, grădini de trandafiri parfumaţi. Dacă eşti milionar, e obligatoriu să trăieşti în felul ăsta, pentru că altfel ceilalţi cred că eşti zgârie-brânză. Aşa a fost, aşa este şi aşa va fi întotdeauna, dacă eşti posesorul unui milion de dolari.

Nimeni nu părea să se grăbească să deschidă poarta, aşa că m-am extras din maşină şi m-am atârnat de lanţul soneriei; aceasta fusese acoperită cu ceva, aşa că sună timid.

---

[1] Plantă din familia nictaginaceelor, originară din America de Sud. (n. trad.)

Nici un răspuns. Soarele mă bătea în cap, iar căldura era de iad. Prea mare chiar şi numai pentru a face efortul de a suna la o sonerie. Am împins poarta, care s-a deschis scârţâind. M-am trezit în faţa unei peluze atât de mari, încât puteai întoarce un tanc pe ea. Iarba părea netăiată de câteva luni. Se vedea că cele două alei pentru maşini nu fuseseră îngrijite nici în această primăvară, dar nici în toamna care trecuse. Narcisele şi lalelele erau biete umbre maronii printre petuniile ofilite. Un tufiş de trandafir nealtoit, sălbăticit, fâlfâia isteric în briza uşoară ce bătea dinspre deşert. Privind grădina neîngrijită, părăsită, mi s-a părut că-l văd pe bătrânul Crosby răsucindu-se în mormânt.

La capătul aleii se vedea casa cu două niveluri, acoperiş roşu, balcon şi obloane verzi. La ferestre, storurile erau trase. Pe terasa acoperită cu plăci verzi de ceramică, nici o mişcare. Am hotărât că e mai bine să intru pe jos, decât să mă lupt cu porţile ca să-i fac loc şi Buickului meu.

Pe la mijlocul aleii năpădite de buruieni am dat peste câţiva arbuşti acoperiţi cu viţă sălbatică. La umbra lor stăteau ghemuiţi pe vine trei chinezi jegoşi, apatici, care fumau nişte ţigări galbene şi care arătau ca şi când n-aveau nici o grijă pe lumea asta. Nu s-au obosit să-mi arunce nici măcar o privire când m-am oprit holbându-mă la ei.

Mi-am văzut de drum.

Următoarea alee m-a dus direct la piscină. Trebuia să existe o piscină, dar în nici un caz una ca asta. N-avea apă, printre dalele de pe fund răzbeau bălăriile, iar pereţii erau acoperiţi de un muşchi cafeniu. Copertina albă trebuie să fi fost simpatică în zilele ei bune, dar acum atârna fără vlagă şi flutura cu un aer răutăcios parcă.

În dreapta casei se vedea un rând de garaje cu uşile duble închise. Un tip mărunţel, într-o pereche de pantaloni de bumbac murdari, cu jachetă şi chipiu de şofer, se însorea pe un butoi, ascuţind o aşchie, îşi ridică privirea ca să se uite mânios la mine.

— E cineva acasă? am întrebat, scotocindu-mă după ţigări. Aprinsesem ţigara şi trăsesem deja vârtos din ea când s-a învrednicit să-mi răspundă.

— Nu mă deranja, gagiule! Sunt ocupat!

— Am observat, i-am spus, suflându-i în faţă fumul de la ţigară. Am să revin după ce te mai odihneşti.

Tipul scuipă scârbit în ciubărul cu muşcate pe care nimeni nu le mai îngrijise de vara trecută şi continuă operaţiunea cu aşchia. Pentru el devenisem corp comun cu grădina părăsită.

Dându-mi seama că nu-mi putea fi de folos, m-am îndreptat către casă, am urcat treptele late şi m-am sprijinit pe butonul soneriei.

O linişte mormântală învăluia casa. Simţeam că aveam de aşteptat până să răspundă cineva. Nu mă deranja să aştept. Stăteam la umbră, iar atmosfera asta de lasă-mă-să-te-las care domnea peste tot parcă mă hipnotiza. Probabil că dacă aşteptarea s-ar fi prelungit aş fi început şi eu să ascut beţişoare.

Uşa se deschise şi un tip care trebuie să fi trecut cândva drept majordom mă privi cu aerul unuia pe care-l sculasem din cel mai dulce somn. Era un personaj înalt, slab, cu păr cărunt, o falcă proeminentă şi nişte ochi gălbui. Purta o vestă colorată şi pantaloni negri care arătau de parcă dormise în ei, ceea ce se şi întâmplase probabil, iar mânecile de la cămaşă jinduiau amarnic să fie spălate, numai că nu puteau ajunge singure la spălătorie.

— Da? zise el distant, ridicând întrebător sprâncenele.

— Domnişoara Crosby?

Am remarcat că ascundea o ţigară în căuşul palmei.

— Nu primeşte azi, zise el, încercând să închidă uşa.

— Sunt un vechi prieten. Va dori să mă vadă, am spus eu, oprind uşa cu piciorul. Mă cheamă Malloy. Spune-i şi-ai să vezi cum o să reacţioneze. Fac pariu c-o să scoată şampania.

— Miss Crosby nu se simte bine. Nu mai primeşte pe nimeni.

— Ca şi domnişoara Otis[1]?

Remarca mea nu-l atinse.

— Am să-i spun că aţi sunat.

Încercă să închidă uşa, însă nu băgase de seamă piciorul meu. A fost surprins să constate că uşa nu se va închide.

— Cine o îngrijeşte? l-am întrebat zâmbind.

O expresie de animal hăituit îi apăru în ochi. Viaţa lui era de mult timp atât de liniştită şi lipsită de culoare, încât nu era obişnuit să-şi mai bată capul cu ceva ieşit din comun.

— Sora Gurney!

— Atunci, aş vrea s-o văd pe sora Gurney, i-am spus eu, sprijinindu-mă de uşă.

Lipsa de exerciţiu, somnul excesiv, ţigările şi vizitele prea dese prin pivniţă epuizaseră bruma de forţă pe care o avusese la un moment dat. S-a dat la o parte ca un copac uscat în faţa buldozerului.

M-am trezit într-un hol imens din care o scară largă urca în spirală la etaj. Pe la mijlocul scărilor se afla o doamnă îmbrăcată în alb - o soră medicală.

— E-n regulă, Benskin, zise ea. Mă ocup eu de el.

Descărnata arătare păru uşurată de felul cum se rezolvase problema. Mi-a aruncat o scurtă privire încurcată şi a păşit ca o pisică spre uşa capitonată din capătul unui culoar.

Sora coborî scările încet, de parcă ar fi ştiut că face impresie cu înfăţişarea ei plăcută. Şi, într-adevăr, eu mă holbam ca prostul. Arăta ca o soră medicală dintr-o comedie muzicală, genul acela de femeie care-ţi face temperatura să crească de fiecare dată când o vezi. Blondă, cu buze sângerii şi ochi albastru închis, era o apariţie straşnică; o simfonie de curbe şi senzualitate, la fel de excitantă, de vie şi de fierbinte ca o torţă aprinsă. Dacă ar fi fost să mă îngrijească

[1] *Miss Otis Regrets*, melodie a lui *Cole Porter* din cinul 1934. (n. trad.)

pe mine, aş fi rămas cu plăcere la pat pentru tot restul zilelor.

Se apropia de mine, iar eu făceam eforturi disperate să rămân locului. I se citea în ochi că înţelege ce mi se întâmplă şi avem impresia că-i plăceam şi eu. Un deget lung, fin, alungă un zuluf sub bonetă. Una dintre sprâncene urcă câţiva milimetri. Pata de rubin a buzelor se întinse într-un zâmbet graţios. Umbriţi de machiaj, ochii albastru-verzui erau uşor neliniştiţi.

— Speram s-o văd pe domnişoara Crosby, am zis eu. Am auzit că nu se simte bine.

— Nu, într-adevăr! Mă tem chiar că nu-i e încă atât de bine ca să poată primi vizite.

Avea o voce profundă, contralto, care-mi dădea fiori pe şira spinării.

— Păcat, am răspuns, privindu-i pe furiş picioarele. Poate numai Betty Grable o putea întrece, însă nu cu mult.

— Abia am sosit în oraş. Sunt un vechi prieten de-al ei. Habar n-aveam că e bolnavă.

— De câteva luni e în starea asta.

Pentru o clipă vocea ei mi-a lăsat impresia că boala lui Maureen Crosby nu era un subiect de discuţie care s-o intereseze. Era poate doar o impresie. Mă puteam înşela, deşi nu prea-mi venea să cred că greşeam.

— Nimic grav, sper...

— Nu, nimic grav. Are doar nevoie de multă odihnă şi linişte.

Dacă mai insistam, mă tem că ar fi început să caşte.

— Aici e destulă linişte, i-am spus zâmbind, chiar şi pentru tine, nu?

De remarca asta avea nevoie, ca să-şi dea drumul la gură.

— Linişte? Mă simt ca îngropată în mormântul lui Tutankamon! exclamă ea; însă, amintindu-şi că e soră medicală şi trebuie să se comporte ca atare, avu măcar

bunul simţ să roşească. Cred că nu trebuia să spun chestia asta, nu-i aşa? adăugă ea. N-am fost prea subtilă.

— Nu trebuie să fii subtilă cu mine, am asigurat-o. Sunt un tip fără rafinamente şi mult mai interesat de-un scotch dublu.

— E nostim ce propui, răspunse ea. Ochii-i adăugau şi o propunere la care ai mei răspunseră prompt. Brusc, chicoti: Dacă n-ai nimic mai bun de făcut...

— Aşa cum zice un amic de-al meu: „Ai ceva mai bun de făcut?”

— Cred că i-aş putea răspunde dacă ar vrea într-adevăr să ştie.

— Spune-mi întâi mie.

— O să-ncerc într-o zi. Dacă chiar vrei să bei ceva, intră. Ştiu unde-i scotchul.

Am urmat-o într-o cameră spaţioasă. Când păşea, se ridica puţin pe vârfuri, dar pasul era ferm şi controlat. Fesele i se mişcau graţios sub uniforma de un alb impecabil. Eram în stare să merg o zi întreagă în spatele ei, doar ca să pot urmări această mişcare.

— Ia loc, a spus ea, am să-ţi pregătesc ceva de băut.

— Minunat, am răspuns eu aşezându-mă, da' cu o condiţie: nu beau niciodată singur. Sunt pretenţios în privinţa asta.

— Aşa sunt şi eu, răspunse ea.

Am urmărit-o în timp ce căuta o sticlă de Johnny Walker, două pahare groase şi o sticlă de Whiterock dintr-un bar în stil Iacob I.

— Ar trebui şi gheaţă, dar ar însemna să-l chem pe Benskin şi cred că e mai bine să ne lipsim de el, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-mă pe sub gene.

— Nu-mi pasă de gheaţă, am zis eu, dar fii atentă la Whiterock! Chestia aia poate strica un whisky bun.

Turnă trei degete de scotch în fiecare pahar şi câte o linguriţă de Whiterock.

— E bine aşa?

— Perfect, am zis şi i-am întins mâna. Poate că totuşi ar fi mai bine să mă prezint. Sunt Vic Malloy, sau Vic pentru prieteni; bineînţeles că blondele superbe sunt toate prietenele mele.

Ea se aşează fără să se mai deranjeze să-şi tragă fusta... Şi avea nişte genunchi grozavi!

— Ştii că, de cinci luni de când sunt aici, eşti primul care vine în vizită? zise ea. Începusem să cred că locul ăsta e blestemat.

— Dacă te uiţi în jur, aşa s-ar zice. Lămureşte-mă şi pe mine ce se întâmplă pe-aici. Ultima oară când am fost, asta era o reşedinţă respectabilă, nu o imagine a paraginii. Nu mai are nimeni grijă de casă?

Ea ridică din umeri.

— Ştii cum e, nimănui nu-i pasă...

— Maureen e chiar atât de bolnavă?

Se încruntă.

— Ascultă, nu putem vorbi despre altceva? Subiectul ăsta mă oboseşte.

— Nici eu n-aş zice că mă mor după el, am răspuns, gustând din whisky. Era destul de tare ca să doboare şi un elefant. Dar vezi, eu o cunosc de foarte mult timp şi sunt curios. Mai precis, ce-i cu ea?

Îşi lăsă pe spate capul ei blond şi trase o duşcă zdravănă. Îi puteam urmări fluxul prin gâtlejul sculptural. După uşurinţa cu care o făcea, se părea că se antrenase mult în privinţa asta.

— N-ar trebui să-ţi spun, zise ea şi zâmbi. Dar dacă-mi promiţi că nu sufli o vorbă...

— Nici măcar o silabă...

— E în cură de dezintoxicare. Şi asta e strict secret.

— E rău?

— Destul, spuse ea, dând din umeri.

— Şi cum pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă... nu-i aşa?

— Cam aşa. De altfel, nimeni nu vine pe aici. Se pare că mai durează ceva până să-şi revină. Între timp, se urcă pe pereţi, urlă cât o ţine gura, iar personalul se odihneşte. Corect, nu?

— Bineînţeles! Toţi au dreptul la odihnă.

Îşi termină băutura.

— Hai, să terminăm cu Maureen. Mi-ajung nopţile petrecute cu ea, ca să mai simt nevoia să vorbesc şi cu tine despre asta.

— Noaptea eşti de serviciu? E prea de tot!

— De ce?! întrebă ea nelinişitită.

— Am crezut că ar fi amuzant să ieşim într-o seară şi să-ţi arăt unele chestii...

— Ce fel de chestii?

— Pentru început, am o colecţie de gravuri interesante.

Ea chicoti.

— Dacă e ceva care să-mi placă mai mult decât o gravură asta e, cu siguranţă, o colecţie de gravuri.

Se ridică şi se duse după sticla cu whisky. Mişcarea feselor ei mă lovi ca o măciucă în moalele capului.

— Să-ţi mai pun, zise ea. Nu mai ai ce bea.

— E destul. Mă bate gândul că sunt totuşi şi lucruri mai bune de făcut decât să bem.

— Zău? Mă gândeam eu că o să-ţi treacă şi asta prin cap. Ei îşi turnă ceva mai mult, fără să se mai sinchisească de Whiterock.

— Cine o îngrijeşte pe Maureen ziua? am întrebat-o când s-a aşezat din nou.

— Sora Flemming. N-o să-ţi placă. Urăşte bărbaţii.

— Zău? Poate ne-aude!

— N-are cum şi nici nu-mi pasă. E-n aripa cealaltă, deasupra garajelor. Au dus-o pe Maureen acolo, când a-nceput să facă urât.

Asta vroiam de fapt să aflu.

— La dracu' cu toate ursuzele! am zis, strecurându-mi mâna de-a lungul umerilor ei; iar ea se lăsă uşor pe spate. Eşti şi tu cumva ursuză?

— Depinde de tip! Capul ei era foarte aproape de al meu, aşa că am profitat şi mi-am apăsat buzele de tâmpla ei. Părea că-i face plăcere.

— Şi tipul ăsta cum e?

— Foarte drăguţ.

I-am luat paharul şi l-am pus pe podea.

— Îmi stătea în drum, i-am zis.

— Ar fi păcat să se verse.

— N-o să ai nevoie de el un timp.

— N-o să am?

Se lipi de mine şi începu să mă sărute. Râmaserăm aşa un timp. Apoi se smulse brusc şi se ridică. Am crezut pentru o clipă că era genul acela de fată care îţi dă un sărut şi apoi o ia la goană, dar greşeam. Străbătu camera, încuie uşa, apoi se-ntoarse şi se aşează din nou lângă mine.

III

Am parcat Buickul lângă sediul Primăriei, la intersecţia formată de străzile Feldman şi Center Avenue, şi mi-am purtat paşii printr-o lume fără culoare, pe coridoare liniştite, tăcute, printre funcţionari îmbătrâniţi înainte de vreme aşteptând plini de speranţă ziua de ieri.

Biroul de stare civilă era la primul etaj. Am completat o cerere şi am strecurat-o printre gratii unui funcţionar roşcovan care a ştampilat-o, mi-a luat banii şi mi-a indicat cu degetul vraful de dosare.

— Serviţi-vă singur, domnule Malloy. Al şaselea dosar de la dreapta.

I-am mulţumit.

— Cum merg treburile? întrebă el, cu chef de vorbă. Nu v-am mai văzut de câteva luni.

— Mă vezi acu'. Merg. Ale tale? Mai mor câte unii?

— Mor şi se nasc. Se înlocuiesc unul pe altul.

— Aşa este.

N-aveam ce să-i mai spun. Eram obosit. Episodul cu sora Gurney mă istovise. M-am îndreptat spre raftul cu dosare. Volumul „C” părea să cântărească o tonă şi abia l-am cărat pe masă. Tot sora Gurney era de vină. L-am răsfoit până am dat de certificatul de deces al lui Janet Crosby. Am scos un plic vechi şi un pix. Murise de endocardită malignă, sau ce o fi fost, pe 15 mai 1948. Nemăritată, 25 de ani. Certificatul era semnat de doctorul John Bewley. Mi-am notat numele, apoi, căutând câteva zeci de file înapoi, am găsit certificatul lui Macdonald Crosby. Murise din cauza unei împuşcături în cap. Doctorul care semna era J. Salzer, iar procurorul, Franklin Lessways. Am mai notat câte ceva, am pus totul la loc şi m-am îndreptat spre funcţionarul care mă urmărea curios.

— Poţi găsi pe cineva să pună dosarul înapoi? l-am întrebat, rezemându-mă de biroul lui. Nu sunt atât de puternic pe cât credeam.

— E-n regulă, domnule Malloy.

— Încă ceva: cine este doctorul John Bewley şi pe unde stă?

— Are o căsuţă pe Skyline Avenue. Nu te du la el dacă ai nevoie de un doctor bun.

— Dar ce e cu doctorul ăsta?

— E prea bătrân. Acum cincizeci de ani o fi fost bun. E hodorogit rău. Cred că-şi închipuie că trepanaţia e o chestie care seamănă cu deschiderea unei cutii de fasole.

— Şi nu-i aşa?

Funcţionarul râse.

— Depinde de-al cui cap e vorba.

— Ei, vezi! Va să zică e o epavă?

— Ăsta-i cuvântul. Da' nu face nici un rău, căci nu cred să aibă mai mult de o duzină de pacienţi. Îşi scărpină urechea şi mă privi curios: Lucrezi la ceva?

— Eu nu lucrez niciodată. Ne mai vedem. Salut!

Am ieşit în soarele necruţător, încet şi dus pe gânduri. Moare fiica unui milionar şi la căpătâiul ei e adus un doctor depăşit de mult de situaţie. Nu prea seamănă a gest de milionar. Era de aşteptat să fie chemaţi cei mai vestiţi doctori din oraş pentru o boală aşa de gravă.

M-am târât spre Buick, am intrat şi am călcat acceleraţia. Pe contrasens era parcat un Dodge verde-oliv. În spatele volanului stătea un tip cu o pălărie din piele de căprioară la care avea o panglică lată. Citea un ziar. Poate nu l-aş fi remarcat dacă nu şi-ar fi ridicat brusc privirea de pe ziar şi, observându-mă, l-a aruncat duşmănos pe bancheta din spate şi a pornit motorul. M-a surprins cât de repede şi-a pierdut interesul pentru lectură. Era o matahală cu nişte umeri laţi. Capul se lipise direct de umeri, fără să aibă nevoie de gât. Avea o mustaţă neagră subţire şi o banderolă care-i acoperea ochii. Fusese rănit sau împuşcat în faţă şi avea semne pe nas şi pe una dintre urechi. Era genul de bărbat pe care-l vezi prin filmele Warner Brothers, care face figuraţie pe lângă Humphrey Bogart.

Am intrat în trafic şi-am luat-o spre est pe Center Avenue fără grabă. Privind în oglinda retrovizoare, am văzut Dodge-ul luând-o către vest, apoi întorcând şi luându-se după mine în huruitul claxoanelor şi înjurăturile şoferilor. N-aş fi crezut că cineva poate face aşa ceva în centrul oraşului, pe Center Avenue, şi să scape fără amendă, dar se vede că poliţiştii ori moţăiau, ori le era prea cald să se deranjeze.

La intersecţia cu Westwood Avenue m-am uitat din nou în oglindă. Dodge-ul era la locul lui, pe urmele mele. Tipul strângea între dinţi o ţigară groasă de foi şi conducea degajat, cu cotul pe geamul deschis. Am accelerat puţin până i-am văzut numărul de înmatriculare şi mi l-am fixat în

memorie. Dacă într-adevăr mă urmărea, nu se descurca foarte bine. Am intrat pe Hollywood Avenue şi am mărit viteza până la o sută pe oră. Dodge-ul ezită o clipă, apoi făcu un salt şi fu din nou pe urmele mele. Era chiar în spatele meu. Pe Foothills Boulevard, am tras lângă bordură şi am frânat brutal. Dodge-ul, lângă mine. Tipul se prefăcea că se uită în altă parte.

Am scos plicul pe care-mi notasem numele lui Bewley, am notat numărul maşinii şi apoi am vârât cu grijă plicul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Am pornit din nou Buickul şi am luat-o pe Skyline Avenue. Pe la mijlocul drumului am observat o plăcuţă lucind în soare. Era prinsă de o poartă joasă de lemn ce străjuia o grădiniţă şi o cabană de pin canadian, cu două aripi. O casă mică şi liniştită, aproape o colibă între clădirile moderne care o înconjurau.

Am frânat şi mi-am scos capul pe geam, dar de la distanţă era imposibil să descifrez scrisul de pe plăcuţă. Am coborât din maşină să văd mai de-aproape. Chiar şi aşa nu prea se putea descifra mare lucru, dar m-am încurajat, zicându-mi că asta trebuie să fie reşedinţa doctorului John Bewley.

Când să apuc zăvorul, Dodge-ul verde-oliv trecu şuierând pe lângă mine şi se îndepărtă. Tipul nu lăsa impresia că-l interesează unde mă oprisem, dar eram sigur că mă văzuse şi ştia unde am de gând să intru. M-am oprit să mă uit după el. Am luat-o în josul străzii şi-am apucat să-l văd când dădea colţul în Westwood Avenue. Mi-am împins pălăria pe ceafă, mi-am scos pachetul de Lucky Strike, mi-am aprins o ţigară şi am luat-o din loc. Am tras zăvorul porţii şi am străbătut aleea pietruită ce ducea spre bungalou.

Grădina era mică, dar îngrijită şi curată, ca o cazarmă în ziua inspecţiei. Storuri galbene, cam uzate, apărau ferestrele de lumină. Uşa de la intrare trebuia neapărat revopsită şi asta era valabil pentru întregul bungalou.

Am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat. După un timp, am avut senzaţia că cineva mă spionează pe furiş,

printre storuri. N-aveam altceva de făcut decât să afişez o expresie dezinvoltă şi să aştept. Chiar aşa am făcut.

Exact când mă gândeam că este timpul să sun din nou, am surprins un zgomot asemănător cu cel pe care îl face un şoarece care roade ceva în pod şi uşa din faţă se deschise.

Femeia care mă privea era slăbuţă şi delicată. Purta o rochie de mătase neagră ce-ar fi putut fi elegantă cu vreo cincizeci de ani în urmă dacă trăiai izolat şi nu-ţi trimitea nimeni ultimul număr din *Vogue.* Avea o faţă mică şi obosită, iar ochii ei îmi spuneau că nu are o viaţă prea uşoară.

— E acasă doctorul? am întrebat, scoţându-mi pălăria; am simţit imediat că e genul de om care apreciază bunele maniere.

— Da, este. În grădina din dos. Am să-l chem.

— N-aş vrea să vă deranjaţi. Am să mă duc eu la el. Nu sunt un pacient. Vreau să-l întreb câte ceva.

— Da?! Speranţa care i se născuse-n ochi pieri brusc. Nu eram un pacient, deci nu era vorba de nici un ban. Eram doar un tânăr nesuferit de sănătos, care voia să întrebe ceva.

— Nu-l veţi reţine mult, nu-i aşa? Nu-i place să fie deranjat.

— N-am să-l reţin mult, doamnă.

Mi-am ridicat pălăria şi m-am înclinat în faţa ei, aşa cum îmi imaginam că se înclinau bărbaţii în zilele ei de glorie. M-am retras din nou în curte, iar uşa se închise. I-am zărit umbra nemişcată în spatele geamului. Probabil mă urmărea. Am ocolit casa prin grădina din faţă şi am intrat în curtea din spate. Bewley n-o fi fost el gloria medicilor, dar a grădinarilor era cu siguranţă. Mi-ar fi plăcut să văd mutrele celor trei grădinari ai lui Crosby dacă le-ar fi arătat cineva grădina doctorului Bewley. Poate şi-ar fi schimbat şi ei stilul.

În mijlocul grădinii, în faţa unei dalii mari stătea un bărbat înalt şi bătrân într-o haină de alpaca albă, cu o pălărie de panama galbenă, pantaloni alb-gălbui şi mocasini. Privea

dalia cu aerul unui doctor ce examinează gâtul pacientului, dar probabil că floarea i se părea mult mai interesantă. Îşi ridică brusc privirea când eram la câţiva paşi de el. Avea o faţă ridată, pământie, iar din urechi se ieşeau fire de păr alb. Nu era o faţă nobilă sau inteligentă, ci faţa unui om bătrân, mulţumit de sine, fără standarde prea înalte, dar care ţine cu încăpăţânare la anumite lucruri. Părea cam greu de cap, dar tenace.

— Bună ziua, i-am spus. Sper să nu vă deranjez.

— Orele de consultaţii sunt de la cinci la şapte, tinere, spuse el cu o voce atât de joasă, încât abia l-am auzit. Acum nu te pot primi.

— N-am venit pentru chestiuni medicale, i-am spus privind peste umărul său la dalia cu pricina: avea un diametru de cel puţin 20 de centimetri şi era, într-adevăr, grozav de frumoasă. Numele meu este Malloy. Sunt un vechi prieten al lui Janet Crosby.

El atinse uşor dalia cu degetele lui boante.

— Al cui? întrebă el vag, fără urmă de interes; se comporta ca un bătrân decrepit, îndrăgostit de-o floare.

— Janet Crosby, am repetat eu. Era prea cald la soare, iar mireasma florilor, însoţită de bâzâitul uşor al gâzelor, mă ameţea şi pe mine puţin.

— Ce-i cu ea?

— I-aţi semnat certificatul de deces.

Ochii-i alunecară de pe dalie pe mine.

— Cine spuneai că eşti?

— Victor Malloy. Sunt puţin nedumerit în legătură cu moartea fetei.

— De ce să fii nedumerit? întrebă el cu o licărire de suspiciune în ochi. Ştia cât este de bătrân şi de decrepit, ştia că, practicând medicina la vârsta lui, îşi asuma riscul ca mai devreme sau mai târziu să facă o greşeală. Iar eu ştiam că intuieşte că prezenţa mea se poate datora tocmai unei asemenea greşeli.

— Vedeţi, am început eu cu o voce neutră, nedorind să-l acuz direct, am fost plecat din oraş vreo trei sau patru ani. Janet Crosby era o veche prietenă de-a mea. Habar n-aveam că are probleme cu inima. Vestea că s-a stins dintr-odată m-a lovit ca un trăsnet. Aş vrea să mă asigur că nu s-a strecurat nici o eroare.

Pe faţă îi tresări un muşchi şi nările i se dilatară.

— Cum adică o eroare? A murit de endocardită malignă. Simptomele erau clare. Şi apoi, era şi doctorul Salzer de faţă. Nu s-a strecurat nici o eroare. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Mă bucur să aud asta. Ce e, de fapt, endocardita malignă?

Bătrânul păli pentru o clipă şi am fost tentat să cred că va spune că nu ştie. Însă s-a stăpânit, şi-a scormonit memoria înţepenită şi a început să recite rar, de parcă citea dintr-un dicţionar medical:

— „Este o infecţie microbiană progresivă a valvelor inimii. Mici fragmente din aceste ulceraţii ale valvelor sunt purtate de fluxul sanguin prin tot corpul.” Nu avea nici o şansă. Chiar dacă m-ar fi chemat mai repede, tot nu mai era nimic de făcut.

— Vedeţi, tocmai asta mă nelinişteşte, doctore, i-am spus zâmbind, ca să-l determin să lase deoparte suspiciunea. De ce, v-au chemat, de fapt, pe dumneavoastră? Doar nu eraţi doctorul ei, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, răspunse, mai degrabă furios. Era normal să mă cheme, locuind atât de aproape. Ar fi fost incorect din punct de vedere al eticii medicale ca doctorul Salzer să semneze certificatul.

— Da' cine-i doctorul Salzer?

Deveni din nou absent, iar degetele cu care atingea dalia păreau să caute în ea un sprijin. Îi simţeam lehamitea şi dorinţa de singurătate, atmosferă în care putea dormita în

continuare, fără să fie tulburat din contemplarea florilor sale de un pierde-vară ca mine.

— Conduce unul din sanatoriile alea de boli mintale de pe lângă reşedinţa lui Crosby. Este prietenul lor de familie, numai că se află într-o poziţie ce nu-i permite să semneze un certificat. Nu este calificat. Am fost foarte flatat c-au înţeles asta şi că mi-au cerut sprijinul.

Puteam să ghicesc asta. Mă-ntrebam cu cât l-or fi plătit.

— Uite, doctore, aş vrea să-nţeleg treburile astea clar. Am încercat s-o văd pe Maureen Crosby, dar nu se simte bine. Nu mai pot sta mult şi, înainte de-a pleca, doresc să mă lămuresc. Tot ce-am aflat e că Janet a murit subit. Dumneata îmi spui că din cauza inimii. Dar ce s-a întâmplat? Erai acolo când s-a prăpădit?

— Păi, nu, şi din nou apăru acea nelinişte fugară în ochii lui. Am ajuns cam la jumătate de oră după ce murise. A murit în somn. Prezenta toate simptomele specifice bolii. Doctorul Salzer îmi spusese, cu câteva luni în urmă, că suferea de această boală. O şi tratase. În afară de odihnă, nimeni nu putea să-i prescrie altceva. Nu înţeleg de ce pui atâtea întrebări. Privi cu un soi de speranţă spre casă, doar-doar l-ar smulge de lângă mine nevastă-sa. Însă ea nu apăru.

— N-am vrut decât să fiu cu sufletul împăcat, i-am spus, zâmbindu-i din nou. Când aţi ajuns acolo, doctorul Salzer era şi el de faţă, nu?

Dădu din cap, părând, cu fiecare secundă, din ce în ce mai neliniştit.

— Mai era cineva acolo?

— Domnişoara Crosby. Cea mai tânără. Şi ea era acolo.

— Maureen?

— Cred c-aşa o cheamă.

— Şi Salzer te-a dus în camera lui Janet? A intrat şi Maureen cu voi?

— Daa... Am intrat toţi trei. Domnişoara părea foarte afectată. Plângea. Mângâie din nou dalia. Poate că ar fi trebuit să se facă o autopsie, zise el brusc. Dar te asigur că nu era nevoie - endocardita malignă nu se poate confunda cu altceva. Trebuie să te gândeşti şi la suferinţele prin care trece familia celui decedat.

— Şi cu toate astea, după paisprezece luni, începeţi să vă gândiţi că trebuia să-i fi făcut autopsia? am întrebat eu, pe un ton ceva mai ferm.

— Teoretic, aşa trebuia procedat, pentru că doctorul Salzer era cel ce o tratase înainte şi, după câte mi-a explicat, el este doctor în ştiinţe, nu în medicină. Dar simptomele...

— Daa... erau evidente, mai presus de orice îndoială. Altă chestiune, doctore. Aţi văzut-o vreodată pe Janet Crosby înainte? Adică înainte de a muri?

Mă privi bănuitor, întrebându-se dacă nu cumva îi întind o capcană.

— Am văzut-o în maşină, da' n-am stat de vorbă.

— Şi nu destul de aproape, încât să observaţi dacă prezenta vreun simptom al acestei boli atât de grave.

Doctorul se uită chiorâş.

— Asta n-am văzut!

— Înţeleg că suferea de boala asta de câteva luni. Spuneţi că aţi văzut-o în maşină. Cu mult timp înainte de a muri?

— O lună, poate două, nu-mi amintesc exact.

— Ceea ce încerc să aflu, am zis eu răbdător, este dacă aţi fi putut recunoaşte simptomele acestei boli în cazul în care aţi fi văzut-o înainte de a muri.

— Nu prea cred.

— Chiar dacă simptomele sunt de neconfundat?

Îşi umezi buzele subţiri.

— Pe cuvânt, nu ştiu ce tot vrei, zise el şi-ncepu să se îndepărteze. Nu-ţi mai pot oferi din timpul meu. E preţios. Trebuie să te rog să mă scuzi.

— E-n regulă, doctore, am spus. Mulţumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat. Dar ştiţi cum este. Vroiam să mă liniştesc în privinţa asta. Mi-era dragă fata.

Doctorul nu spuse nimic, dar continua să se retragă înspre tufele de trandafiri.

— Încă ceva, doctore. Cum de a semnat doctorul Salzer certificatul de deces al lui Macdonald Crosby, când de fapt a fost împuşcat accidental? Nu mi-aţi spus că nu avea voie să facă asta?

Mă privi foarte surprins şi dezgustat, aşa cum te uiţi la un păianjen care-ţi cade pe neaşteptate pe haine.

— Asta nu mă priveşte pe mine! zise el cu voce tremurătoare. Întreabă-l pe el, nu mă bate la cap pe mine.

— Bineînţeles, am zis eu. E o idee foarte bună. Mulţumesc, doctore! Aşa am să şi fac.

Făcu stânga 'mprejur şi se apropie de trandafirii lui. Din spate părea şi mai bătrân decât era. L-am urmărit cum smulgea un trandafir uscat şi am băgat de seamă că mâna îi tremura. Mi-era teamă că i-am stricat după-amiaza.

Soţia lui stătea în faţa uşii de la intrare şi, deşi dorea să lase impresia că nu vrea să mă vadă, spera s-o văd eu pe ea.

— Mă tem că i-am răpit doctorului o mulţime de timp, am spus eu, ridicându-mi pălăria. Mi-a atras atenţia că timpul său e preţios. Cinci dolari ar răscumpăra deranjul?

Ochii ei obosiţi se-nviorară, faţa slabă i se lumină.

— Sunteţi foarte atent, domnule, zise ea, aruncând o privire înspre grădina în care se mişca bătrânul cu pălăria galbenă de panama.

I-am strecurat bancnota în palmă. Dispăru fulgerător. Am bănuit că bătrânul din grădină nu va apuca să-i vadă. Măcar ei nu-i stricasem după-amiaza.

IV

Am deschis uşa de la biroul meu şi am intrat. Jack Kerman dormita în fotoliul din faţa ferestrei. Paula stătea la biroul meu, lucrând la una din sutele ei de fişe - fişele astea ne arătau pulsul întregului Orchid City, cine ce era, cine sosise în oraş, cine părăsise pe cine, cine cu cine s-a căsătorit şi aşa mai departe. Deşi mai avea patru fete care o ajutau permanent la aceste fişe, insista să le ţină ea însăşi la zi.

Ieşi din dosul biroului, când mi-am azvârlit pălăria peste Kerman, trezindu-l. Jack tresări speriat, se frecă la ochi şi căscă.

— Cum e să munceşti? Sau încă n-ai început?

— Am început, am zis eu.

M-am aşezat, m-am căutat de-o ţigară şi mi-am aprins-o. Le-am povestit apoi totul în amănunt, exceptând episodul cu sora Gurney. Trebuia să trec peste asta pentru că Paula m-ar fi condamnat, iar Kerman s-ar fi excitat prea tare ca să mai poată avea mintea limpede...

— Nu-i cine ştie ce, dar destul ca să mă facă să cred că merită să continuăm. Poate că nu e nimic nelalocul lui, după cum, la fel de bine, poate să şi fie. Cel mai bun lucru e să nu facem zarvă. Deocamdată, nu trebuie să atragem atenţia nimănui.

— Dacă tipul din Dodge te urmărea, e clar că deja am atras atenţia cuiva, zise Kerman.

— Mda, dar nu putem fi siguri de asta. I-o fi plăcut mutra mea sau îşi exersa aptitudinile de detectiv. Am ridicat receptorul. Dă-mi, te rog, sediul poliţiei! am rugat-o pe centralistă.

— I-ai luat numărul? întrebă Paula, fluturându-mi sub nas un set de fişe.

— Asta caut acum, i-am spus. Dă-mi-l pe locotenentul Mifflin, i-am zis vocii plictisite care mă anunţă că am sunat la

Poliţie. Se auzi o pocnitură pe linie şi vocea răguşită a lui Mifflin întrebă:

— Cine e?

Tim Mifflin era un poliţist de primă mână cu care lucrasem nu o dată. De câte ori puteam, îi dădeam o mână de ajutor şi tot aşa şi el. Avea o consideraţie deosebită pentru pronosticurile mele privind cursele de cai şi, urmându-mi sfaturile, a avut norocul să mai câştige ceva mărunţiş.

— Malloy! Ce mai faci, Tim?

— Ce-ţi veni? Nu te-a interesat niciodată sănătatea mea şi cred că nici nu te va interesa vreodată. Ce mai vrei de data asta?

— Cui aparţine un Dodge verde-oliv, cu numărul OR 3345?

— Felul în care foloseşti informaţiile Poliţiei pentru a-ţi rezolva afacerile şi a-ţi asigura câştiguri neruşinate mă nimiceşte, zise Mifflin. Dacă Brandon află vreodată ce fac pentru tine, mă face zob.

— Eu sigur n-am să-l informez, aşa că ai grijă să-ţi ţii gura. Şi pentru că tot vorbim de câştiguri faine, dacă vrei să-ţi rotunjeşti veniturile, mizează pe Crab Apple, mâine la patru şi jumătate.

— Vorbeşti serios?!

— Bineînţeles! Vinde-ţi casa, amanetează-ţi nevasta, sparge seiful lui Brandon. Fă tot ce poţi. Obţii şase la doi. Singurul lucru care l-ar mai putea opri pe calul ăsta ar fi să-l împuşte cineva.

— Poate o va face vreunul, zise Mifflin, întotdeauna exagerat de prudent. Dar dacă spui tu...

— Este cel mai sigur pariu pe care l-ai făcut vreodată. Ce se aude cu numărul ăla?

— Ţi-l obţin în zece secunde. Te sun imediat.

În timp ce aşteptam să mă sune Mifflin, l-am văzut pe Jack strecurându-se furiş spre celălalt telefon.

— Ce ai de gând, Jack?

— Am să-l sun pe agentul meu de pariuri. Crab Apple sună bine.

— Las-o baltă. I-am spus şi eu ce mi-a zis unul. E un pont bun pentru un poliţist, dar nu şi pentru un prieten.

Kerman aşează receptorul de parcă l-ar fi muşcat.

— Şi dacă Mifflin îşi vinde casa şi-şi amanetează nevasta? Ştii doar ce nătâng e în chestii dintr-astea individul.

— I-ai văzut casa şi nevasta? Eu, da. I-aş face un mare bine.

Mifflin sună.

— OR 3345 ai spus?

— Mda.

— Înregistrat sub numele lui Jonathan Salzer, Sanatoriul de pe Foothill Boulevard. Asta te interesa?

Mi-am reţinut tulburarea.

— S-ar putea. Cine-i Salzer ăsta? Ce ştii despre el?

— Nu prea multe. Ţine un centru de sănătate. Dacă te dor maţele, te îndoapă cu suc de fructe şi te pune la fermentat. Se descurcă destul de bine.

— Nici o escrocherie la mijloc?

— Pentru Dumnezeu! Nici măcar nu-i necesar să facă vreo şmecherie. Scoate o groază de bani cu găselniţa asta a lui.

— Bun. Îţi mulţumesc, Tim!

— Eşti sigur de calul ăla?

— Sacrifici cinci sutare, dar nu mai mult. Am închis aparatul.

— Cinci sute!! Mare jucător!

— E maşina lui Salzer, nu? întrebă Kerman.

Am încuviinţat.

— Poate că am dibuit ceva. Avem ceva despre Salzer? am întrebat-o pe Paula.

— Să văd.

Îmi puse o fişă în faţă.

— S-ar putea să te intereseze. E tot ce avem despre Janet Crosby.

Am început să citesc, în timp ce ea căuta în fişe.

— Dans, tenis, golf, am citit, privind spre Kerman. Nu se prea potriveşte c-o boală de inimă. Prieteni intimi: Joan Parmetta şi Douglas Sherrill. Acum câţiva ani a fost logodită cu Douglas Sherrill, dar au rupt logodna. Nu se ştie de ce. Cine-o fi Sherrill ăsta?

— N-am auzit niciodată de el. Vrei să-ncerc să aflu?

— N-ar fi rău să-i cauţi pe ăştia doi. Spune-le că eşti un prieten de-al lui Janet, de pe când stătea la San Francisco. Află şi tu ce s-a întâmplat în familia Crosby în perioada aia, ca să fii pregătit în caz că încearcă să te verifice. Paula îţi va da datele. Ceea ce vreau, Jack, este părerea lor despre boala asta de inimă. S-ar putea să fi fost suferindă, dar dacă n-a fost, atunci într-adevăr avem o pistă.

— O.K., zise Kerman.

Paula se întoarse către mine.

— Nu prea multe, zise ea. Salzer şi-a înfiinţat sanatoriul în 1940. E un sanatoriu de lux: două sute de dolari pe săptămână.

— Frumos câştig.

— Unii oameni trebuie să fie scrântiţi! Auzi, să dai o ladă de bani pentru câteva sticluţe cu suc de fructe! zise Kerman îngrozit. E o chestie de care trebuie să ne ocupăm.

— Altceva?

— Este căsătorit. Vorbeşte curent franceza şi germana. Are titlul de doctor în ştiinţe. N-are pasiuni. N-are copii. Cincizeci şi trei de ani. Asta-i tot, Vic, zise ea, privind fişa.

— O.K. Dă-i lui Jack o mână de ajutor, bine? Vreau câteva informaţii despre această Parmetta şi despre Sherrill. Eu cobor să vorbesc puţin cu Martha Bendix. Vreau să cercetez afacerile lui Crosby. Majordomul cu care-am vorbit nu pare a fi deloc majordom. Poate că Bendix i-a dat postul ăsta.

V

La prima vedere şi chiar şi la a doua, doamna Martha Bendix, director executiv al *Agenţiei de Servicii Gospodăreşti Bendix,* putea fi foarte uşor confundată cu un bărbat. Era masivă, cu umerii laţi, purta părul tăiat scurt, umbla îmbrăcată în haină bărbătească de tweed, cu cămaşă şi cravată. Abia când se ridica de pe scaun aveai surpriza să descoperi fusta de tweed, ciorapii de mătase şi pantofii din piele netăbăcită din picioare. Era foarte entuziastă şi, dacă stăteai în raza ei de acţiune, riscai să te trezeşti cu-o palmă zdravănă în spate, după care puteai boli două-trei ore. Mai avea şi un râs sonor, ca bubuitul unei arme de calibrul doisprezece şi, dacă nu-ţi luai precauţii, îţi sărea inima de-a binelea când dădea drumul unui hohot de râs. Deşi era genul de femeie cu care n-aş fi vrut să trăiesc, trebuie să recunosc că era inimoasă, generoasă cu proprii-i bani şi mult mai interesată de blondele mici, nervoase şi plăpânde decât de mine, un vlăjgan zdravăn.

O fată timidă, cu o expresie rătăcită, mă conduse în biroul zugrăvit în crem şi verde al Marthei Bendix. Se feri din calea mea de parc-aş fi fost plin de rele intenţii şi-i adresă doamnei Bendix un surâs mic şi sfios care putea, la fel de bine, să însemne sau nu ceva, în funcţie de starea de spirit în care te aflai.

— Intră, Vic, bubui patroana din dosul unui birou acoperit de hârtii. Stai jos. Nu te-am văzut de câteva zile. Cu ce te mai ocupi?

— Aici-e-aici. Vorbeşti de lup şi... Vin să-ţi cer un mic ajutor, Martha. Ai făcut ceva afaceri cu Crosby?

— Nu prea mult timp.

Se aşeză şi scoase la iveală o sticlă de scotch, două pahare şi o mână de boabe de cafea.

— Dă-i drumul, zise ea. Nu vreau s-o şochez pe Mary. Nu-i de acord cu băutura în orele de serviciu.

— Fata aia cu dinţi de iepure?

— Nu trebuie să-ţi pese de dinţii ei. N-are de gând să te muşte cu ei.

Îmi întinse un pahar pe jumătate plin cu scotch şi trei boabe de cafea.

— Te referi la Crosby de pe Foothill Boulevard?

Am dat din cap afirmativ.

— Am lucrat cu el acum câtva timp, dar nimic altceva de atunci. Asta a fost acum vreo şase ani. Le-am ales întreg personalul casei. Când a murit Janet, au schimbat tot personalul, fără să-mi ceară concursul pentru noul lot.

Am gustat din scotch; era fin şi mătăsos, foarte rafinat.

— Vrei să spui că i-a dat pe toţi afară?

— Despre asta vorbesc.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— I-am plasat în altă parte.

Am rumegat bine informaţia.

— Ascultă, Martha, şi te rog ca ceea ce-ţi spun să rămână între noi, îţi mărturisesc că-ncerc să dezleg misterul morţii lui Janet Crosby. Am un indiciu care poate duce undeva sau poate să nu ducă nicăieri. Dar nu mă pot împăca cu ideea c-a murit de insuficienţă cardiacă. De aceea vreau să vorbesc cu oamenii care lucrau în casa lor. Poate c-au observat ceva. Majordomul, de exemplu. Cine era?

— John Stevens, zise Martha după o clipă de gândire.

Îşi termină băutura, azvârli trei boabe de cafea în gură, puse deoparte sticla şi paharul ei, apoi apăsă pe un buton de pe birou.

Fata cu mutră nătângă îşi făcu apariţia.

— Unde lucrează John Stevens, acum scumpo?

Nătânga zise c-o să caute. După câteva minute se întoarse şi ne comunică faptul că lucrează pentru Gregory Wainwright, Hillside, Jefferson Avenue.

— Dar cu camerista lui Janet ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Unde-i acum?

Martha o expedie pe nătângă şi, după ce ieşi, explodă:

— Stricata aia? Nu mai lucrează niciunde, dar nu i-aş mai da un post, de-ar fi să mă roage în genunchi.

— Da' ce-a făcut? am întrebat eu împingându-mi, plin de speranţă, paharul înainte. Fii o doamnă, Martha! Mai toarnă! Ce-am băut până acum nu ne-ajunge nici pe-o măsea!

Doamna Bendix chicoti, destupă sticla din nou şi mai turnă două degete.

— Ce-a făcut? am repetat eu, după ce-am ciocnit.

— Nu-i fată de comitet. E o puturoasă afurisită.

— Se pare că nu m-am făcut înţeles, nu-i aşa? Eu mă refeream la camerista lui Janet Crosby, Martha.

— Păi, eu de cine crezi că vorbesc?! zise Martha şi mai înfulecă trei boabe de cafea. Eudora Drew. Aşa o cheamă. Taie frunze la câini. Vroiam odată o cameristă bună pentru doamna Randolph Playfair. M-a pus dracu' s-o caut pe Drew şi să-i spun c-o pot plasa undeva. Mi-a răspuns că n-am decât să m-arunc într-un canal. E frumos să vorbeşti aşa? Mi-a zis că n-are chef să mai lucreze undeva şi că, dac-o mai bat la cap, o să mă bage cu capu-n closet şi că se va găsi cineva să-mi mai găsească unul, în caz că n-am găsit ce-am căutat în primul. Cândva am crezut că-i o fată bună şi deşteaptă. Se vede că nu trebuie să te-ncrezi în ele, după ce le-ai dat afară. Fac pariu că trăieşte pe spinarea vreunui bărbat. Îşi luase un bungalou în Coral Gables şi trăia pe picior mare.

— Unde în Coral Gables?

— Pe Monte Verde Avenue. Te interesează?

— S-ar putea. Cu restul personalului ce s-a întâmplat?

— I-am plasat pe toţi. Îţi pot da adresele, dacă vrei.

Îmi terminasem băutura.

— S-ar putea să le vreau. Am să-ţi dau de ştire. După cât timp de la moartea lui Janet şi-a luat tălpăşiţa Drew?

— A doua zi. Toţi au plecat înainte de înmormântare.

Am ronţăit un bob de cafea.

— Ţi-au dat vreo explicaţie?

— Maureen Crosby a plecat pentru câteva luni. Casa s-a închis.

— Nu se prea obişnuieşte să-ţi concediezi tot personalul când pleci câteva luni, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu se obişnuieşte!

— Mai zi-mi câte ceva despre Drew asta.

— Ce vrei să ştii? întrebă doamna Bendix oftând. Dă-mi paharul, dacă nu mai vrei.

I-am spus că nu mai vreau şi am urmărit-o dosind sticla şi cele două pahare. Apoi apăsă din nou pe buton.

Fata apăru şi-şi etală din nou zâmbetul nătâng.

— Adu-mi fişa Eudorei Drew, scumpo. Vreau să caut ceva.

Nătânga apăru peste câteva clipe cu o fişă pe care o depuse cu veneraţie pe birou, după care ieşi.

— Nu ştiu dacă e ceea ce te interesează, Vic. Vârsta: 28. Adresa părinţilor: 2243 Kelsie Street, Carmel. Trei ani la doamna Franklin Lambert. Referinţe excelente. La Crosby - din iulie 1943, camerista domnişoarei Janet. Te ajută cu ceva?

— Nu ştiu. S-ar putea. Cred c-ar fi mai bine să vorbesc cu ea. Ce te face să crezi că locuieşte cu un bărbat?

— Cum altfel crezi că se poate întreţine? Nu lucrează. E vorba fie de un bărbat, fie de mai mulţi.

— Poate că i-a lăsat Janet Crosby vreo moştenire.

Martha îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Nu m-am gândit la asta. E posibil. Dar dacă mă gândesc bine, asta ar putea fi explicaţia.

— Bun, în regulă. M-am ridicat. Îţi mulţumesc pentru trataţie. Treci să ne vezi odată. Şi noi avem de băut.

— Eu să vin acolo? Fata aia a ta, Bensinger, nu cred c-ar aprecia o vizită. Am citit-o eu.

Am zâmbit.

— Nici pe mine nu mă înghite, dar asta nu mă nelinişteşte. N-ar trebui să te preocupe nici pe tine.

— Nici nu mă preocupă. Nu fi prost, Vic. Fata asta e îndrăgostită de tine.

M-am gândit la ce mi-a spus, apoi am dat din cap.

— Te înşeli. Nu iubeşte pe nimeni. Nu-i genul care se îndrăgosteşte.

Martha îşi ţuguie buzele şi scoase un sunet grosolan.

VI

Coral Gables este la dracu-n praznic, la marginea oraşului, un cartier de cocioabe răsărite în jurul portului şi unde, pe lângă piaţa de peşte, mai înfloresc şi alte afaceri dubioase. Ţărmul e dominat de barul lui Delmonico, cel mai tare de pe coastă, unde trei-patru bătăi pe seară sunt normale şi unde femeile sunt de cele mai multe ori mai puternice decât bărbaţii.

Monte Verde Avenue se întinde la capătul lui Coral Gables şi este o stradă largă şi banală, mărginită de nişte coşmelii mai mult sau mai puţin identice. Acest cartier e probabil ceva mai paşnic decât Coral Gables, însă asta nu garantează mai nimic. Coşmeliile sunt în mare parte locuite de jucători de noroc profesionişti, femei uşoare, tipi duri care ziua zac pe faleză şi fac afaceri după lăsarea întunericului, agenţi de pariuri şi păpuşile lor. Singura casă cu două caturi de pe stradă aparţine lui Joe Betillo, antreprenor de pompe funebre, îmbălsămător, tâmplar, individ care face sicrie, avorturi şi coase rănile provocate de cuţit sau de glonţ.

Am condus Buickul de-a lungul străzii până am ajuns la şandramaua Eudorei Drew, undeva pe dreapta, cam pe la trei sferturi din stradă. Era vopsită în alb şi albastru, cu cinci camere din lemn şi cu o grădină destul de mare, plină de verdeaţă. Uşa era străjuită, de fiecare parte, de două hortensii ofilite în ghivecele lor.

Am trecut de poarta joasă din lemn şi am bătut în uşă cu ciocănelul de alamă, nelustruit de luni de zile.

După vreo zece secunde, uşa se deschise brusc.

O femeie tânără, solidă, în pantaloni subţiri cenuşiu-verzui şi o bluză albă de mătase, cu părul negru adunat în vârful capului, mă privi cu ochi reci, bănuitori şi injectaţi, dar cu o anumită siguranţă de sine. Nu era ceea ce s-ar putea numi o frumuseţe, dar avea în ea acel ceva de animal viu după care orice bărbat şi-ar întoarce capul, unii chiar de trei ori.

Înainte să apuc să deschid gura, mă repezi:

— Nu te mai deranja dac-ai venit să vinzi ceva, zise ea cu o voce puţin mai muzicală decât a unui butoi de tablă rostogolit pe scări, dar nu cu mult. Nu cumpăr niciodată de la comis-voiajori.

— Trebuia să pui un anunţ în poartă. Eşti domnişoara Drew?

— Ce te priveşte cine sunt?

— Am treburi cu domnişoara Drew. Importante.

— Cine eşti?

— Numele meu este Vic Malloy. Vechi prieten cu Janet Crosby.

Un muşchi tresări deasupra buzei de sus, fără să mai urmeze o altă reacţie.

— Ei, şi ce-i cu asta?

— Atunci eşti sau nu domnişoara Drew?

— Da. Ce vrei?

— Speram că ai putea să mă ajuţi, am spus, sprijinindu-mă cu o mână de zid. Chestia e că nu-s cu totul mulţumit de ce-am aflat în legătură cu moartea ei.

De data asta avu în ochi o expresie bănuitoare.

— Scormoneşti chestii învechite, ha? A murit cam demult. Oricum, nu ştiu nimic despre asta.

— Erai acolo când a murit?

Puse mâna pe clanţă şi deschise uşa de la intrare.

— Ţi-am spus că nu ştiu nimic şi nici n-am timp de pierdut cu ceva ce nu mă priveşte.

I-am privit atent faţa dură, suspicioasă.

— Don'şoară, tu nu ştii că unele lucruri, chiar fără miros în aparenţă, put de la o poştă? am întrebat-o şi i-am zâmbit complice.

— Eşti nebun la cap sau ce-ai?

— Unii pot să miroasă chestiile astea chiar de la două poşte, i-am răspuns, prefăcându-mă că nu-i sesizez exprimarea. Te-ai prins? Îşi ridică umerii solizi, impacientată.

— O.K., mă prind. Cât?

— Una sută dolari, i-am răspuns, îndoind bancnota în două şi foşnind-o între degete.

O privire aspră se aşternu asupra mea; iar ochii i se făcură mari de uimire.

— Arăt eu ca una pentru care o sută ar reprezenta ceva? replică, profund jignită.

— Chiar şi pentru Pierpoint Morgan[1] o sută înseamnă ceva. Mai mult, dacă ai de vânzare ceva ce mă interesează, avansul se poate mări.

Vedeam că se gândeşte mult la ce să-mi răspundă. Măcar acum vorbeam aceeaşi limbă. Privea în gol, gândindu-se parcă la o poveste plină de secrete şi mulţi bani. Dintr-odată zâmbi. Nu mie, ci gândului care-i veni.

— De ce crezi că ceva nu-i în regulă cu moartea ei? mă întrebă aspru, privindu-mă din nou.

— N-am spus că n-ar fi în regulă, doar că explicaţia nu mă mulţumeşte cu totul. Am vorbit cu câţiva care erau pe acolo când a murit şi de atunci sunt nedumerit. Ai băgat de seamă că suferea cu inima?

— E cam mult de atunci, amice. Am o memorie slabă la chestii d-astea. Poate, dacă te întorci la ora nouă, o să am

[1] 1837-1913, magnat şi filantrop american, care a reorganizat şi controlat căile ferate, US Steel Corporation Şi a adunat o mare colecţie de artă. (n. trad.)

timp să-mi amintesc... Şi n-are rost să vii doar cu suta aia. Acum sunt fată mare aşa că am şi idei mari.

— Cât de mari? am întrebat politicos.

— Cât vreo cinci bucăţi. E avantajos să-mi scormonesc memoria pentru cinci sute şi nici un ban mai puţin.

M-am prefăcut că reflectez la ce-mi propusese.

— Diseară la nouă e bine?

— Da, în jur de nouă.

— Nu aş vrea să dau toţi banii ăştia fără să fiu sigur că informaţia este de valoare.

— Dacă-mi pun mintea la contribuţie, nu m-ar surprinde ca informaţia să fie de valoare.

— Atunci, ne vedem la nouă.

— Nu uita banii, amice. Şi vezi să fie cash.

— Evident. Să sperăm că ăsta va fi începutul unei admirabile prietenii.

Mă privi lung, meditativ, după care-mi trânti uşa-n nas. M-am întors, am străbătut curtea, am sărit peste poartă şi m-am suit în Buick.

Da' de ce la nouă? mă întrebam eu. De ce nu acum? Sigur că şi banii au un cuvânt de spus, dar ea n-avea de unde să ştie că nu am în buzunar cinci sutare. Nici măcar nu m-a întrebat, pentru că probabil îşi dăduse seama care-i treaba. Aveam de-a face cu o femeiuşcă al naibii de isteaţă. Era genul de tipă care ştie dinainte cum să joace şi convinge foarte uşor pe oricine că unu' şi cu unu' fac trei. M-am urcat în maşină, iar după prima sută de metri vitezometrul atinsese 100 de km/h. În capătul străzii, am călcat serios frâna ca să iau virajul pe Beach Road şi, după ce am speriat de moarte un bătrân care traversa încet strada, am văzut un drugstore. Am parcat şi am intrat într-o cabină telefonică.

Paula răspunse după al doilea apel.

— Universal Service, zise ea politicos. Bună seara.

— Vechiul tău amic, Vic Malloy, te solicită dintr-un drugstore din Coral Gables. Scoate-ţi maşina, ochi frumoşi, şi

zboară până aici. Ne vom ţine de mână şi ne vom iubi. Cum ţi se pare ideea?

Urmă un moment de tăcere. Aş fi dat orice să-i văd expresia în clipa aceea.

— Mai precis, unde eşti? întrebă atât de netulburată de parc-aş fi întrebat-o cât e ceasul.

— Beach Road. Vino cât de repede poţi! i-am spus şi am închis.

Am lăsat Buickul acolo unde era şi am luat-o pe jos spre colţul lui Beach Road. De-acolo puteam vedea casa Eudorei Drew. M-am sprijinit de-un stâlp şi mi-am fixat ochii pe poartă. Până la nouă, mai erau vreo trei ore de aşteptare. Ar fi trebuit s-o rog pe Paula să aducă ceva scotch şi nişte sandviciuri, să-mi ţină de urât.

Am stat aşa vreo douăzeci de minute, sprijinind stâlpul să nu cadă şi nedezlipindu-mi privirea de pe casă. Nimeni n-a ieşit, nimeni n-a intrat. Câţiva găligani au ieşit de prin coşmeliile vecine, unii au trecut chiar prin faţa celei pândite de mine. Trei tipe blonde, toate cu voci stridente, ieşiră din casa vecină şi-o luară spre mine, mişcându-şi provocator şoldurile şi aruncând ocheade oricărui purtător de pantaloni. Am fost şi eu vizat, dar pentru nimic în lume nu mi-aş fi desprins privirea de pe şandrama.

Simpatic cartier, mi-am zis în sinea mea. În mod sigur că nătânga doamnei Bendix n-a pus niciodată piciorul pe străzi dintr-astea.

Maşina elegantă de două locuri a Paulei ţâşni de pe Princess Street şi se opri lângă mine. Am intrat şi m-am aşezat lângă ea. Paula arăta sobră, îngrijită şi glacială în taiorul care-i venea ca turnat. Ochii ei mă priveau întrebător.

— Încotro? întrebă când m-am aşezat lângă ea.

— Ia-o încet înainte şi opreşte pe şosea. Casa Eudorei e dărăpănătura aia, alb cu albastru, de pe dreapta. Apoi i-am povestit pe scurt ce se întâmplase. Mă gândesc că s-ar putea să comunice cu cineva. S-ar putea să greşesc, dar ar fi

o imprudenţă să o scap din ochi în următoarele ore. Ca să nu atragem atenţia vecinilor, avem o singură posibilitate - să ne prefacem că suntem o pereche de îndrăgostiţi. Este un lucru obişnuit aici şi cei din cartier îl pricep foarte bine.

— Ai avut ghinion atunci, alegându-mă pe mine, zise Paula cu o voce de gheaţă.

— Bine, dar nu prea puteam să-l aleg pe Kerman, i-am răspuns eu puţin vexat. Dă-mi voie să-ţi spun că unele tipe s-ar bate pe-o asemenea ocazie.

— Şi cu ce-s eu de vină că au gusturi atât de îndoielnice?! zise ea, îndreptându-se spre locul indicat. Aici e bine?

— Da. Şi acum, pentru Dumnezeu, dacă nu vrei să ratăm treaba, relaxează-te. Prefă-te că-ţi face plăcere.

Mi-am strecurat braţul după gâtul ei. Se apropie de mine, dar continua să privească furioasă spre casa Eudorei Drew. Puteam să fi îmbrăţişat la fel de bine un manechin.

— Nu poţi afişa puţin entuziasm? şi-am încercat s-o muşc uşor de ureche.

— Asta ar merge cu tipele alea de care vorbeai, zise ea strecurându-se de sub braţul meu, da' nu cu mine. Dacă deschizi torpedoul, ai să găseşti ceva whisky şi câteva sandvişuri. Ar fi mai bine să te ocupi de ele.

Mi-am luat mâna de pe spatele ei şi m-am repezit la torpedo.

— La toate te gândeşti, am zis eu, mestecând. Ăsta este singurul lucru din lume care mă poate opri să te sărut.

— Ştiu, de aceea le-am şi adus.

Mă ocupam de cel de-al doilea sandviş când apăru în capătul străzii o limuzină Dodge verde-oliv. N-a trebuit să mă uit de două ori ca să-mi dau seama că era acelaşi Dodge şi, în el, acelaşi vlăjgan. M-am înfundat în scaun, ca să nu mă vadă.

— Ăsta-i tipul care m-a urmărit, i-am spus Paulei. Fii cu ochii pe el şi vezi unde se duce.

— S-a oprit în faţa casei... acum iese din maşină.

Precaut, mi-am înălţat capul până ce ochii mi-au ajuns la nivelul parbrizului. Dodge-ul se oprise, aşa cum sperase Paula, în faţa casei vopsită în albastru şi alb. Tipul trânti portiera atât de violent, încât aproape mişcă maşina din loc şi, călcând apăsat, parcurse poteca, ajunse la uşa de la intrare şi, fără să mai bată, apăsă clanţa şi intră. Se vedea că-i grăbit.

— Asta este, frumoaso, ceea ce se cheamă o presimţire. Bănuiam c-o să iasă sau o să telefoneze. A telefonat. Găliganul a sosit pentru o consultaţie. Se pare că i-am ghicit intenţiile. Ceea ce va urma trebuie să fie interesant.

— Şi ce vei face când tipul va pleca?

— Mă duc la ea şi-i spun că n-am de unde să scot cinci sute, ca să văd ce mutră face.

Abia terminasem de mâncat sandvişul şi duceam whisky-ul la gură că uşa se deschise şi găliganul ieşi. După ceasul de la bord, staţionase doar unsprezece minute şi jumătate. Aruncă o privire în dreapta şi în stânga, fixă maşina Paulei, dar eram prea departe ca să vadă cine-i înăuntru, străbătu curtea, sări peste poartă, se urcă în Dodge şi demară uşor.

— Uite că n-a durat prea mult, am zis eu. Dacă toată lumea ar încheia afaceri aşa de rapid ca ăştia, multe lucruri s-ar rezolva mai repede. Hai, scumpo, putem foarte bine să ne ducem la ea. Du-mă până acolo şi aşteaptă-mă afară. N-aş vrea să se supere.

Când opri maşina, am adăugat:

— S-ar putea să auzi ţipete. Nu te impacienta; asta înseamnă că Eudora e impresionată de personalitatea mea.

— Sper să te pocnească-n cap cu o rangă.

— Ar fi în stare. E plină de neprevăzut. Îmi place genul ăsta de femeie.

Am sărit gardul, am străbătut curtea şi m-am oprit la uşă. Am bătut. Aşteptam, respirând uşor. Nu se întâmplă nimic. Casa era liniştită ca un şoarece pândind reacţiile pisicii.

Am bătut din nou şi mi-am amintit brusc felul în care găliganul a cercetat strada la ieşirea din curte; mi-am dat seama că nu-i a bună. Am încercat uşa, dar era încuiată. Veni rândul meu să mă uit în toate direcţiile. În afară de Paula şi maşina ei, strada era la fel de pustie ca un cimitir. Am bătut cu ciocănelul de câteva ori. Paula scoase capul pe geam şi mă privi uimită.

Am aşteptat. Nimic, nici de data asta. Şoarecele pândea pisica. Liniştea învăluia casa.

— Întoarce-te pe Beach Road şi aşteaptă-mă acolo, i-am zis Paulei.

Porni motorul şi se îndepărtă fără să mă privească. Ăsta e unul dintre atuurile Paulei, ştie ce-i aia urgenţă şi execută ce-i spun fără să pună întrebări.

Am mai aruncat o privire în jur, întrebându-mă dacă nu cumva cineva mă spionează de după perdele. Trebuia să-mi asum acest risc. Am ocolit casa. Uşa din spate era deschisă. Am pătruns cu grijă într-o bucătărioară. Arăta exact cum te aşteptai de la una ca Eudora Drew. Probabil că spăla vasele o dată pe lună. Peste tot, pe masă, pe scaune, pe podea, pe bufet erau farfurii murdare, oale şi pahare. Coşul de gunoi gemea de sticle de gin şi whisky. O tigaie plină de untură arsă şi muşte albăstrui se holba la mine din chiuvetă. Un miros pătrunzător de rânced, murdar şi lapte acru plutea peste tot. Nu era genul de viaţă pe care aş fi vrut s-o duc, dar gusturile nu se discută.

Am străbătut bucătăria şi am intrat într-un hol minuscul, în care era mare dezordine. Uşile care se deschideau din hol dădeau probabil în camera de zi şi sufragerie. Am încercat una dintre ele şi am pătruns într-o cameră şi mai neaerisită, murdară şi într-o teribilă dezordine. Eudora nu era. Nu era nici în sufragerie. Rămâneau camerele de sus. Am urcat încet scările, gândindu-mă că poate e în baie şi de asta nu mi-a răspuns, dar nu era ea genul care să facă baie pe nepusă masă. Am găsit-o în dormitorul din faţă. Găliganul

făcuse o treabă temeinică, deşi am înţeles că şi ea făcuse totul ca să se apere. Zăcea peste patul răscolit, cu picioarele atârnând în jos, cu bluza sfâşiată la spate. Avea bine înnodată în jurul gâtului, chiar prea bine, o eşarfă de mătase, albastru cu roşu, care probabil că-i aparţinea. Ochii erau bulbucaţi, faţa îi era vânătă; avea limba scoasă şi spumă în jurul gurii. Nu arăta prea grozav şi-mi dădeam seama că nu murise pe loc.

Mi-am smuls privirea de pe ea şi am cercetat camera. Nimic nu fusese deranjat. Era tot atât de neaerisit şi murdar ca în restul casei, însă aici se simţea un miros pătrunzător de parfum ieftin.

Am ieşit repede din cameră, fără să mai privesc în urmă, şi am dat într-un hol. Aveam grijă să nu mă ating de nimic, ştergând balustrada cu batista în timp ce coboram scările. Am trecut din nou prin bucătărioară şi am ieşit în arşiţa de-afară, păşind în stradă fără să o mai caut din ochi pe Paula.

CAPITOLUL 2

I

Comandantul de poliţie Brandon şedea în dosul biroului său şi se uita fix la mine. Se apropia de şaizeci de ani şi era scund, predispus la îngrăşare, cu o claie de păr albă ca zăpada şi cu nişte ochi tot atât de prietenoşi şi lipsiţi de expresie ca nişte semafoare.

Eram un grup interesant. Paula, rece şi nemişcată, în spate, apoi Tim Mifflin, stând gânditor la perete şi tăcut ca un bătrân care picoteşte liniştit pe o bancă în parc. Mai eram eu, în scaunul oaspeţilor de onoare, în faţa biroului şi, bineînţeles, comandantul Brandon.

Încăperea era mare, aerisită şi bine mobilată. Pe jos era un covor drăguţ turcesc, în jur câteva scaune, iar pe pereţi una sau două reproduceri după Van Gogh - peisaje de la ţară. Biroul imens stătea în colţ, între două ferestre, ce ofereau o panoramă asupra părţii comerciale a oraşului.

Mai fusesem în camera asta înainte şi aveam încă vii în memorie neplăcerile pe care acea vizită mi le cauzase. Brandon mă plăcea tot atât cât îi place Hiroşimei bomba atomică, aşa că mă aşteptam din nou la neplăceri.

Interogatoriul meu nu începuse sub cele mai bune auspicii şi situaţia nu se îmbunătăţise pe parcurs. Brandon învârtea între degete un trabuc, chestie care însemna că nu e în apele lui.

— În regulă, o luăm de la capăt, zise el cu o voce exasperată. Ai primit această scrisoare, spuse el privind la scrisoarea de pe masă, de parcă avea tetanos. Era foarte atent să n-o atingă. Este datată 15 mai 1948!

Bun, asta însemna că ştie măcar să citească. N-am zis nimic.

— Alături de hârtie erau cinci bancnote de o sută de dolari. Corect?

— Corect, am zis eu.

— Ai primit scrisoarea în 16. Dar ai pus-o nedesfăcută în buzunarul trenciului şi ai uitat de ea. Abia când ai dat trenciul a fost găsită scrisoarea. Corect?

— Da!

Îşi privi ţigara, apoi îşi odihni nasul mare şi umflat pe ea.

— Eşti al dracului de isteţ! zise el.

— Chestii dintr-astea se pot întâmpla oricui, am replicat eu scurt. Mi-amintesc că în cazul Tetzi, poliţia a încurcat...

— Nu mă interesează cazul Tetzi, zise el cu o voce glaciară. Noi vorbim despre această scrisoare. Te-ai dus la reşedinţa Crosby cu gândul de a o vedea pe Maureen. Corect?

— Da! am spus, începând să mă plictisesc.

— Dar n-ai văzut-o, din cauză că nu se simte bine, aşa că ţi-ai vârât nasul mai departe în afacerea asta, vizitând-o pe camerista domnişoarei Crosby. Corect?

— Dacă vrei s-o iei aşa, mie nu-mi pasă!

— E corect sau nu?

— Da, sigur.

— Şi femeia asta, Drew, ţi-a cerut cinci sutare ca să vorbească. Asta-i povestea ta, da' pe mine nu mă duci. Ai supravegheat casa şi după un timp a sosit un Dodge verde-oliv cu un găligan care a intrat în casă. A stat acolo vreo 10 minute, apoi a ieşit. Apoi ai intrat tu şi ai găsit-o moartă. Corect?

Am încuviinţat din cap.

El rupse banda trabucului şi scotoci după chibrituri, privind tot timpul furios spre mine.

— Afirmi că Dodge-ul aparţine doctorului Salzer, zise el, scăpărând băţul de talpa pantofului.

— Mifflin zice că da. L-am rugat să verifice numărul.

Brandon aruncă o privire spre Mifflin, care fixa cu ochi pierduţi peretele din faţa lui.

— O jumătate de oră după ce te-a sunat Malloy, întrebându-te despre această maşină, ai primit un raport de la doctorul Salzer că i s-a furat maşina. Aşa este?

— Da, domnule, zise Mifflin speriat.

— Ai auzit?! se întoarse el spre mine.

— Sigur.

Brandon aprinse trabucul şi trase din el cu poftă.

— În regulă, atâta timp cât bagi ce trebuie la cap şi nu mai scorneşti ideile astea fanteziste despre doctorul Salzer. S-ar putea să nu ştii, dar doctorul Salzer este un cetăţean respectat şi onorabil al acestui oraş şi n-am să permit unuia ca tine să-l deranjeze. Înţelegi?

L-am privit precaut. Nu mă aşteptam la asta.

— Bineînţeles, am spus.

Brandon îmi suflă un val de fum în faţă.

— Nu te pot suferi, Malloy, şi nici mascarada aia de firmă a ta. Poate că foloseşte cuiva, dar eu mă îndoiesc. Sunt al dracului de sigur că eşti un încurcă-lume. Ai provocat destule încurcături cu cazul Cerf, acum câteva luni, şi, dacă nu ai fi fost atât de afurisit de deştept, ai fi intrat într-o sumedenie de încurcături. Domnişoara Janet Crosby este moartă. Privi din nou scrisoarea. Crosby a fost, şi mai este încă, o familie foarte bogată şi influentă şi n-am să-ţi permit să le faci necazuri. N-ai nici un drept legal asupra celor 500 dolari. Trebuie să-i dai înapoi imediat. S-o laşi în pace pe Maureen Crosby. Dacă o supără vreun şantajist - lucru de care mă-ndoiesc - să vină la mine, dacă are nevoie de ajutor. Chestia asta n-are nimic de-a face cu tine şi dacă te prind că te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala, te arunc într-un loc unde n-ai să mai deranjezi pe nimeni un timp îndelungat. Ai înţeles?

I-am rânjit.

— Încep să înţeleg, în orice caz. Spune-mi, Brandon, cât îţi dă Salzer pentru fondul de activităţi sportive?

Guşa grasă şi faţa i se învineţiră, iar ochii îi scânteiară de furie.

— Te previn, Malloy! Băieţii mei ştiu cum să se poarte cu un tâmpit ca tine. Într-o seară s-ar putea să iei o cafteală pe o alee întunecoasă. Lasă-i în pace pe Crosby şi pe Salzer. Şi acum, ieşi afară!

M-am ridicat.

— Şi cât îţi plăteşte Crosby pentru fondul tău de asistenţă socială, Brandon? Cu cât te-a mituit bătrânul Crosby ca să muşamalizezi omorul comis de Maureen cu maşina, acum doi ani? Respectat şi onorabil, ai? Nu mă face să râd! Salzer e tot atât de onorabil ca şi golanul de Delmonico. Cum de-a ajuns să semneze certificatul de deces al lui Crosby, când nici măcar nu avea voie?

— Cară-te! zise Brandon foarte liniştit.

Ne-am înfruntat din priviri vreo patru secunde, apoi am ridicat din umeri, m-am întors şi am luat-o spre uşă.

— Hai, Paula, hai să ieşim înainte de a ne sufoca aici, am zis şi am deschis uşa. Ţine minte ce-a zis despre bătaia pe care-aş putea s-o încasez pe vreo alee! E tot atât de plăcut să-l dai în judecată pentru ameninţare pe comandantul Brandon, ca pe oricare altul.

Am străbătut coridorul lung în spatele Paulei. Mifflin venea după noi încet, de parcă călca pe ouă cu bocancii cu ţinte.

Ne opri la capătul coridorului.

— Staţi puţin, intraţi aici, şi deschise uşa de la biroul lui.

Am intrat pentru că Mifflin ne plăcea amândurora şi mai ales pentru că se obişnuise să o încaseze pentru noi. Închise uşa şi o propti cu spatele. Faţa lui roşiatică era speriată.

— Eşti nebun, Vic! Ştii tot atât de bine ca şi mine că treburi dintr-astea nu se sfârşesc bine.

— Ştiu, dar şobolanul ăsta m-a scos din minţi.

— Am vrut să te previn, dar n-am mai apucat. Trebuia să ştii că Brandon te urăşte.

— Ştiu şi asta. Dar ce pot face?! Trebuia să-i spun ce gândesc! În ce relaţii e cu Salzer?

— Salzer este prieten bun cu poliţia. Bineînţeles, se ştie că învârte ceva cu sanatoriul, dar nu s-a descoperit nimic ilegal în toată povestea. Apoi îşi coborî vocea şi continuă: De unde dracu' crezi tu că are Brandon Cadillacul? Doar nu dintr-un salariu de comandant de poliţie! Să-ţi mai spun?! Maureen Crosby îl ţine pe băiatul lui Brandon la facultate şi tot ea îl plăteşte pe doctorul care-o îngrijeşte pe doamna Brandon. Te-ai agăţat de doi dintre cei mai buni protectori ai lui Brandon!

— Bănuiam eu ceva de genul ăsta, dacă Brandon abandonează de bună voie un asemenea scandal. Ascultă, Tim, Salzer a reclamat într-adevăr furtul maşinii?

— Da. Chiar eu am primit reclamaţia.

— Ai de gând să faci ceva în legătură cu asasinul ăsta?

— Ei, da, desigur. Începem să căutăm. Ştiu ce crezi, dar greşeşti. Salzer e prea isteţ ca să se bage în aşa ceva. Socoteşte-l scos din cauză.

— Bine, e în regulă.

— Şi fii atent! Povestea cu bătaia nu e doar o poveste. N-ai fi primul sau ultimul căruia i s-au smuls urechile pentru că nu a fost pe placul lui Brandon. Ai grijă!

— Mulţumesc, Tim. O să am grijă, dar nu mă pot apăra singur.

Mifflin îşi şterse nasul butucănos cu mâneca.

— Nu-i chiar aşa simplu. Te-ai apucat să acuzi poliţia de ameninţare. Vor lansa o acuzaţie împotriva ta, o vor lua tot ei de bună şi atunci gaşca lor de bătăuşi te va urmări peste tot.

I-am atins braţul.

— Nu-ţi face griji. Pe mine mă lasă rece. Altceva?

— Doar să fii cu ochii-n patru. Deschise uşa să se asigure că drumul e liber şi apoi ne scoase afară.

Am coborât treptele de piatră până în hol. Doi poliţişti barosani în civil se sprijineau neglijent de uşa dublă. Unul avea părul roşu ca o cunună de foc şi o faţă albă, fleşcăită, celălalt era subţire şi avea o faţă dură. Amândoi ne cântăriră pe îndelete din priviri, apoi roşcovanul scuipă într-o scuipătoare nichelată, aflată la vreo cinci metri de el.

Am trecut pe lângă ei şi am coborât în stradă.

II

În dosul centrului de afaceri Orchid Buildings există o alee îngustă folosită mai ales ca loc de parcare de directorii şi angajaţii ce lucrează în clădire. La capătul aleii e barul lui Finnegan.

Mike Finnegan era un vechi prieten de-al meu; folositor prieten, din moment ce avea legături cu cei mai mulţi dintre golanii şi borfaşii care soseau în Orchid City. Era la curent cu orice afacere dubioasă care se cocea. Acum câţiva ani, i-am dat o mână de ajutor într-o încăierare pe care Mike o avea cu trei brute, ce-şi puseseră în cap să-i scoată ochii cu o sticlă spartă de whisky. Finnegan era convins că fără mine şi-ar fi pierdut vederea şi-mi era nemaipomenit de recunoscător, lucru care mă stingherea câteodată.

În afara faptului că reprezenta o inepuizabilă sursă de informaţii, barul lui Mike era un foarte convenabil loc de întâlnire după orele de birou şi, ghicind că Jack Kerman va fi acolo, am parcat Buickul afară şi am intrat cu Paula.

Era cu puţin trecut de 11 şi doar câţiva mai stăteau drepţi la bar. Jack Kerman zăcea la o masă cu o sticlă de whisky destul de plină şi cu un ziar în faţă. Ridică ochii şi ne făcu semn cu mâna.

În timp ce străbăteam sala, i-am făcut cu mâna lui Finnegan, iar el mi-a zâmbit. Mike nu va câştiga niciodată un concurs de frumuseţe. Cu un fizic de gorilă şi cu o faţă tăbăcită, pe cât de urâtă, pe atât de hazlie, era un amestec perfect de King-Kong şi un camion de 10 tone.

Kerman se ridică şi se înclină în faţa Paulei, foarte politicos.

— De necrezut că ai intrat într-o speluncă ca asta! Să nu-mi spui că ţi-ai lăsat acreala şi duşmănia încuiate în birou.

— Sari peste asta, Jack, i-am spus aşezându-mă. Lucrurile încep să se limpezească. Înainte de a-mi spune eu povestea, ai ceva pentru mine?

Până să răspundă ceva, apăru Finnegan.

— 'nă seara, domnule Malloy! 'seara doamnă!

Paula îi zâmbi.

— Încă un pahar, Mike. Am să-l ajut pe Kerman să termine sticla. Am privit-o pe Paula: Cafea?

Ea încuviinţă.

— ... şi o cafea, pentru domnişoara Bensinger.

După ce Mike onoră comanda, am reluat:

— Să auzim, Jack.

— Am văzut-o pe Joan Parmetta, zise el dând ochii peste cap. Foarte frumoasă, foarte... descrise el repede curbe perfecte în aer. Dacă nu era majordomul, care se tot fâţâia pe acolo, se năştea un roman de dragoste. Mă întreb de ce se dau toate femeile în vânt după mine! Ce-or fi găsind...

— Lipsa ta totală de inteligenţă, zise prompt Paula. E o schimbare plăcută pentru femei să vorbească de sus unui bărbat.

— Bine, încetaţi odată! m-am înfuriat eu, în timp ce Kerman se ridica de pe scaun şi întindea mâna spre sticla de whisky. N-are nici o importanţă cum arăta. Ce a spus despre Janet?

Kerman răspunse, privind-o pe Paula:

— Că a fost foarte uluită când a auzit că Janet a murit de insuficienţă cardiacă. Cu două zile înainte de a muri, Janet a jucat tenis cu Parmetta şi a bătut-o măr. Seamănă asta a boală de inimă?

— Altceva?

— Am întrebat-o despre tipul ăla, Sherrill. Că veni vorba, tipul e plecat din oraş. Nu l-am văzut. Joan Parmetta zicea că Janet fusese îndrăgostită lulea de Sherrill. Se vedeau foarte des. Cu o săptămână înainte de a muri Macdonald Crosby, Sherrill a încetat să mai vină în casă şi logodna s-a rupt. Nu s-a dat nici o explicaţie şi nici Joan, care era prietenă bună cu Janet, n-a aflat adevărul, deşi s-a străduit. Janet spunea că au avut o neînţelegere despre care nu mai voia nici să audă.

— Şi ţi-a spus ce fel de tip e Sherrill ăsta?

Kerman ridică din umeri în chip de răspuns.

— Ea l-a văzut doar de câteva ori. Zicea că e prezentabil, habar n-avea cu ce se ocupă, sau măcar dacă are bani sau nu; are o casă pe Rosmore Avenue, mică, dar drăguţă. O chinezoaică tânără se ocupă de casă. Jack trimise o bezea în văzduh. E foarte drăguţă. Din păcate, n-am scos prea multe de la ea. Nu ştia deloc când se va întoarce Sherrill. Tipul trăieşte bine şi probabil face ceva bani. În garaj era un Cadillac cât un şlep şi se vedea că amenajarea grădinii a costat o groază de lovele. Avea şi piscină şi tot tacâmul. Totul la scară mică, dar cât se poate de frumos.

— Asta-i tot?

Kerman încuviinţă.

I-am povestit pe scurt despre vizita la Eudora Drew, despre găligan, omor şi întrevederea cu Brandon. Jack asculta cu ochii tot mai mari de uimire; uitase până şi de băutură.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă el. Ce mai seară! Şi acum, ce urmează? Ne liniştim?

— Nu ştiu, i-am răspuns, turnându-mi un deget de băutură. Trebuie să restituim banii. Pentru asta va trebui să aflăm cine administrează moştenirea. Fac pariu că nu Maureen. Ea are cu siguranţă avocaţi sau reprezentanţi care să se ocupe de afacerile ei. S-ar putea să aflăm chiar din testamentul lui Crosby. Aş vrea să-l văd şi pe al lui Janet. Şi vreau să ştiu dacă a lăsat ceva bani Eudorei Drew. Dacă nu, atunci mă întreb de unde a avut bani domnişoara Eudora. Nu pot să spun dacă mergem mai departe sau nu; oricum mai adunăm câteva informaţii şi după aia mai vedem. Va trebui să fim foarte atenţi pe unde călcăm. Brandon ne poate pune beţe-n roate.

— Dacă restituim banii, cazul se încheie de la sine, zise Paula. Nu are rost să lucrăm pe degeaba.

— Ştiu, dar, până la urmă, toate aranjamentele alea mă interesează. Şi mai ales, nu-mi place să primesc ordine de la Brandon.

Mi-am isprăvit paharul şi m-am ridicat:

— Bun, cred că e mai bine să spargem gaşca. Trebuie să dorm, mâine mai avem multe de făcut.

— Chiar acum mi-am amintit că trebuie să-i duc lui Hofflin copiii la Hollywood mâine de dimineaţă, zise Jack, strâmbându-se. Facem un tur al studiourilor Paramount. Dacă nu aveam ocazia să o văd pe Dot Lamour[1], preferam să mă caţăr cu ei prin copaci. Ţicniţii ăştia trei mă îmbolnăvesc.

— O.K. Şi te întorci până poimâine?

— Da... dacă rămân întreg.

— Trebuie să facem un plan de bătaie; dacă vom continua să ne ocupăm de caz, trebuie să lucrăm repede şi cu cap. Staţi o clipă! Am o vorbă cu Mike.

M-am dus la bar. Mike ştergea încet nişte păhărele. Un bătrân libidinos cu blonda lui tocmai plecau. Blonda privi

[1] *Dorothy Lamour*, actriţă de cinema. (n. trad.)

spre mine pe sub genele rimelate şi-mi făcu cu ochiul. Eu i-am răspuns. După ce s-au îndepărtat, l-am întrebat pe Mike:

— Un tip se cam ţine după mine, Mike. Voinic, alură de boxer, nas strivit, ureche așijderea, poartă o pălărie din piele de căprioară, cu panglică. Fumează o ţigară groasă şi pare destul de vânjos ca să mănânce cuie ruginite. L-ai văzut cumva?

Mike şterse cu grijă paharul, îl privi în lumină, apoi, la fel de grijuliu, îl aşeză pe grătar.

— Pare să fie Benny Dwan. Dacă duhneşte a usturoi, el este cu siguranţă.

— Benny Dwan? Nu ştiu cum miroase, n-am stat atât de aproape niciodată. Cine e?

Mike luă alt pahar şi începu să-l lustruiască. Până să răspundă la o întrebare, te scotea din sărite. N-o făcea intenţionat însă, aşa era el.

— E tâlhar mare. A găsit o slujbă pe la sanatoriul lui Salzer. Înainte de asta, juca jocuri de noroc. Cinci ani condamnare pentru furt cu violenţă în 1938. Se presupune că s-a liniştit, dar mă îndoiesc.

— Ce face la Salzer?

— Fleacuri: spală maşini, îngrijeşte puţin de grădină, chestii din astea.

— E foarte important, Mike. Dacă Dwan e cel pe care-l caut, atunci e vinovat de crimă.

Mike îşi strânse buzele şi şuieră.

— Pare să fie el. L-am văzut cu pălăria aia.

I l-am descris din nou, având grijă să-i dau toate amănuntele.

— Da. E sigur Dwan. Are întotdeauna o ţigară de foi, iar urechea dreaptă şi nasul îi sunt zdrobite. El trebuie să fie.

— Bun, mulţumesc, Mike, i-am spus, vag surescitat.

M-am întors la cei doi, care mă aşteptau în partea cealaltă a barului.

— Mike l-a identificat pe găligan. E vorba de un tip numit Benny Dwan. Şi ce credeţi: lucrează pentru Salzer!

— Nu-i minunat cum le afli tu pe toate? întrebă Kerman zâmbind. Acum, ce-ai de gând să faci?

— Îi vând pontul lui Mifflin. Staţi o clipă, da? Îl sun chiar acum.

La poliţie îmi spuseră că Mifflin plecase acasă. I-am căutat numărul în cartea de telefon şi l-am sunat. Vocea lui Mifflin era somnoroasă şi exasperată.

— Malloy la telefon. Îmi pare rău că te-am trezit, Tim, dar sunt sigur că-l pot identifica pe tipul care a curăţat-o pe Eudora Drew.

— Chiar poţi? zise al înviorat dintr-odată. Dă-i drumul, e grozav! Cine e?

— Benny Dwan. Dar, ţine-te! Lucrează pentru Salzer. Dacă te duci la sanatoriu poţi să-i pui cătuşele chiar acum.

Urmă o tăcere lungă şi grea. Aşteptam zâmbind, imaginându-mi ce mutră face Mifflin.

— Salzer?! întrebă el, cu o voce surprinsă şi şovăitoare.

— Exact! Tovarăşul lui Brandon.

— Eşti sigur de ce spui?

— Da. Oricum, eu şi cu Paula îl putem recunoaşte. Am fi chiar bucuroşi să o facem.

— Da? Nesiguranţa şi teama i se simţeau în voce.

— Sigur. Bine, s-ar putea ca Salzer să fie deranjat, dar, în afară de Brandon, cui dracu' îi mai pasă de Salzer?

— Ah, da! Va trebui să vorbesc cu Brandon. Nu vreau să provoc eu scandalul.

— Dă-i drumul şi vorbeşte cu el! Asigură-l că, în noaptea asta, telefonez redactorului de serviciu de la *Herald* şi-i spun toată povestea. Nu vreau ca Dwan să-ţi scape printre degete, fiindcă Brandon nu vrea să-şi deranjeze prietenul.

— Să nu faci asta! se văicări Mifflin. Ascultă, Vic, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai amesteca şi presa! Lui Brandon n-o să-i placă asta.

— Îmi pare rău, dar asta am să fac. Raportează-i şi sari pe Dwan, dacă nu vrei să sară presa pe tine. Salut, Tim! şi, în timp ce el încă se mai jeluia, am închis.

Paula şi Kerman ascultau lângă cabină.

— L-ai băgat în sperieţi? întrebă Kerman, frecându-şi palmele.

— A făcut niscaiva istericale. Nu par să se grăbească să-l deranjeze pe Salzer.

Am cerut să-mi facă legătura cu redacţia ziarului *Herald,* la redactorul de serviciu. Mi-a luat vreo două minute să-i înşir toată povestea. A ascultat-o cu cea mai mare atenţie şi interes.

— Salzer l-a cumpărat pe Brandon, i-am explicat eu. Nu m-ar surprinde dacă va încerca să muşamalizeze toată chestia.

— Nu m-aş mira să reuşească, mă asigură băiatul. Mulţumesc, Malloy! De mult căutam informaţii ca să-l înfund pe şobolanul ăsta. Lasă-l în seama mea. Îl aranjez eu.

Am închis şi am ieşit din cabină.

— Ceva îmi spune că am declanşat un mic scandal, am zis eu. Dacă nu mă înşel, Brandon n-o să aibă vise plăcute în noaptea asta.

— Ce păcat! zise Kerman.

III

Luaţi-o spre nord, mergeţi pe Orchid Boulevard, treceţi de Santa Rosa şi daţi, până la urmă, într-o stradă îngustă, care vă va duce la dunele de nisip şi... la locuinţa mea.

Casa nu are nimic special, de natură să vă entuziasmeze, dar, la urma-urmei, este destul de izolată, ferită de zgomot, iar dacă am chef să chiui în baie, nu-i pasă nimănui. Este un bungalou cu patru camere, din pin dur, canadian, cu o grădină cât o batistuţă, întreţinută destul de bine de Toni,

valetul meu filipinez. La 100 de metri de casă se întinde albastrul Ocean Pacific, iar de jur-împrejur sunt arbuşti scunzi, tufişuri, nisip şi un semicerc de palmieri pitici. E un loc pustiu şi e linişte ca într-un cimitir, dar mie îmi place. Am trăit aici mai bine de cinci ani şi nu-mi doresc să stau altundeva.

După ce am plecat de la barul lui Finnegan, am condus pe şoseaua nisipoasă care mă ducea acasă. Era 12 fără 20. Luna era plină, frumoasă şi strălucitoare, iar razele ei albe luminau tufişurile şi nisipul ca un reflector. Oceanul era întins şi calm ca o oglindă neagră, iar aerul era călduros. De-ar mai fi fost şi o blondă lângă mine, ar fi fost o noapte romantică.

Mâine va fi o zi foarte plină, îmi spuneam apropiindu-mă de casă. Paula îmi promisese că va verifica testamentele celor doi Crosby - Macdonald şi Janet, de îndată ce avea să înceapă programul la Primărie. Eu voiam să o văd pe sora Gurney din nou, să aflu cine este avocatul lui Maureen şi să vorbesc cu el. Dacă era posibil, vroiam să aflu mai multe informaţii despre Douglas Sherrill. Dacă testamentele nu aduceau nimic interesant, dacă avocatul lui Maureen era mulţumit cu modul în care s-au aranjat lucrurile şi dacă reieşea că nu există nimic ciudat în legătură cu Douglas Sherrill, atunci voi considera cazul închis şi voi restitui cei 500 de dolari. Ceva îmi spunea însă că nu voi renunţa la acest caz, chiar dacă riscam să pierd timpul de pomană.

Am frânat în faţa şopronului din lemn de pin care-mi servea de garaj şi mi-am târât picioarele prin nisip ca să-i deschid uşile. Am dus maşina în garaj, am oprit motorul şi m-am răsfăţat cu o ţigară. Aruncându-mi întâmplător ochii pe oglinda retrovizoare, am surprins o mişcare pripită în tufişul luminat de lună.

Am stins imediat chibritul şi am aşteptat foarte liniştit, urmărind în oglindă mişcarea tufişului. Era o mişcare vagă, ca o părere, la vreo cincizeci de paşi exact în spatele

maşinii. Ramurile şi frunzele se mai agitară o dată, apoi rămaseră din nou nemişcate.

Vântul nu bătea, aşa că tufele nu aveau de ce să se mişte. Nici o pasăre nu putea provoca un foşnet ca ăsta; se părea că cineva, bărbat sau femeie, le-a mişcat, fie vrând să mă vadă mai bine, fie dezechilibrându-se pe nisip şi agăţându-se de ele să nu cadă.

Chestia asta nu-mi plăcea deloc. Oamenii nu se ascund prin tufişuri decât dacă vor să facă rele. Paula îmi spusese, nu o dată, că stau periculos de singur. În munca mea mi-am făcut duşmani şi erau destui care mă ameninţaseră că-mi vor veni de hac. Am stins rapid ţigara - licuriciul ăsta izolat atrăgea atenţia celor cu intenţii rele. Putea să mi se întâmple orice aici, fără ca cineva să audă; mă gândeam cu mult regret la pistolul de calibru 38, de poliţie, care zăcea în şifonier. Garajul era cufundat acum în întuneric; am pornit motorul, dar am stins farurile. Dacă cel din tufiş, oricine ar fi fost, avea de gând să facă ceva, momentul să treacă la atac era când ieşeam din garaj în lumina lunii, ca să închid uşa garajului. Eram o ţintă pe care, în asemenea lumină şi de la o asemenea distanţă, n-aveai cum s-o ratezi.

Dacă voiam să-l surprind pe necunoscut, trebuia să acţionez rapid; şi aşa era probabil nedumerit, dacă era un „el”, de cât de mult timp am rămas în maşină. Iar dacă nu ieşeam imediat, se putea apuca să tragă în maşină în speranţa că mă va nimeri; bineînţeles dacă asta avea de gând, iar eu tot mai speram să nu aibă.

Am deschis uşa maşinii şi am păşit în întuneric. Din locul în care mă aflam, vedeam toată plaja şi arbuştii. Era curată nebunie să ies afară în lumina feerică a lunii. N-aveam de gând s-o fac. M-am întors şi am început să pipăi pereţii şopronului. Odată, după ce petrecusem o noapte în oraş cu Jack Kerman, am vrut să bag maşina în garaj, însă m-am dus prea tare în faţă şi scândurile au cam gemut atunci. Dacă găseam locul în care se desprinseseră, asta ar fi fost

scăparea mea, pentru că nu mai pusesem scândurile la loc. Am găsit o scândură slăbită şi am început să o clatin uşurel. În tot acest timp, nu-mi luam ochii de la tufişuri. Nimic nu mişca. Tipul care se ascundea în tufişuri făcea pe mortul. Scândura ceda încet. Am mai împins-o puţin şi, întorcându-mă într-o dungă, am ieşit din garaj.

În spatele garajului mai era ceva nisip, iar mai încolo - tufişurile. Am pornit spre ele şi am ajuns la adăpost fără cel mai mic zgomot, însă cu respiraţia tăiată; era prea cald pentru asemenea manevre, aşa că m-am aşezat să-mi revin.

Ce-mi rămânea de făcut era să mă târăsc pe după tufe până în spatele casei, să ies din câmpul lui vizual, să intru în casă şi să-mi iau 38-ul din şifonier. Odată ce puneam mâna pe el mă simţeam în stare să înfrunt pe oricine. Un foc tras de la fereastra dormitorului către tufişuri îl va da gata pe cel aflat acolo.

Singurul impediment era că tipul nu mă văzuse ieşind din garaj şi, înţelegând că l-am reperat, putea să-mi taie calea pe după tufe, dar se putea să creadă şi că mă tem să ies din garaj şi să stea liniştit, aşteptându-mă să ies.

M-am ridicat şi, ţinându-mi capul în jos, am început să merg încet spre casă. Necazul era că peste zece metri tufişul se termina şi începea din nou abia peste vreo alţi douăzeci; toată zona era pustie, iar lumina lunii parcă voia să mă demaşte. Nici umbra garajului nu mă mai acoperea. Era imposibil ca cel ce mă pândea din tufiş să nu mă zărească trecând prin acest spaţiu. Singurul lucru care mă consola era că distanţa dintre mine şi tufiş crescuse considerabil. De unde era de abia 50 de metri, acum ajunsese la vreo 120, iar să loveşti o ţintă în mişcare de la o asemenea distanţă era o adevărată realizare. Am hotărât să risc.

Mi-am scos pălăria şi, ţinând-o de boruri, am azvârlit-o spre tufiş, sperând să distrag atenţia, apoi, înainte ca pălăria să cadă pe nisip, am luat-o la goană.

Dar una este să alergi pe pământ tare şi cu totul altceva când paşii ţi se înfundă până la glezne în nisipul moale. Corpul o luase înainte, dar picioarele rămăseseră mai mult sau mai puţin acolo unde eram. Dacă nu-mi venea ideea cu pălăria, acum eram în ceruri.

Am căzut pe brânci, târându-mă cumva de-a buşilea şi căutând să mă acopăr. Detunătura unui pistol sparse liniştea nopţii. Glonţul lovi pălăria, care sări cât acolo. Lovitura era mult prea precisă. M-am aruncat la pământ, mi-am strâns picioarele sub mine, am făcut o săritură şi iată-mă din nou la adăpost. O nouă împuşcătură îmi aruncă nisip în faţă.

Nu eram mai calm decât o cucoană bătrână dând nas în nas cu hoţul în propria casă. Năduşind şi înjurând, am plonjat înapoi către tufişuri, unde eram mai bine apărat, stârnind nisipul ca un rinocer înfuriat. Arma mugi din nou. De data asta glonţul îmi atinse dosul mâinii şi mă arse ca un cui înroşit. M-am prăbuşit, ţinându-mă de mână gâfâind. Nu vedeam nimic dincolo de tufe, în afară de nisip.

Dacă Buffalo Bill de acolo avea de gând să o încheie cu mine, nu mă aflam într-o poziţie favorabilă. Trebuia să mă mişc. Casa era încă destul de departe, însă acolo eram acoperit şi, admiţând că m-aş fi putut mişca fără zgomot, eram sigur că puteam ajunge acolo. Nu mai voiam să risc. Oricine-ar fi fost cel de-acolo, ţintea bine, chiar de la distanţa aceea, aşa că n-aveam nici o şansă. Nu eram cuprins de panică, dar transpiram abundent şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am început să mă târăsc pe coate şi genunchi fără să fac zgomot. Am parcurs vreo 50 de metri când am auzit un foşnet în iarbă şi trosnetul brusc al unei crengi uscate. Am îngheţat ascultând, ţinându-mi respiraţia cu nervii întinşi la maximum. Iarba foşni din nou şi se auziră vag paşi pe nisip. Era aproape, mult prea aproape. Stăteam întins şi nemişcat şi mi se zbârlise părul pe şira spinării.

La câţiva paşi în faţă un tufiş se mişcă, alt vreasc trosni, apoi se aşternu liniştea. Era chiar lângă mine şi, ascultând atent, mi se părea că-i aud şi respiraţia.

N-aveam altceva de făcut decât să aştept, aşa că aşteptam. Minutele se scurgeau încet. Probabil că tipul îşi dădu seama că sunt aproape de el, căci şi el aştepta, sperând să fac un zgomot care să-mi trădeze poziţia. Eu eram dispus să aştept aşa toată noaptea. După un moment care mi s-a părut nesfârşit de lung, el şi-a schimbat poziţia din nou, de data asta îndepărtându-se puţin. Eu tot nu mă mişcăm. Îi auzeam paşii trecând de la un tufiş la altul, căutându-mă. Încet, foarte încet, foarte prudent, m-am ridicat în patru labe. Mi-am înălţat capul centimetru cu centimetru, până ce am reuşit să văd printre ramuri. Deodată, l-am zărit. Era găliganul cu pălăria lui cafenie, cu umerii laţi, cu nasul şi urechea lovite. Stătea la vreo 30 de metri de mine ţinând strâns în mână un Colt 45. Era pe jumătate întors, cercetând tufele din dreapta mea. Dacă aş fi avut un pistol, l-aş fi putut doborî cu uşurinţa cu care aş fi nimerit un iepure, dată fiind distanţa. Dar n-aveam nici un pistol şi tot ce puteam face era să aştept şi să sper că se va îndepărta.

Stătea nemişcat şi ţeapăn, cu arma întinsă. Apoi se întoarse în direcţia mea şi începu să se mişte spre mine, cam fără ţintă, de parcă nu era sigur că a ales direcţia bună, dar hotărât să mă găsească.

Am început din nou să transpir. M-am ghemuit ascultând cum se apropie încordat şi prudent, cu inima încă bătându-mi în piept, ţinându-mi respiraţia şi cu dinţii încleştaţi. Zece paşi mari l-ar fi adus în dreptul meu. El se opri la trei. Îi zăream picioarele groase prin tufiş. Dacă i-aş putea înşfăca arma...

Se întoarse cu spatele la mine. M-am năpustit la el, cu toate puterile, încercând să-i smulg arma. Mâinile mi s-au încleştat pe încheietura lui groasă, iar umărul meu l-a lovit

surd în piept, dezechilibrându-l. Scoase un urlet de furie. Eu îi striveam degetele ca să-i desprind arma. Pentru moment, eram stăpân pe situaţie. Rămăsese nemişcat, surprins din cauza saltului meu şi a durerii pe care degetele mele, încleştate pe încheietură, i-o provocau. Când am atins arma, pumnul lui mă lovi ca un mai în ceafă, o lovitură în stare să bage un cui de 10 centimetri într-o bucată de lemn de stejar. Am căzut în tufiş, agăţându-mă de armă şi încercând să apăs cu degetul pe trăgaci, dar căzătura mi-a aruncat arma din mână, azvârlind-o între tufe. Totuşi, acum era mai bine. Chiar dacă nu pusesem mâna pe armă, măcar i-o luasem şi nu mai avea cum să mă împuşte.

Tipul se năpusti spre mine, făcându-şi loc printre tufe. Dar aceşti arbuşti de deşert cer să fie trataţi cu respect. Nu le place deloc să fie îmbrânciţi. Tipul mai făcu câţiva paşi, se împiedică într-o rădăcină şi căzu. Asta mi-a dat timp să mă ridic şi să ajung într-un spaţiu deschis. Dacă trebuia să mă bat, cel puţin să nu fiu stânjenit de tufişuri, rădăcini şi arbuşti. Tipul era cu mult mai greu decât mine şi avea forţă în pumni, iar eu eram încă ameţit de lovitura din ceafă. Alta nu mai doream. Singura cale de a mă lupta cu el era să am spaţiu suficient ca să mă pot mişca în jurul lui.

Tipul se ridică şi se năpusti asupra mea. Se mişca foarte bine. M-am ferit de primul atac şi l-am pocnit drept în nas, dar reveni şi-mi arse una în cap de-mi scrâşniră măselele.

Lumina lunii îi cădea din plin pe faţă - o expresie rece, brutală, asasină, faţa unui om decis să ucidă şi pe care nimeni şi nimic nu îl poate opri. Am sărit în lături când s-a năpustit din nou şi l-am lovit fulgerător peste urechea la care fusese rănit. Individul s-a rostogolit, ceea ce mi-a dat încredere în forţele proprii. Era uriaş, dar putea fi lovit şi, deci, rănit. Tipul începu să se adune de pe jos, mârâind şi făcându-şi avânt ca să sară spre mine, cu pumnii strânşi. N-am mai aşteptat să mă atace, ci am năvălit cu pumnii pe el.

Dar nu am reuşit să-l lovesc în faţă aşa că m-a agăţat de haină şi m-a tras spre el.

M-am repezit cu genunchiul înainte, dar omul era expert în astfel de confruntări: se întoarse într-o parte, parându-mi lovitura cu coapsa. O mână i se năpusti în gâtlejul meu, când l-am pocnit în coaste. Tipul gemu, dar nu slăbi strânsoarea de oţel a degetelor din jurul beregatei mele.

Atunci l-am atacat din nou. Ştiam că, dacă nu fac ceva rapid, foarte rapid, s-a zis cu mine. Am continuat să-l pocnesc în coaste, dar strânsoarea nu slăbea deloc, iar puterile începeau să mă părăsească şi o ciudată amorţeală îmi cuprinse tot corpul, când, cu disperare, mi-am înfipt degetele depărtate în ochii lui.

Scoase un urlet fioros şi, în sfârşit, îmi eliberă beregata, trăgându-se înapoi. I-am secerat genunchii. Tipul se prăbuşi odată cu mine, cu mâinile la ochi. Nu prea putea să facă nimic pentru a se apăra şi n-avea nici un rost să-mi sfărâm pumnii de faţa lui. M-am tras înapoi şi am aşteptat. Gâfâia. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Mugind, se sprijini într-o mână, vrând din nou să se ridice. Asta şi aşteptam. L-am pocnit în falcă, împroşcându-l cu nisip. Se prăbuşi pe spate, dând din mâini şi picioare, încercă să se ridice, dar căzu din nou.

M-am ridicat şi m-am apropiat de el. Era K.O., dar mi-a părut rău când l-am văzut plin de sânge pe faţă. Nu voiam să-l lovesc atât de rău, dar era vorba de viaţă şi de moarte, iar la urma urmei nu-l omorâsem. M-am aplecat, i-am scos cureaua de la pantaloni, l-am răsturnat şi i-am legat strâns mâinile. Mi-am scos-o şi pe a mea şi i-am legat gleznele.

Era prea greu ca să-l mai şi car, iar eu voiam să ajung în casă, la telefon şi pistol. Mă gândeam că o să-şi revină până mă întorc. Am luat-o la fugă spre casă.

Mi-au trebuit câteva minute până ce l-am trezi pe Mifflin din nou. De data asta era turbat, parcă fusese prins în capcană.

— Bine, bine... i-am zis eu în cele din urmă. Îl am pe Dwan aici.

— Dwan?! Aproape ţipa. Cu tine?

— Da, trimite băieţii şi maşina. Vreau să mai şi dorm în noaptea asta.

— Dwan! Dar Brandon zicea...

— La dracu' cu ce zicea Brandon! Vino odată şi ia-l de aici!

— Ţine-l bine! spuse Mifflin cu o voce lugubră. Vin îndată.

Abia am aşezat jos receptorul şi bubuitul unei arme se auzi afară, undeva printre dune. Din două salturi am ajuns la şifonier, am smuls sertarul şi am înhăţat 38-ul. Eram deja la uşă înainte de a se stinge ecoul împuşcăturii. În prag m-am oprit şi am privit împrejur, nevăzând nimic, neauzind nimic. Mă simţeam ciudat, pentru că nu ştiam ce se întâmplase. Din dosul palmierilor pitici, o maşină demară şi dispăru rapid cu scrâşnet de roţi. M-am strecurat pe treptele verandei, cu revolverul pregătit, apoi prin curte, până am ajuns pe plaja de nisip. Sunetul maşinii care se depărta se auzea tot mai slab, până ce se stinse în depărtări.

L-am găsit pe Benny Dwan şi m-am oprit lângă el. Cineva îl împuşcase în cap, de la mică distanţă. Glonţul îi zdrobise ţeasta într-o parte şi îi pârjolise urechea clăpăugă cu flacăra pistolului.

Arăta inofensiv şi părăsit. Şi, bineînţeles, mort de-a binelea.

IV

Centralista micuţă şi blondă din anticameră îmi dărui un zâmbet timid când am împins uşa grea pe care era scris *Universal Services,* iar în colţul din dreapta jos - *Director general, Victor Malloy.*

— Bună dimineaţa, domnule Malloy, zise ea, arătându-şi dinţii frumoşi.

Avea un năsuc cârn şi maniere de căţeluş. Îţi lăsa impresia că nu trebuie decât să o mângâi şi o să se ia după tine, dând din coadă. Un copil simpatic. Să fi avut vreo 18 ani şi doar două mari slăbiciuni: eu şi Bing Crosby.

Celelalte două fete care stăteau la maşinile de scris arătau şi ele ca nişte păpuşi: erau şi ele blonde, zâmbeau la fel şi-mi spuseseră acelaşi lucru:

— Bună dimineaţa, domnule Malloy.

Domnul Malloy îşi cuprinse cu privirea haremul şi zise că este o dimineaţă plăcută.

— Domnişoara Bensinger este la Primărie, s-ar putea să întârzie puţin, îmi spuse centralista.

— Mulţumesc, Trixy. Voi rămâne la birou. Spune-i să mă caute când vine.

Încuviinţă conştiincios şi-mi aruncă o privire aproape languroasă, care m-ar fi interesat dacă ar fi avut mai mulţi ani şi n-ar fi lucrat pentru mine, dar se întoarse pe taburet ca să răspundă unui apel.

Am intrat în birou şi am închis uşa. Ceasul de pe birou arăta 10 şi 5, prea devreme ca să beau, deşi aveam nevoie de o tărie. După o scurtă ezitare, am decis că sticla nu va afla niciodată că a fost prea devreme, aşa că am scos-o din birou şi mi-am pus o înghiţitură. Apoi m-am aşezat şi am răsfoit corespondenţa de dimineaţă, fără să găsesc ceva demn de reţinut. Am aşezat tot maldărul pe mapa de birou a Paulei ca să facă o selecţie, mi-am aşezat picioarele comod pe birou şi am închis ochii. După emoţiile din noaptea trecută, mă simţeam ca bătut cu leuca în creştet.

O musculiţă mi se învârtea în jurul capului. Fetele băteau conştiincios la maşină. Trixy se juca cu fisele de legătură, iar eu moţăiam.

La 11 fără 20 m-am trezit brusc la sunetul vocii Paulei, ce răzbătea din hol. Am apucat să-mi dau jos picioarele şi să-mi trag în faţă mapa de birou înainte să intre ea.

— Ai şi venit! am zis eu, pe un ton cât puteam de vesel. Intră!

— Dacă trebuie să dormi în birou, vrei să încerci să nu mai sforăi? zise ea luând un scaun şi aşezându-se. Asta demoralizează personalul.

— Sunt demoralizaţi de ani de zile, am zis zâmbind acru. N-am dormit decât două ore astă noapte, în dimineaţa asta sunt doar un bătrân obosit şi deci trebuie să fiu tratat cu blândeţe.

Ochii ei căprui închis se opriră pe vânătaia de pe obrazul meu, iar sprâncenele i se ridicară cu un centimetru.

— Necazuri?

— Să zicem emoţii, şi i-am povestit despre vizita lui Benny Dwan.

— E mort? întrebă surprinsă. Cine l-a împuşcat?

— Nu sunt sigur, dar am o bănuială, i-am spus ridicându-mi picioarele din nou pe birou. La zece minute după convorbirea cu Mifflin, băieţii lor au şi sosit, dar Mifflin nu era cu ei. Ti-aminteşti alea două matahale pe care le-am văzut după vizita la Brandon? Ei bine, ei erau. Roşcovanul este sergentul MacGraw şi celălalt e sergentul Hartsell. O pereche de ticăloşi simpatici, bine intenţionaţi, politicoşi, pe care ţi-ai dori să-i eviţi cât poţi. Nu s-au ferit să arate cât de satisfăcuţi erau să-l găsească pe Dwan mort. Desigur, era de înţeles. Moartea lui îl scoate pe Salzer din cauză. Tot ce are de făcut acum este să afirme că Dwan nu mai lucra de mult la el. De ce i-a furat maşina, de ce a ucis-o pe Eudora Drew şi a încercat să mă scoată din uz pe mine este treaba poliţiei să afle. Şi fac pariu că ei nu vor afla niciodată.

— Ziceai că bănuieşti cine l-a omorât...

— Mda. Când cei doi băieţaşi l-au luat pe Dwan, m-am învârtit pe acolo încercând să aflu care-i treaba. Ei au sosit într-o maşină de poliţie cu cauciucuri imprimate în carouri. Am găsit aceleaşi urme în spatele casei. Cred că au venit mai devreme să mă vadă şi au asistat la micul spectacol

oferit de Dwan în onoarea mea, iar când l-am doborât şi l-am lăsat legat, tentaţia a fost prea mare pentru ei. Cât timp am vorbit eu cu Mifflin la telefon, au venit la Dwan şi l-au amuţit.

— Vrei să spui că cei doi poliţişti...? zise Paula, cu ochii măriţi de uimire.

— Uite de câtă bătaie de cap i-a scăpat. Pune-te în locul lor! Aveam în mână un tip căutat pentru crimă, care ar fi vorbit, mai mult ca sigur, dacă era adus în faţa instanţei. Avea probabil o sumedenie de lucruri de povestit despre Salzer, amănunte care ar fi ţinut pagina întâi a ziarelor. Brandon este protejatul lui Salzer. Ce poate fi atunci mai convenabil decât să înfigi un glonţ în capul lui Dwan, evitând cheltuielile presupuse de un proces şi neplăcerile create prietenului lui Brandon? Simplu, nu-i aşa? S-ar putea, desigur, să mă înşel, dar mă îndoiesc. Nu mai putem face nimic în privinţa asta, aşa că mai bine hai să ne ocupăm de nişte treburi asupra cărora putem interveni. Ai văzut cele două testamente?

Paula încuviinţă.

— Janet nu avea testament. Crosby îi lăsase trei sferturi din avere ei şi un sfert lui Maureen. Evident, Janet era preferata lui. Dacă Janet murea, Maureen obţinea totul, dacă dovedea că s-a cuminţit. Dar dacă se mai amesteca în vreun scandal şi mai apărea în ziare, întreaga avere i-ar reveni Institutului de Cercetare din Orchid City, iar ea ar primi doar 1.000 dolari pe an. Executorii testamentari, aflaţi la etajul trei al acestei clădiri, sunt Glynn&Coppley. Jumătate din sumă este blocată, iar cealaltă este la cheremul lui Maureen, dacă dovedeşte, bineînţeles, că s-a cuminţit.

— Simpatic aranjament pentru un şantajist, am observat eu. Dacă face un pas greşit şi vreun escroc află, o poate extorca de câţi bani are chef. Şi nu va fi grozav de vesel pentru ea să trăiască cu 1.000 dolari pe an, nu-i aşa?

Paula ridică din umeri.

— O mulţime de fete trăiesc cu mai puţin.

— Desigur, dar nu o fată de milionar. Am început să înţep din nou mapa de birou. Deci, Janet n-a lăsat nici un testament. Asta înseamnă că Eudora nu avea cum să beneficieze de nici o moştenire. Dar atunci, de unde avea banii? Să fi ştiut despre cura de dezintoxicare a lui Maureen? S-o fi plătit Maureen ca să-şi ţină gura? Ar fi o idee. Apoi am apărut eu şi Eudora a crezut că va mai stoarce ceva bani de la Maureen. Îmi spune să mă întorc la ora nouă şi o sună fie pe Maureen, fie pe reprezentantul ei, care e posibil să fie doctorul Salzer. Da, poate fi chiar Salzer. „Îmi ajustaţi suma sau voi fi nevoită să vorbesc!” le-o fi spus ea. Salzer îl trimite pe Dwan să se înţeleagă cu ea. De nevoie sau acţionând la ordin, tipul o omoară. Ei, cum ţi se pare?

— Pare logic, zise Paula cu îndoială. Dar este doar o presupunere.

— Aşa e. E o presupunere. Cu toate astea, stă în picioare. Am mai făcut trei găuri în mapa de birou. Cred că n-ar strica să mai stau de vorbă o dată cu sora Gurney. Probabil că a ieşit din tură. Ascultă, Paula, vrei să telefonezi la *Asociaţia Surorilor Medicale* să vezi dacă poţi obţine adresa ei de acasă? Înşiră-le o poveste. Probabil că ţi-o vor da.

Cât timp a lipsit Paula, am mai tras o înghiţitură din sticlă şi mi-am aprins o ţigară. Întâi - sora Gurney, apoi la Glynn&Coppley.

După câteva minute, Paula se întoarse şi puse un bileţel pe mapa de birou aproape distrusă.

— Hollywood Avenue nr. 3882, apartamentul 246, zise ea. Ştiai că este angajata doctorului Salzer?

— Este? Eh, ca să vezi! Până la urmă, tot la el ajungem, aşa se pare. Am împins mapa spre ea. Nu e cine ştie ce, oricum nimic care să te depăşească, Paula.

— E bine să ştiu asta. Ai de gând să continui să investighezi acest caz?

— Nu sunt sigur. Îţi pot spune diseară. Mi-am luat pălăria. Ne mai vedem.

Mi-a trebuit o jumătate de oră să ajung în Hollywood Avenue. Traficul la asemenea oră era destul de aglomerat, dar nu mă grăbeam deloc.

3882 era un bloc cu şase etaje, construit ca să aducă profit maxim proprietarilor şi cât mai puţin confort locatarilor. Holul era întunecos şi jalnic. Liftul era destul de încăpător pentru trei persoane, dacă nu le deranja ideea de a sta ca sardelele. O plăcuţă de metal indicând spre scările de jos, cu inscripţia *Portar,* atârna pe perete. Am intrat în lift, am închis grilajul şi am apăsat pe butonul ce indica etajul al doilea. Liftul porni scrâşnind de parcă nu vroia să urce atât de sus. Am luat-o pe un coridor fără sfârşit, mărginit pe fiecare parte de uşi mizerabile cu vopseaua sărită pe alocuri. După un drum care mi s-a părut lung de vreun kilometru, am ajuns la apartamentul 246, care se afla la capătul holului, vizavi de un altul. Am apăsat pe sonerie şi m-am rezemat de zid. Mă întrebam dacă sora Gurney era în pat, dacă se va bucura să mă vadă şi speram să-i facă plăcere venirea mea. Am aşteptat câteva minute până ce am auzit mişcare şi uşa s-a deschis. Sora Gurney arăta cu mult mai bine fără uniforma de soră. Avea un fel de capot de casă, lung până la glezne, dar care se deschidea de la genunchi în jos. Era în picioarele goale.

— Ei, bună! zise ea. Vrei să intri?

— Nu m-ar deranja.

— Cum mi-ai găsit adresa? mă întrebă, dându-se la o parte şi conducându-mă apoi într-un mic living. Ce surpriză!

— Nu-i aşa? Mi-am aşezat pălăria pe un scaun. Pari mută de uimire.

Ea chicoti.

— Mă uitam din întâmplare pe geam şi te-am văzut venind. Aşa că am avut timp să-mi revin. De unde ştiai că stau aici?

— Am telefonat la Asociaţia Surorilor Medicale. Te pregăteai de culcare?

— Da, dar asta nu trebuie să te facă să pleci.

— Bagă-te-n pat, iar eu am să stau lângă tine şi am să te ţin de mână.

Ea scutură din cap.

— Sună cam plictisitor. Mai bine, hai să bem ceva. S-a întâmplat ceva sau e doar o vizită de curtoazie?

M-am aşezat într-un fotoliu.

— Juma-juma, dar cu accentul pe curtoazie. Nu-mi cere să prepar eu băuturile. Mă simt cam dărâmat; azi noapte n-am prea dormit.

— Cine te-a adus în halul ăsta?

— Nu-i ceea ce crezi, am zis eu ciocnind paharul cu ea. Veni mai aproape şi se aşează pe divan. Halatul îi căzu în lături. Am avut timp să leşin, înainte de a şi-l aranja.

— Ştii că nu mă aşteptam să te mai văd, zise ea sprijinindu-şi bărbia de buza paharului. Credeam că eşti unul din ăia care vor doar aventuri de-o noapte...

— Eu, neserios? Mă judeci greşit. Sunt unul dintre cei mai statornici, fideli şi devotaţi tipi!

— Faci pariu? Şi cât te ţine? întrebă ea, cu oarecare amărăciune. E bună băutura?

— Minunată! M-am întins picioarele şi am tras un căscat. Mă simţeam foarte obosit. Cât timp crezi că ai s-o îngrijeşti pe fata lui Crosby?

Am pus întrebarea pe un ton cât se poate de neutru, dar ea îmi aruncă imediat o privire aspră, surprinsă.

— Surorile medicale nu vorbesc niciodată despre pacienţii lor! spuse ea strâmbând din nas şi mai trase o duşcă.

— În afara cazului când au motive întemeiate. Serios, n-ai dori un alt loc de muncă? Ţi-aş putea găsi ceva imediat.

— Cum să nu! Sunt sătulă până peste cap de actuala mea muncă, dacă se poate numi muncă, având în vedere că nu fac nimic!

— Ei, trebuie să ai totuşi ceva de făcut.

Scutură din cap, începu să mormăie ceva, dar brusc se opri.

Eu aşteptam.

— Ce fel de serviciu vrei să-mi oferi? Vrei să fii îngrijit?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar nu e vorba de mine, ci de un prieten de-al meu. Are silicoză şi caută o soră drăguţă care să-l înveselească. E plin de bani. Pot pune o vorbă bună dacă vrei.

Ea reflectă o clipă, se încruntă, apoi scutură din cap.

— Nu pot să o fac. Mi-ar conveni, dar există unele impedimente.

— Nu cred că ar fi vreun impediment. Asociaţia Surorilor Medicale va aranja totul.

— Dar eu nu sunt angajată de Asociaţia Surorilor Medicale!

— Atunci e şi mai uşor! Dacă eşti liber-profesionistă...

— Am încheiat un contract cu doctorul Salzer! El conduce sanatoriul de pe Foothill Boulevard. Poate că ai auzit de el.

Am încuviinţat.

— Salzer este doctorul lui Maureen?

— Da. Cel puţin, aşa cred. Dar nu vine niciodată să o consulte.

— Şi pe cine trimite? Vreun asistent?

— Pe nimeni.

— Cam ciudat, nu-i aşa?

— Nu crezi că pui prea multe întrebări?

I-am zâmbit.

— Sunt un tip curios. Nu are nevoie de un doctor, dacă-i atât de bolnavă?

Se uită fix în ochii mei.

— Sper să rămână între noi: nu ştiu. N-am văzut-o niciodată.

Am sărit ca ars, vărsând puţin whisky.

— N-ai văzut-o niciodată?! Ce vrei să spui? Doar o îngrijeşti, nu?

— N-ar trebui să-ţi spun, dar e ceva ce mă nelinişteşte şi trebuie să spun cuiva. Îmi promiţi că n-ai să spui mai departe?

— Cui să spun? Vrei să spui că n-ai văzut-o niciodată pe Maureen Crosby?

— Chiar aşa. Sora Flemming nu-mi permite să intru în camera bolnavei. Treaba mea este să scap de cei care vin s-o viziteze şi, cum nimeni nu o vizitează, n-am absolut nimic de făcut.

— Şi, atunci, ce faci noaptea?

— Nimic. Stau şi dorm. Dacă sună telefonul, eu trebuie să răspund, dar nu sună niciodată.

— Însă ai aruncat o privire în camera bolnavei, când sora Flemming nu-i acolo, nu-i aşa?

— Nicidecum, uşa e întotdeauna încuiată. Fac pariu că nici nu este în casă!

— Unde altundeva ar putea fi? am spus eu, fără să-mi ascund tulburarea.

— Dacă este adevărat ce spune Flemming, atunci e în sanatoriu.

— Şi ce spune Flemming?

— Ţi-am spus doar: face o cură de dezintoxicare!

— Şi atunci, ce rost are toată mascarada asta? De ce nu spun de la bun început că e la sanatoriu? De ce plătesc două surori ca să mintă că e îngrijită acasă?

— Frate, dacă aş şti, ţi-aş spune, zise sora Gurney şi-şi goli paharul. Ştii, e o treabă a dracului de veselă: când ne-ntâlnim, vorbim doar despre Maureen Crosby.

— Nu tot timpul, am spus eu, îndreptându-mă către divan şi aşezându-mă lângă ea. Există vreun motiv pentru care n-ai putea să-ţi dai demisia de la Salzer?

— Am contract încă doi ani. Nu pot pleca.

Degetele mi se încleştară pe genunchiul ei.

— Ce fel de tip este Salzer? Eu am auzit că e şarlatan, nu medic.

Ea îmi îndepărtă mâna.

— Poate că e, într-adevăr, şmecher, dar cei trataţi de el sunt indivizi supraponderali. El îi înfometează şi le ia banii. Pentru asta nu trebuie să fii medic.

Mâna mea se înapoie pe genunchiul ei.

— Crezi că ai putea fi atât de deşteaptă, încât să afli dacă e în sanatoriu? am spus eu, cu mâna rătăcind de colo-colo.

De data asta mă pocni rău peste ea.

— Tot acolo ai ajuns - la Maureen!

Mă durea mâna.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar m-ai pocnit zdravăn.

Ea chicoti.

— Când arăţi cum arăt eu, înveţi să pocneşti tare.

Deodată, soneria sună prelung şi strident.

— Nu răspunde! Sunt gata să nu mai scot o vorbă despre Maureen.

— Nu fi prost! spuse ea, ridicându-şi picioarele ei lungi şi superbe de pe divan. Nu e decât băcanul.

— Ce-are el şi eu n-am?

— Am să-ţi arăt când mă întorc. Nu pot să flămânzesc, doar ca să-ţi fac ţie pe plac.

Fata ieşi din cameră şi închise uşa după ea. Am profitat de ocazie ca să-mi mai pun ceva de băut. Apoi m-am aşezat pe divan. Era foarte interesant ce mi-a spus. Grădina neîngrijită, chinezii care tăiau frunză la câini, şoferul care cioplea bucata de lemn, servitorul care fuma, toate acestea confirmau că Maureen nu era la Crestways. Atunci, unde era? La sanatoriu? Făcea o cură de dezintoxicare? Flemming trebuie să ştie; doctorul Salzer, de asemenea. Probabil că şi Benny Dwan şi Eudora ştiau. S-ar putea ca Glynn&Coppley să ştie, sau, dacă nu ştiu, s-ar putea să vrea să ştie. Îmi dădeam seama că exista o posibilitate ca eu să pot investiga în continuare cazul. Gândul îmi zbură la Brandon. Dacă i-aş avea în spatele meu pe Glynn&Coppley, nu cred că Brandon ar îndrăzni să mai mişte ceva. Glynn&Coppley erau cei mai

scumpi, cei mai buni, elita avocaţilor din California. Au filiale în San Francisco, Hollywood, New York şi Londra. Nu erau genul de oameni care să se lase înghiontiţi de un căcăcios ca Brandon. Dacă ar dori, l-ar zbura şi din serviciu, fără prea mult efort.

Am închis ochii şi mi-am imaginat cum ar fi să scap de Brandon şi ce bine ar fi să fie înlocuit cu un comandant bun şi onest ca Mifflin. Ce uşor ar fi să cooperez cu el, în loc să fiu ameninţat că voi primi una în cap pe o alee întunecoasă!

Deodată, mi s-a părut că sora Gurney ieşise de mai mult timp decât era necesar ca să ia câteva cumpărături, şi atunci am sărit în picioare, încruntat. N-o auzeam vorbind. De fapt, nu auzeam nimic. Am pus paharul pe masă, am străbătut camera, am deschis uşa şi am privit în hol. Uşa din faţă era întredeschisă, dar nu vedeam pe nimeni. Am aruncat o privire în coridor. Uşa apartamentului de vizavi era închisă şi totul era cufundat în linişte, aşa că am revenit în hol. Probabil că era la toaletă, aşa că m-am întors în camera de zi şi am aşteptat, din ce în ce mai neliniştit, iar, după cinci minute, când mi-am terminat băutura, m-am dus din nou la uşă.

Undeva, în apartament, se auzi bâzâitul surd al unui frigider care mă băgă în sperieţi. Am întrebat dacă e cineva acolo, dar nu-mi răspunse nimeni. Am deschis uşa din faţa camerei de zi, unde trebuie să fi fost dormitorul ei. Nu era acolo. M-am uitat până şi sub pat. Am intrat rând pe rând în baie, în bucătărie şi într-o cămăruţă, care era probabil camera de oaspeţi. Nu era în nici una din ele. M-am întors în camera de zi, dar ea nu apăruse. Începusem să-mi dau seama că nu mai e în apartament; am ieşit şi am străbătut tot holul până la casa scării. M-am uitat în dreapta şi în stânga. Uşile nepăsătoare ale apartamentelor vecine mă priveau indiferent. Nimic nu se mişcase, nimic nu se întâmpla, doar două rânduri de uşi, nişte pereţi mizerabili şi

două-trei geamuri mânjite prin care lumina trecea anevoie, dar sora Gurney, nicăieri.

V

Priveam în gol pe fereastra îngustei camere de zi capota Buickului parcat jos.

Fără pantofi sau ghete nu putea pleca prea departe, îmi spuneam eu, numai dacă... şi mintea îmi zbură la Eudora Drew şi mi-am amintit cum stătea de-a curmezişul patului cu eşarfa strânsă mult prea tare la gât.

Pentru o clipă am ezitat. Se părea că nu mai aveam nimic de făcut. Nu mai aveam la ce să lucrez. Sună soneria. Ea îmi spune că e băcanul. Iese în hol şi dispare. Fără ţipete, fără pete de sânge, fără nimic. Dar trebuia să fac ceva, aşa că am ieşit şi m-am uitat din nou la uşa apartamentului de vizavi. Tot nu-mi spunea nimic. Am sunat la uşă. Aproape imediat, uşa se deschise, ca şi cum femeia care-mi apăruse în faţă abia aşteptase să sun.

Era scundă şi durdulie, căruntă, cu o faţă rotundă, flască, care atrăgea atenţia prin ochii ei mari, albaştri, absenţi. Părea să aibă vreo 50 de ani, şi când mi-a zâmbit mi-a arătat nişte dinţi mari şi de un alb atât de perfect că nu puteau fi ai ei. Purta o bluză cafenie şi o cămaşă de aceeaşi culoare, ce trebuie să fi costat o groază de bani, dar care stăteau pe ea ca pe gard. În mâna ei mică şi grasă ţinea o pungă de hârtie.

— Bună dimineaţa, zise ea, hlizindu-şi dinţii mari la mine.

M-a surprins. Nu mă aşteptam să văd o femeie scundă şi grasă, care arăta de parcă abia atunci intrase în casă de la cumpărături şi se pregătea să gătească pentru prânz.

— Îmi pare rău că vă deranjez, am spus, ridicându-mi pălăria. O caut pe sora Gurney, am spus indicând uşa pe jumătate deschisă. Locuieşte aici, nu-i aşa?

Femeia rotofeie scotoci în pungă şi scoase o prună. O examină de aproape cu ochi bănuitori, apoi, mulţumită, şi-o afundă în gură. Eu o urmăream fascinat.

— Mda, răspunse ea cu o voce înfundată. Da, stă. Îşi duse pumnul la gură, scuipă sâmburele delicat şi-l aruncă înapoi în pungă. Vrei o prună?

I-am spus că nu-mi plac prunele şi i-am mulţumit.

— Fac foarte bine, zise ea, scormonind în pungă şi pescuind altă prună. Dar asta nu trecu examenul ei sever, aşa că o aruncă înapoi şi extrase alta mai pe placul ei.

— N-aţi văzut-o cumva? am întrebat, aşteptând ca pruna să dispară în spatele dinţilor ei mari.

— Pe cine să văd?

— Pe sora Gurney! Am sunat adineauri şi am găsit uşa deschisă. N-a răspuns nimeni.

Mestecă pruna în timp ce faţa lipsită de inteligenţă îi rămase nepăsătoare. Când ajunse la sâmbure, zise:

— Ar trebui să mănânci prune. Eşti cam palid. Eu mănânc un kilogram zilnic.

După dimensiunile ei, asta nu era tot ce mânca.

— Probabil că am să încep să mănânc prune într-o zi, am zis eu răbdător. Nu cumva sora Gurney este în apartamentul dumneavoastră?

Dar mintea ei era deja ocupată cu punga, aşa că mă privi surprinsă

— Cine să fie?!

Când se întâmplă să dau peste o femeie ca asta, sunt extrem de fericit că sunt burlac.

— Sora Gurney! am spus eu, gândindu-mă că ar trebui să-i vorbesc prin semne, ca unui străin. Cea care locuieşte în acest apartament. V-am întrebat dacă nu e întâmplător la dumneavoastră?

— Sora Gurney?

Ochii ei albaştri păliră.

— Da, exact.

— La mine?

Am tras aer adânc în piept.

— Da! Nu e cumva în apartamentul dumneavoastră?

— De ce ar fi?

Simţeam că sângele îmi clocoteşte în urechi.

— Vedeţi, uşa era deschisă. Nu pare să fie în apartamentul ei. Mă întrebam dacă n-a bătut la dumneavoastră, să staţi puţin de vorbă.

Altă prună îşi făcu apariţia. Mi-am întors privirea. Priveliştea dinţilor ăia enormi mestecând atâtea fructe începea să-mi submineze echilibrul mintal.

— A, nu, n-a făcut aşa ceva.

În sfârşit, făceam progrese.

— Nu ştiţi cumva unde este?

Sâmburele apăru şi căzu în pungă. O expresie de suferinţă se ivi pe faţa grasă, apatică. Gândea. Se vedea clar că se chinuie să gândească.

— Ar putea fi în... baie. Ar trebui să aştepţi şi să suni din nou.

O remarcă destul de inteligentă, pentru una ca ea.

— Nu e nici acolo. M-am uitat.

Era gata să muşte din altă prună. Renunţă şi mă privi cu reproş.

— N-a fost drăguţ din partea ta să faci aşa ceva.

Mi-am scos pălăria şi mi-am trecut degetele prin păr. Încă câteva chestii dintr-astea şi am să încep să mă caţăr pe pereţi.

— Am bătut întâi, am mârâit eu printre dinţii strânşi. În regulă, dacă nu e cu dumneavoastră, am să încerc încă o dată.

Ea încă mai reflecta. Expresia de suferinţă îi persista pe faţă.

— Ştiu ce-aş face în locul dumitale, zise ea.

Puteam presupune, dar nu i-am spus. Era desigur o banalitate îngrozitoare.

— Spuneţi-mi.

— Aş coborî şi l-aş căuta pe portar. E un tip foarte săritor. Apoi adăugă: Eşti sigur că nu doreşti o prună?

— Da, sunt absolut sigur! Bine, vă mulţumesc! Am să-l caut pe portar, aşa cum aţi spus. Regret că v-am reţinut atât de mult.

— O, nu-i nimic, zise ea şi zâmbi.

M-am întors şi am luat-o pe coridor. În timp ce închidea uşa, azvârlise altă prună în moara pe care o numea gură.

Am coborât cu liftul până în hol şi apoi pe jos, câteva scări întunecoase şi murdare, până la subsol. Pe uşa din faţa mea nu scria decât *Portar.*

Am bătut de câteva ori, Un bătrân deşirat, cu un gât lung şi subţire, se ivi la uşă. Părea plictisit şi trăsnea de la o poştă a creozot şi whisky.

Îmi aruncă o privire scurtă şi dezinteresată şi scoase un singur cuvânt gâlgâit din gâtlej:

— Da?

Ceva îmi spunea că nu-mi va fi de mare ajutor, dacă nu-l scot din letargie. După privire se părea că vede rar lumina zilei şi încă şi mai rar făpturi omeneşti. El şi cu Rip Van Winkle[1] ar face o echipă pe cinste; asta în cazul în care Winkle s-ar ocupa singur de toate, altfel nu, sub nici o formă.

— Ascultă, amice, i-am spus împungându-l cu degetul în piept, ca un copoi din Orchid City. Trezeşte-te din visare! Trebuie să-mi dai un mic ajutor. Ce-i cu apartamentul 246?

Mărul lui Adam i se plimbă de două ori, iar a doua oară credeam că n-o să-şi mai revină; îşi reveni totuşi.

— Ce-i acolo? Ce s-a întâmplat? întrebă el bâlbâit.

— Eu te întreb pe tine! Uşa e deschisă, nimeni nu-i înăuntru. E rândul tău, amice. Trebuie să ştii când o uşă e lăsată deschisă.

---

[1] Personaj principal al *Sketch Book of Geoffrey Crayon*, scrisă în 1819 de Washington Irwin. Winkle doarme mult, e cu capul în nori, nu e la curent cu nimic din ceea ce se întâmplă în jurul lui. (n. trad.)

— Ea e sus. Întotdeauna e acasă la ora asta.

— Numai că de data asta, nu e! Hai, amice, să mergem să aruncăm o privire!

Mă urmă, supus ca o oaie. În timp ce urcam cu liftul, zise cu o voce slabă:

— Întotdeauna a fost o fată de treabă. Ce poate avea Poliţia cu ea?

— Am spus eu că Poliţia vrea ceva de la ea? Tot ce vreau să aflu este de ce e uşa deschisă şi ea nu e înăuntru.

— Poate că a ieşit şi a uitat să încuie, încercă să găsească o soluţie. Soluţia asta părea să-l mulţumească.

— Acum faci pe deşteptul, am spus când liftul s-a oprit scârţâind. Eram fericit că ies din cutia aia de chibrituri. Nu părea în stare să ducă un om, cu atât mai mult doi! Ai văzut-o ieşind?

Răspunse că n-o văzuse ieşind.

— Dar ai fi văzut-o dacă ar fi ieşit?

— Da, zise el înghiţind în sec de câteva ori. Camera mea dă spre intrare.

— Eşti sigur că n-a ieşit în ultimele 10 minute?

Nu, nu putea fi sigur. Îşi pregătea prânzul.

Am străbătut tot coridorul, până la capăt, şi am intrat în apartament. Am intrat în fiecare cameră, dar ea tot nu era nicăieri.

— Nu-i aici! am zis eu. Cum altfel ar fi putut să plece fără să folosească intrarea din faţă?

După ce se uită năuc pe pereţi, zise că nu există altă ieşire.

— Cine e femeia aia grasă care mănâncă prune? am întrebat indicând apartamentul vecin.

De data asta mărul lui Adam coborî definitiv.

— Prune?! întrebă el speriat, dându-se în lături.

Am avut impresia că mă crede nebun.

— Da! Cine e?

Aruncă o privire tâmpă la apartamentul 244 şi întoarse o privire speriată spre mine.

— Aici, domnule?

— Da!

El scutură din cap.

— Nu e nimeni aici! Apartamentul ăsta e de închiriat.

Am simţit fiori reci pe spinare. Am trecut pe lângă el şi am apăsat pe sonerie. Sună, dar nu se întâmplă nimic, nu apăru nimeni la uşă.

— Ai o dublură a cheii?

Scoase o cheie, se uită la ea, apoi mi-o înmână.

— Nu e nimeni aici, domnule! zise el rugător. E gol de săptămâni întregi.

Am descuiat, am împins uşa şi am intrat într-un hol ca al surorii Gurney. Am trecut rapid din cameră în cameră. Casa era goală ca un balon de săpun.

Fereastra de la baie dădea spre scara de incendiu. Am împins geamul şi am privit afară. Dedesubt era o alee care ducea în Skyline Avenue. Era simplu pentru un bărbat voinic să ducă o fată pe scara asta până la o maşină care aştepta jos.

Aplecându-mă puţin în afară, am observat un sâmbure de prună pe treaptă. Păcat că nu-l înghiţise. Poate că s-ar fi înecat cu el.

CAPITOLUL 3

I

Era o vreme când îmi închipuiam, mândru, că am un birou impresionant, bine mobilat, aranjat cu gust şi chiar luxos. Am cheltuit cu Paula o sumedenie de bani, câştigaţi din greu, pe birou, covoare, draperii şi bibliotecă. Ea a procurat şi câteva acuarele originale ale unui artist local, care, judecând după preţ, se considera în rândul vechilor maeştri; probabil că era, dar lucrul era ţinut în mare secret. Dar toate astea au fost înainte de a vedea celelalte birouri din Orchid Buildings. Unele erau mai frumos aranjate decât al meu, altele nu, însă ceea ce văzusem până atunci nu mă făcu să-mi doresc să-l schimb pe-al meu; asta până am intrat în biroul lui Manfred Willet, preşedintele firmei de avocatură Glynn&Coppley. Atunci am înţeles dintr-o privire că trebuia să economisesc o groază de bani înainte de a putea să sper măcar să mă apropii de categoria superlux. Comparativ cu al lui, biroul meu arăta ca o speluncă.

Era o cameră mare, înaltă, lambrisată. Un birou, destul de mare ca să joci biliard pe el, trona în capătul camerei, în faţa a trei ferestre uriaşe. Trei sau cinci fotolii adânci şi o canapea erau grupate lângă un şemineu în care se putea juca de-a v-aţi ascuselea un elefant de talie mijlocie. Covorul era atât de gros, că putea fi tăiat cu o maşină de cosit iarba. Peste tot erau sculpturi în jad. Biroul era ornamentat cu argint masiv, care strălucea de atâta lustru. Oglinzi veneţiene reflectau lumina soarelui. O instalaţie silenţioasă de aer condiţionat asigura o atmosferă plăcută. Ferestrele duble, pereţii cu izolare fonică şi uşa capitonată garantau

liniştea deplină. Un ghiorăit de la stomac s-ar auzi aici ca o bubuitură de tun.

Manfred Willet şedea într-un scaun înalt, capitonat, în spatele biroului imens, fumând o ţigară groasă de foi dintr-un ţigaret cu muştiucul de aur. Era înalt şi solid, avea în jur de 45 de ani. Părul său negru era uşor grizonat, iar faţa bine bărbierită avea aceeaşi nuanţă ca a biroului de mahon. Costumul, croit la Londra, putea înverzi de invidie o stea de cinema, iar manşetele erau de un alb impecabil.

M-a lăsat să vorbesc. Ochii săi cenuşiu-verzui nu s-au ridicat de pe instrumentele de scris din argint de pe birou. Nici nu s-a mişcat, iar pe faţa de culoarea mahonului nu se citea nici o emoţie.

I-am arătat scrisoarea lui Janet, apoi i-am povestit despre vizita mea la Crestways şi starea „acareturilor”, despre faptul că Maureen părea să fie bolnavă şi că Janet jucase tenis cu două zile înainte de a muri de endocardită. Am amintit de doctorul Bewley şi de Benny Dwan, care lucra pentru doctorul Salzer şi care mă urmărise. I-am povestit, pe scurt, vizita la Eudora Drew şi cum a venit Dwan şi a sugrumat-o. I-am redat apoi întrevederea cu comandantul Brandon şi felul în care acesta m-a sfătuit să-i las în pace pe Salzer şi Maureen Crosby. I-am arătat că Brandon e părtinitor şi am menţionat şi de ce. Am continuat apoi cu vizita lui Dwan şi încercarea lui de a mă împuşca şi cum a fost ucis de cineva, care conducea o maşină cu cauciucurile imprimate cu carouri. Am amintit că sergenţii MacGraw şi Hartsell aveau o maşină cu asemenea cauciucuri. Am încheiat povestindu-i despre vizita mea la locuinţa sorei Gurney, despre grăsuna care mânca prune şi despre dispariţia misterioasă a sorei medicale. A fost o poveste lungă, dar nu m-a întrerupt nici o clipă şi nici n-a dat vreun semn că ar intenţiona, iar eu am înţeles că, în spatele feţei imobile de culoarea mahonului, mintea lui înregistrase totul în cel mai mic amănunt.

— Ei, bine, asta-i povestea, i-am spus, scuturându-mi scrumul ţigării în scrumiera de pe biroul lui. M-am gândit că dumneavoastră, ca administrator al averii, ar trebui să aflaţi despre toate acestea. Brandon mi-a spus să restitui cei 500 de dolari. Am scos portofelul şi am pus pe masă banii. Fără nici un regret, i-am împins spre el. Teoretic vorbind, asta mă scoate din cauză. Pe de altă parte, aţi putea dori să se înceapă o investigaţie şi, dacă la asta vă gândiţi, aş fi bucuros să mă ocup eu de ea. Cinstit vorbind, domnule Willet, toată combinaţia asta mă interesează.

Îşi întoarse privirea spre mine şi mă fixă aşa câteva secunde. Aveam impresia că nici măcar nu mă vede. Reflecta, cu siguranţă.

— Asta-i o poveste extraordinară! zise el brusc. Cred că n-aş fi crezut nici un cuvânt, dacă nu cunoşteam reputaţia firmei dumneavoastră. Aţi rezolvat câteva treburi foarte încurcate pentru clienţii mei şi ei mi-au vorbit despre dumneavoastră în termeni elogioşi. Din ceea ce mi-aţi spus, cred că există motive foarte întemeiate să începem o investigaţie şi m-aş bucura dacă v-aţi ocupa dumneavoastră de asta. Împinse scaunul şi se ridică în picioare. Dar veţi înţelege că o asemenea anchetă trebuie să rămână secretă, iar firma mea nu va fi amestecată în nici un fel. Vom suporta noi cheltuielile, dar asta nu înseamnă că trebuie să se ştie că noi vă plătim. Poziţia noastră este dificilă. Nu ne putem amesteca în afacerile domnişoarei Crosby, decât dacă suntem siguri că ceva nu este în regulă, ori noi nu suntem siguri de asta, deşi aşa se pare. Dacă veţi aduce dovezi palpabile, care să facă o legătură clară între domnişoara Crosby şi aceste întâmplări extraordinare, atunci, desigur, suntem în măsură să acţionăm. Dar nu mai devreme!

— Mă puneţi într-o poziţie incomodă, am observat eu. Mă bazam pe dumneavoastră să-l opriţi pe Brandon să mă mai deranjeze.

O scurtă licărire îi apăru în ochi.

— Sunt sigur că veţi fi capabil să-l puneţi la punct şi fără ajutorul meu. Dacă lucrurile se complică, mă puteţi cita ca avocat al dumneavoastră. Iar în caz că veţi fi ameninţat, voi fi fericit să vă reprezint fără onorariu.

— Foarte drăguţ! am observat eu sarcastic. Dar între timp chiar am fost ameninţat.

Asta nu păru să-l neliniştească.

— Fără discuţie că vă veţi calcula onorariul în aşa fel încât să vă puteţi acoperi riscurile personale. De altfel, presupun că o activitate ca a dumneavoastră presupune asumarea unor riscuri!

Am ridicat din umeri spunându-mi în gând că pot fi siguri că le voi umfla nota de plată.

— Perfect! Deci, mă pot apuca de treabă?

El se plimba prin cameră cu mâinile la spate, încruntat, privind în jos către covor.

— Da! Doresc să începeţi îndată.

— Ar mai fi câteva întrebări pe care aş dori să vi le pun. Când aţi văzut-o ultima dată pe Maureen Crosby?

— La înmormântarea lui Janet. De atunci n-am mai văzut-o. Relaţia dintre noi e destul de simplă. Orice hârtie care necesită semnătura ei îi este trimisă prin poştă. N-am avut deci ocazia să o văd.

— Nici n-aţi auzit că e bolnavă?

A dat din cap. Nu ştia că e bolnavă.

— Credeţi că moartea lui Macdonald Crosby a fost într-adevăr un accident, aşa cum a fost considerată?

Nu se aştepta la una ca asta şi mă privi cu asprime.

— Ce vreţi să spuneţi?! Desigur că a fost un accident!

— Nu putea fi sinucidere?

— N-avea nici un motiv să se sinucidă.

— Din câte ştiţi dumneavoastră!

— Un om nu se împuşcă cu o armă de vânătoare dacă are revolver, iar Crosby avea unul! O armă de vânătoare lasă urme.

— Dacă s-ar fi sinucis, asta ar fi avut vreo repercusiune asupra averii lui?

— Da, ar fi avut! O lumină perplexă îi strălucea în ochi. Viaţa lui era asigurată la un milion şi jumătate. Poliţa avea o clauză de neachitare în caz de sinucidere.

— Cine a încasat banii de asigurare?

— Nu prea înţeleg unde vreţi să ajungeţi! zise el, întorcându-se la birou şi aşezându-se. Probabil îmi veţi explica.

— Mi se pare ciudat că Salzer, care nu este medic calificat, i-a semnat certificatul de deces. Procurorul şi Brandon trebuie să fi fost de acord. Eu încerc să mă conving că moartea lui Crosby nu ascunde nimic îngrijorător. Dar să admitem că s-a sinucis. După câte am auzit acum, asta ar însemna o pierdere de 1 milion şi jumătate. Dar dacă un şarlatan simpatic şi binevoitor, un procuror ciubucar şi un căpitan de poliţie s-ar fi aliat, ar fi putut fi aranjat să pară un accident, nu-i aşa?

— E al dracului de periculos să afirmi una ca asta! Salzer nu este calificat?

— Nu. Cine a luat banii de asigurare?

— I-au fost lăsaţi lui Janet, iar când a murit - lui Maureen.

— Aşa că acum Maureen are un milion şi jumătate bani gheaţă, nu?

— Da! Eu am încercat să o conving pe Janet să investească banii, dar ea a preferat să-i lase la bancă, aşa că au trecut lui Maureen.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Mai sunt la bancă?

— Din câte ştiu eu, da. Nu am acces la contul ei.

— N-aţi putea avea?

Mă privi fix pentru câteva momente.

— Aş putea. Dar nu ştiu dacă trebuie să fac asta.

— Ne-ar fi de folos să ştim cam cât a mai rămas. Am arătat spre scrisoarea lui Janet. Mai e şi povestea asta cu şantajul. Şi dacă Franklin Lessways, procurorul, şi Brandon

trebuiau cumpăraţi, s-ar putea să nu fi rămas mare lucru din acei bani. M-aş bucura să aflăm ceva despre asta.

— În regulă! Voi vedea ce se poate face. Îşi frecă obrazul, meditativ. Cred că aş putea deschide un proces împotriva lui Salzer, dacă ceea ce spuneţi este adevărat. El nu avea dreptul să semneze certificatul, dar n-am să mă grăbesc să scot asta la iveală. Se pare că nu e nici o îndoială că împuşcătura a fost accidentală. Compania de asigurări nu a avut nimic de obiectat.

— Nici nu aveau ce să obiecteze, din moment ce Brandon şi procurorul au validat certificatul! Mi se pare că Salzer îi „finanţează" şi pe Lessways, şi pe Brandon. Ce ştiţi despre Lessways?

Willet se strâmbă.

— Oh, el poate fi cumpărat. Are o reputaţie destul de dubioasă.

— O cunoşteaţi bine pe Janet Crosby?

El scutură din cap.

— N-am văzut-o decât de două-trei ori, nu mai mult.

— Vi s-a părut că ar fi bolnavă de inimă?

— Nu, dar asta nu înseamnă mare lucru. O groază de oameni suferă de inimă şi asta nu se vede!

— Dar nimeni nu joacă tenis cu două zile înainte de a muri, aşa cum a făcut Janet.

Am observat că începea să se îngrijoreze.

— Ce încercaţi să insinuaţi?

— Nimic! Constat doar un fapt. Dar nu mă împac cu ideea că a murit de inimă.

Cât timp m-a privit, peste încăpere s-a aşternut liniştea.

— Doar nu vreţi să sugeraţi că... începu el, dar nu termină fraza.

— Nu încă, dar este ceva ce trebuie reţinut....

Era evident că nu-i plăcea deloc.

— Să zicem că, deocamdată, lăsăm asta la o parte. Să ne îndreptăm atenţia spre Maureen Crosby. După cum arăta

casa, şi din cele ce spunea sora Gurney, e posibil ca Maureen să nu stea la Crestways. Dacă nu-i acolo, atunci unde e?

— Da, bună întrebare.

— Este în sanatoriul lui Salzer? Nu v-a trecut prin cap că s-ar putea să fie ţinută prizonieră acolo?

Asta-l smulse din scaun.

— Vă lăsaţi imaginaţia să o ia razna! Am o scrisoare de la ea, de săptămâna trecută!

— Asta nu înseamnă prea mult. De ce v-a scris?

— Am rugat-o să semneze câteva hârtii! Mi le-a înapoiat semnate, cu o notă anexată, în care îmi mulţumea că i le-am trimis.

— De la Crestways?

— Pe coala cu antet era adresa de la Crestways.

— Asta tot nu dovedeşte că nu este prizonieră! Eu nu pretind că este, dar, oricum, ăsta e un alt fapt demn de reţinut!

— Asta putem să aflăm îndată, zise el vioi. Am să-i scriu şi am s-o rog să mă sune. Am să găsesc nişte motive legate de afaceri pentru o întrevedere.

— Da, ar fi o idee. Veţi fi atât de amabil să mă înştiinţaţi când va veni? N-ar strica să o urmărim după ce va ieşi de aici şi să aflăm unde se duce.

— O să vă dau de veste.

M-am ridicat.

— Cred că asta este tot. Vreţi să încercaţi să aflaţi situaţia contului bancar?

— Să văd ce pot face. Dar fiţi foarte atent, Malloy, cu chestia asta! Călcăm pe teren minat, înţelegeţi?

— Voi fi prudent.

— Care vă e următoarea mişcare?

— Vreau să aflu ce este cu sora Gurney! Îmi plăcea fata. Dacă e în viaţă, am să o caut.

Când l-am părăsit, Willet nu mai era personificarea stăpânirii de sine. Arăta ca un avocat de vârstă mijlocie, foarte neliniştit şi foarte tracasat. La urma urmei, asta arăta că tipul era un om ca toţi ceilalţi.

II

Sergentul de serviciu mi-a spus că Mifflin nu era ocupat şi că pot să urc. Mă privea cu ochii plini de speranţă şi am ştiut că se aştepta să-i spun cine va câştiga cursele de a doua zi, dar eu aveam alte gânduri atunci.

Am urcat treptele. În capul scării am dat nas în nas cu roşcovanul - sergentul MacGraw.

— Ia te uită. Superman! zise el rânjind. Ce te mai enervează de data asta?

Am privit în ochii mici şi duri şi nu mi-a plăcut ce am văzut acolo. Era un tip care savura suferinţa, unul dintre cei care se ofereau voluntari pentru treburile murdare şi, Doamne, ce-i mai plăcea!

— Nu mă mai enervează nimic! Dar dacă mai stau pe lângă tine, s-ar găsi ceva!

— Eşti deştept, ha? rânji el printre dinţii săi mici şi îngălbeniţi. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, Superman! Suntem cu ochii pe tine!

— Atâta timp cât n-o să-mi trageţi un glonţ în cap, nu? i-am răspuns, luând-o spre biroul lui Mifflin.

Înainte de a bate la uşă, am aruncat o privire peste umăr. MacGraw stătea încă în capul scărilor cu ochii pe mine. Privea năuc în urma mea, cu gura căscată. Când ochii ni se întâlniră, se întoarse brusc şi o luă în jos pe scări. Când mă văzu intrând, Mifflin se încruntă.

— Iarăşi tu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai veni să mă cauţi aici! Lui Brandon nu-i face plăcere.

Am răsucit un scaun şi am încălecat pe el.

— Când o să am timp, să-mi aminteşti să plâng de nefericire din cauza asta. Vin cu treburi oficiale. Dacă lui Brandon nu-i convine, n-are decât să se arunce în ocean.

— Ce fel de treburi? întrebă Mifflin, sprijinindu-şi mâna păroasă pe birou.

— Una dintre surorile care o îngrijeau pe domnişoara Crosby a dispărut. Pe Brandon ar trebui să-l intereseze, pentru că această soră era angajata lui Salzer.

— A dispărut?! Cum adică a dispărut?

I-am spus că am căutat-o pe sora Gurney, că cineva a sunat la uşă, ea a ieşit să deschidă şi nu s-a mai întors. I-am povestit în amănunt despre femeia grasă din apartamentul vecin, care era de fapt nelocuit, despre sâmburele de prună de pe treaptă şi despre cât de uşor i-ar fi fost unui bărbat solid să coboare pe scara de incendiu cu sora Gurney în spate până la o maşină care l-ar fi aşteptat jos.

— E o treabă a dracului de veselă, zise Mifflin, scărpinându-se în cap. Acum câţiva ani a mai dispărut o soră de-a doctorului Salzer. N-am găsit-o nici până în ziua de azi.

— Dar ai încercat măcar să o găseşti?

— Vic, nu e nevoie să mă iei aşa! Bineînţeles că am căutat-o, dar n-am găsit-o! Salzer a zis că bănuieşte că a fugit ca să se căsătorească în secret cu iubitul ei. Tatăl ei nu era de acord cu relaţia dintre ei, sau ceva de genul ăsta.

— Salzer nu v-a înştiinţat despre dispariţia sorei Gurney?

El negă.

— Dar poate că nu o fi avut timp... De altfel, poate că fata asta şi-o fi amintit de vreo treabă şi o fi ieşit s-o rezolve. Sunt atâtea motive pentru care putea părăsi apartamentul...

— Fără pantofi şi ciorapi... şi în mijlocul unei conversaţii? Nu te amăgi! Asta e răpire, ştii foarte bine!

— Am să trec pe acolo şi am să vorbesc cu portarul. Mai bine, stai deoparte. Am să-i spun lui Brandon că portarul ne-a informat.

Am ridicat din umeri.

— Cum vrei tu, dacă crezi că aşa se pun lucrurile în mişcare. Pe mine mă interesează celălalt caz. Cine era sora aia?

Mifflin ezită, apoi se duse la unul dintre numeroasele sale dosare.

— Se numea Anona Freedlander! Alese o foaie din dosar şi o puse pe birou. Nu avem prea multe informaţii. Tatăl ei se numeşte George Freedlander. Locuieşte pe California Street 257 în San Francisco. A dispărut pe 15 mai, anul trecut. Salzer l-a informat pe Brandon. Freedlander a venit să ne vadă şi el ne-a dat ideea că o fi fugit împreună cu iubitul ei, un tip numit Jack Brett. Era în Marină. Cu câteva săptămâni înainte de dispariţia fetei, tipul a dezertat. Brandon zicea să nu ne străduim prea mult. Iar noi nu ne-am străduit.

— L-ai găsit cumva pe Brett?

— Nu.

— Mă întreb cât o să te străduieşti să o găseşti pe sora Gurney!

— Întâi va trebui să fim siguri că a fost răpită! Brandon nu o să vrea să acţionăm pe baza spuselor tale. Totul depinde de Salzer.

— Oraşul ăsta nenorocit pare a fi condus cu totul de Salzer!

— O, Vic, nu se poate să crezi asta!

M-am ridicat.

— Găseşte-o, Tim, că de nu, nu ştiu ce fac! Îmi plăcea fata asta!

— Stai calm! Dacă a dispărut, o vom găsi. Eşti sigur că o să iasă Crab Apple? N-aş vrea să pierd cinci sutare.

— Dă-l dracului de cal! Interesează-te de sora Gurney, i-am spus şi am ieşit din cameră.

M-am întors la birou. Paula mă aştepta acolo.

— Îi dăm drumul! M-am întâlnit cu Willet şi e dispus să finanţeze investigaţia, dar cu condiţia să nu se ştie că firma lui e implicată.

— Curajos din partea lui! zise Paula dispreţuitor. Presupun că tu îţi asumi, deci, toate riscurile?

— Tipul e dispus să plătească în plus pentru asta, am zis eu şi am zâmbit. I-am spus Paulei apoi despre vizita de la poliţie. Tipul ăsta, Salzer, pare să-şi facă un obicei din a le face să dispară pe angajatele lui. Ai reţinut data? 15 mai - ziua când a murit Janet! Nimeni pe lume nu m-ar putea convinge că dispariţia ei nu e legată într-un fel de moartea lui Janet.

Paula începu să mă cerceteze.

— Crezi că Janet a fost ucisă, nu-i aşa?

Am aprins o ţigară şi am aşezat cu grijă chibritul în scrumieră înainte de a răspunde.

— Cred că e posibil. Motivul e clar: banii! Cu siguranţă că n-a murit ea de inimă. Dintre otrăvuri, cea cu arsenic produce insuficienţă cardiacă. O epavă ca Bewley putea fi foarte uşor de păcălit.

— Dar n-ai de unde să ştii! spuse Paula. Doar n-ai să-ţi închipui că Maureen şi-a ucis sora!

— Tentaţia era destul de mare! În afara unei averi de două milioane, mai există şi o „mică” poliţă de asigurare. Nu spun că ea a făcut-o, dar atâta bănet te poate zăpăci, mai ales când eşti la mâna unui şantajist. Şi încă ceva: nu sunt absolut sigur că Crosby s-a sinucis. Dacă nu era nimic suspect în accidentul ăla, de ce n-a apelat Salzer la vreunul ca Bewley să semneze certificatul de deces? De ce l-a semnat el? L-o fi mituit pe Lessways, procurorul, şi probabil şi e Brandon. Este fie sinucidere, fie crimă! Sunt gata să pariez că n-a fost accident. Şi, aşa cum a observat Willet, când cineva are un revolver, nu foloseşte o armă de vânătoare; aşa că tot la crimă ajungem.

— Te cam pripeşti la concluzii! zise Paula sever. Ăsta-i marele tău defect, Vic! Faci întotdeauna nişte presupuneri trăsnite.

I-am făcut cu ochiul.

— Dar ce bine mă simt când fac asta!

III

Ca să mă relaxez, fac puzzle-uri în timpul liber. Paula mi le aduce de la un prieten de-al ei, invalid de război, cu care-şi petrece după-amiaza liberă. Tipul îşi omoară tot timpul decupând piese de puzzle din nişte afişe cu trenuri pe care i le aduce Paula. Sunt foarte dificil de reconstituit şi îmi ia câteodată şi o lună până reconstitui unul. Apoi le dau vreunui spital şi iau altele de la amicul Paulei.

Dintr-o îndelungată experienţă, am ajuns la concluzia că cea mai mică şi neînsemnată piesă este, cel mai adesea, cheia întregii rezolvări a puzzle-ului şi de aceea caut întotdeauna o asemenea piesă. Tot aşa, când mă ocup de vreun caz, caut întotdeauna câte un fleac neînsemnat, în aparenţă fără nici o legătură cu cazul, dar care foarte adesea are.

Stăteam în birou, meditând de mai bine de o oră. Era puţin trecut de ora şapte seara. Închisesem deja. Doar sticla de whisky mai era lângă mine.

Mâzgălisem câteva însemnări ce păreau impresionante, dar care nu adăugau prea mult la ceea ce ştiam deja. Parcurgându-le, m-am oprit deodată la numele lui Douglas Sherrill. De ce, mă întrebam, au rupt logodna cu o săptămână înainte de moartea lui Macdonald Crosby? Chestia asta nu părea să aibă vreo legătură cu cazul, dar era posibil să aibă. Nu puteam fi sigur, până ce nu aflam motivul ruperii logodnei. Cine mi-ar putea spune? Fără îndoială că Sherrill, dar asta însemna să mă dau de gol, iar deocamdată nu eram încă pregătit să o fac. Cine îmi mai putea răspunde? M-am uitat peste notiţe. John Stevens, majordomul lui Crosby, s-ar putea să ştie ceva. Am hotărât că n-ar strica să mă lămuresc ce hram poartă tipul. Dacă era

un om de încredere, s-ar putea să merite să iau legătura cu el. Martha Bendix spunea că lucrează acum pentru Gregory Wainwright.

Mi-am zis că acum e momentul şi l-am căutat pe Wainwright în cartea de telefon. Am sunat şi, după al treilea apel, o voce fermă îmi răspunse:

— Reşedinţa Wainwright.

— Sunteţi domnul John Stevens?

După o scurtă pauză, răspunse prudent:

— Stevens la telefon! Cu cine vorbesc, vă rog?

— Numele meu este Malloy! Domnule Stevens, aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre o problemă personală foarte importantă. E în legătură cu familia Crosby. Ne-am putea întâlni diseară?

O altă pauză.

— Nu înţeleg! Era o voce de bătrân, blândă, poate a cuiva cu o fire cam înceată. Mă tem că nu vă cunosc.

— Poate că aţi auzit de *Universal Services.*

Da, auzise.

— E firma mea. E foarte important să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu cred că am dreptul să vorbesc despre fostul meu patron cu dumneavoastră. Îmi pare rău.

— Vă cer doar să ascultaţi ce am de spus. Dacă, după aceea, veţi dori, îmi veţi spune ceea ce mă interesează, iar dacă nu, nu va fi nici un necaz.

Pauza se prelungi de data asta.

— Cred că aş putea să vă întâlnesc, dar nu pot promite...

— E în regulă, domnule Stevens. La intersecţia străzilor Jefferson cu Telman este o cafenea. Ne-am putea întâlni acolo. Ce oră v-ar conveni?

El spuse că va fi acolo la ora nouă.

— Voi purta o pălărie şi voi citi *Evening Herald.*

El zise că mă va căuta şi închise.

Mai aveam două ore până la întâlnire şi am hotărât să le pierd la Finnegan. A durat câteva minute ca să încui biroul. În timp ce încuiam, închideam seiful şi ferestrele, mi-am amintit deodată de sora Gurney. Cine oare a răpit-o? Şi de ce? Oare mai trăia? Nu ajungeam la nici o concluzie, dar deveneam din ce în ce mai nelinişti t. Am ieşit din birou şi m-am mai uitat o dată din prag ca să fiu sigur că lăsasem totul în regulă pentru noapte, apoi am traversat încăperea, am păşit în hol şi am încuiat uşa în urma mea.

La capătul coridorului am dat peste un tip scund, dar bine făcut, sprijinindu-se de perete lângă uşa liftului şi citind un ziar. Nu s-a uitat la mine când m-am oprit lângă el şi am apăsat butonul să chem liftul. I-am aruncat o privire în treacăt. Avea pielea bronzată şi o faţă aspră, ciupită de vărsat. Părea să fie italian, dar la fel de bine putea fi şi spaniol. Purta un costum bleumarin de serj, tocit la coate, şi o cămaşă albă cu manşetele jegoase.

Liftul se opri şi tipul intră după mine. La etajul trei liftul se opri să-l ia pe Manfred Willet, care, după ce mă privi absent, îşi cufundă privirea în ziarul de seară. Mi-a spus că vrea discreţie, dar mi s-a părut că exagerează, prefăcându-se că nu mă cunoaşte nici măcar în lift. Dar, din moment ce turcu' plăteşte...

La chioşc mi-am cumpărat *Evening Herald,* ca să-l las pe Willet să iasă fără să mai dăm nas în nas. L-am urmărit urcând într-un Oldsmobile de dimensiuni uriaşe. Negriciosul cu manşete murdare se prăbuşise într-un fotoliu din hol şi îşi citea ziarul. Am ieşit prin spate şi am străbătut aleea care duce la Finnegan.

Barul era plin de fum, mutre dubioase şi voci stridente. Abia făcusem câţiva paşi spre masa mea preferată când Olaf Kruger, un tip care are o şcoală de box pe Princeton Street, m-a oprit. Nu era mai înalt decât un jocheu, chel ca un ou şi cam tot atât de isteţ.

— Hello, Vic! zise el, strângându-mi mâna. Hai încoa', să bem ceva! Nu te-am văzut de un car de ani!

M-am îndreptat către bar şi i-am făcut semn cu ochiul lui Mike Finnegan, care umplea halbă după halbă de bere, luminat de şirul dublu de tuburi de neon.

— Am fost aproape regulat la galele de box, i-am spus în timp ce se căţăra pe un scaun, făcându-şi loc ameninţător cu coatele, fără ca cineva să-l ia în serios. Numai că s-a întâmplat să nu te zăresc. O'Hara acela al tău se descurcă bine.

Olaf ridică mâinile lui subţiri spre Finnegan:

— Dă-ne câte un whisky, Mike! zise el cu vocea lui piţigăiată. O'Hara? Daa! Se descurcă foarte bine, dar este novice pentru un meci cu miză mare. Eu tot îi spun asta, dar el nu mă ascultă. Într-una din zile o să fie bătut măr şi o să-mi dea dreptate.

Am discutat despre box în următoarea jumătate de oră. Era tot ce puteam discuta cu Olaf. Am mâncat între timp nişte sandvişuri şi am băut vreo trei pahare de whisky. Hughson, redactorul sportiv de la *Herald,* ne-a prins discutând şi îndată s-a oferit să ne dea câte un rând. Era un tip înalt, cu un început de chelie, cu cearcăne şi cu urme de tutun pe tot costumul. Avea o nelipsită ţigară de foi în gură, care puţea de parcă ar fi găsit-o cu câţiva ani în urmă într-o ladă de gunoi. Probabil că aşa şi era.

După ce i-am înghiţit vreo trei-patru istorii lungi, plictisitoare şi dezgustătoare, Olaf zise:

— Ce e cu zvonul despre bătaia lui Dixie Kid de aseară? Ştii ceva?

— Nu ştiu! Kid nu vrea să vorbească. Unul dintre şoferii de taxi de pe faleză zice că l-a văzut înotând către mal, zise Hughson.

— Dacă i s-a făcut vânt de pe *Dream Ship,* a trebuit într-adevăr să facă o baie!

— Băieţi, voi continuaţi-vă discuţia! le-am zis eu, aprinzându-mi o ţigară. Nu vă sinchisiţi de mine.

Hughson îşi strecură degetele lui îngălbenite de nicotină în buzunarul meu de la piept.

— Dixie Kid a fost aseară la *Dream Ship* şi a avut o ceartă cu Sherrill. Patru bătăuşi l-au azvârlit peste bord, dar nu înainte de a-i trage o mamă de bătaie lui Sherrill. Se zvoneşte că Sherrill îl dă în judecată pentru vătămare corporală. Dacă o face, Kid s-a curăţat. E până peste cap înglodat în datorii.

— Fac pariu că Sherrill o va face! zise Olaf, scuturându-şi capul chel. Nu va fi prima oară, a mai făcut din astea!

— Nu o va face! interveni Hughson. Nu poate să-şi permită să fie în centrul atenţiei. Eu i-am spus lui Kid că e în siguranţă, dar cu toate astea, micul şobolan nu vrea să vorbească.

— Cine este, de fapt, Sherrill? am întrebat eu cât mai calm, făcându-i semn lui Finnegan să mai toarne un rând.

— Nu eşti singurul care întreabă asta! zise Hughson. Nimeni nu ştie! E un tip misterios. S-a stabilit acum vreo câţiva ani în Orchid City. Era agent imobiliar - vindea mici proprietăţi, contra unui comision, pentru agenţia imobiliară Sebby&Lowenstein. Cred că a făcut ceva bani. Nu prea mulţi, dar destui ca să-şi cumpere o casă pe Rossmore Avenue. Apoi, într-un fel sau altul, s-a trezit logodit cu Janet Crosby, milionara, dar nu pentru mult timp. A ieşit din combinaţie acum vreo şase luni şi a reapărut ca proprietar al lui *Dream Ship:* o goeletă de 300 tone, transformată în tripou[1], ancorat imediat dincolo de limita de trei mile a apelor teritoriale. Are câteva ambarcaţiuni care îi duc pe clienţi până acolo şi înapoi. Tripoul este la fel de exclusivist ca şi palatul Buckingham.

— Şi jocurile nu sunt singurul viciu pe vapor! zise Olaf şi făcu cu ochiul. A adus şi vreo şase animatoare, una şi una.

[1] Local în care se joacă jocuri de noroc. (n. trad.)

Fiind dincolo de graniţele oraşului, îi dă cu tifla lui Brandon. Pariez că adună o grămadă de bişţari.

— Ceea ce mă derutează, zise Hughson luând paharul pe care i-l adusesem, este cum a găsit un coate-goale ca Sherrill destui bani să cumpere un vas atât de al naibii de mare ca *Dream Ship.*

— Se zice că a înfiinţat o companie, zise Olaf. Dacă-mi propunea mie să mă asociez cu el, nu aş fi stat pe gânduri. Pariez că cine investeşte în afacerea asta, scoate o grămadă de bani.

Ascultam, gândindu-mă ce lucru minunat este să întâlneşti doi tipi într-un bar şi să auzi exact ceea ce doreşti cel mai mult să afli, fără ca măcar să întrebi.

— Vasul ăsta pare grozav, am zis eu neutru. Nu mi-ar displace să fiu membru.

Hughson râNji:

— Şi nu eşti singurul! Numai tipii din topul celor mai bogaţi oameni ai oraşului au acces. Fiecare membru este ales pe sprânceană. Dacă n-ai gologani, Sherrill nici nu se uită la tine. Taxa pentru a deveni membru e de 250 dolari, iar calitatea de membru costă 500 de dolari pe an; este pentru granguri, nu pentru proletariat.

— Ce fel de tip e Sherrill? am întrebat eu.

— Un fel de dandy, chipeş, rafinat, vânjos şi dur, zise Hughson. Genul după care mor femeile. Păr cârlionţat, ochi albaştri, musculos şi îmbrăcat ca un star de cinema. Imaginea perfectă a lichelei.

— Ai vreo idee de ce a rupt logodna cu Janet Crosby?

— Fata avea bun-simţ. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar presupun că individul şi-a dat arama pe faţă. Nu umbla decât după banii ei şi cred că ea a înţeles asta, înainte de a fi prea târziu. Orice fată care se încurcă cu un asemenea individ dă de necaz.

Olaf, care se săturase de această discuţie, zise:

— Ce credeţi, oameni buni, Dixie Kid ar face o partidă interesantă cu O'Hara? Aş putea aranja meciul, dar nu-s prea sigur că lupta va fi fainã...

În următorul sfert de oră turui despre meritele lui Dixie Kid. Privind la ceasul de la bar, am observat că e timpul să o iau din loc.

— Trebuie să vă las, băieţi! am zis, ridicându-mă de pe scaun. Trec într-o zi pe la sală, Olaf! Am ceva treabă prin zonă. Ne vedem atunci.

Olaf zise că e oricând bucuros să mă vadă şi să-i transmit Paulei complimentele sale, iar Hughson, să-i transmit că o visează mai în fiecare noapte. I-am lăsat comandându-şi încă un rând.

În drum spre ieşire, am fost surprins să-l zăresc pe negriciosul cu manşete jegoase, stând la o masă de lângă uşă, tot cufundat în ziarul său. În timp ce ieşeam prin uşa batantă, tipul şi-a împăturit liniştit ziarul, l-a băgat în buzunar şi s-a ridicat.

M-am mişcat rapid spre Buick, am pornit motorul şi am luat-o pe alee. Din parcare se auzi un alt motor pornind şi o pereche de faruri loviră oglinda mea retrovizoare. Am luat-o pe Princess Street cu ochii în oglindă. Maşina care mă urma era un Lincoln. Parbrizul albăstrui, reflectorizant, mă împiedica să-l văd pe şofer, dar bănuiam cine e la volan.

La capătul lui Princess Street, am luat-o pe Telman Street. Traficul era lejer, aşa că am accelerat, dar Lincolnul nu se dezlipea de mine. În faţă apăru firma luminată a cafenelei în care-i dădusem întâlnire lui John Stevens. Am virat brusc şi am frânat brutal. Lincolnul era prea aproape ca să mai facă ceva. Alunecă pe lângă mine, încetinind.

Am ţâşnit din Buick şi m-am repezit în gangul întunecos al unui magazin. La cincizeci de metri, Lincolnul parcă lângă bordură. Negriciosul ieşi din maşină şi privi în lungul străzii, fără a mai încerca să se prefacă. Era destul de agil şi a

observat unde am parcat eu. O luă înspre maşina mea cu mâinile adânc înfipte în buzunare.

M-am retras în umbra gangului. Tipul s-a apropiat, s-a holbat la maşina goală, a aruncat o privire în dreapta şi stânga şi a luat-o în jos. Nu părea surprins că nu m-a văzut, ci continua să se plimbe de parcă ieşise să ia puţin aer.

L-am pândit până s-a îndepărtat, am traversat rapid strada, am coborât câteva trepte şi m-am năpustit în bar.

Ceasul din faţa mea arăta 9 fără 5. Doar vreo cinci-şase oameni la mese: o blondă pe cinste, foarte tânără, cu tipul ei, doi bărbaţi mai în vârstă care jucau şah, două femei cu pachete de cumpărături şi o fată pistruiată, cu o faţă subţire, care bea lapte.

Am ales o masă depărtată de uşă, m-am aşezat, am deschis ziarul şi l-am aşezat pe masă. Mi-am aprins o ţigară şi-am început să mă întreb ce-o fi cu italianul. Era tot vreo gorilă din escorta lui Salzer sau avea alte legături cu afacerea? M-a urmărit tot timpul şi a făcut-o prost. Sau nu-i păsa că-l văd pe urmele mele? I-am reţinut numărul maşinii. Altă trebuşoară pentru Mifflin. Bine că mi-am amintit! Am deschis ziarul la ştiri sportive şi am căutat cursele de cai. Carb Apple câştigase! Bun, e perfect! Mifflin se va deranja să-mi caute numărul, din moment ce dăduse o mică lovitură.

Când ceasul bătu ora nouă, uşa se deschise şi în prag apăru un bătrân înalt. Am ştiut că e Stevens, de cum l-am zărit. Arăta ca un episcop în vacanţă. Veni spre mine cu mina aceea de majordom care anunţă că masa e servită. Avea o expresie austeră, iar privirea era distantă, dar prudentă.

M-am ridicat în picioare.

— Domnul Stevens?

El încuviinţă.

— Eu sunt Malloy! Vreţi să staţi jos? O cafea?

Îşi puse pălăria melon pe un scaun şi se aşează. Da, dorea o cafea.

Ca să nu mai pierdem timp, m-am dus la tejghea, am cerut două cafele şi m-am întors cu ele. Blonda îl privi pe Stevens şi chicoti cu lipsa de cuviinţă a tineretului. Îi spuse ceva tipului de lângă ea, un tinerel cu o haină dungată şi o şapcă aşezată invers. Tipul se întoarse şi el şi rânji. Probabil că îi amuza ideea ca un episcop să intre într-un bar sau poate i-o fi amuzat pălăria lui.

Am pus cele două ceşti pe masă.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit, domnule Stevens!

I-am oferit o ţigară. În timp ce o aprindea, l-am studiat. Era tipul perfect al majordomului de încredere care ştie să-şi ţină gura. Puteai să i te confesezi, dar partea grea era să-l fac să vorbească.

— Ceea ce am de spus este strict confidenţial, am început eu, aşezându-mă. Sunt angajat să cercetez moartea domnişoarei Crosby. O anumită persoană nu e mulţumită cu explicaţia că ar fi murit de inimă.

Se îndreptă de spate şi înţepeni în poziţia aceea.

— Cine este această persoană? Mi se pare că este cam târziu pentru o investigaţie.

— Deocamdată nu pot spune! Sunt de acord că este târziu. Dar numai în ultimele câteva zile am obţinut unele date care fac necesară o investigaţie. Credeţi că Janet Crosby a murit de inimă?

Bătrânul ezită.

— Asta nu e treaba mea, zise el sarcastic. Pentru că m-aţi întrebat, recunosc că a fost o mare lovitură pentru mine. Părea atât de plină de viaţă! Dar doctorul Salzer ne-a asigurat că, în cazul ei, astuparea subită a unei artere poate cauza moartea fără simptome prealabile. Mi-a fost greu să cred asta.

— Mă întrebam dacă ştiaţi cumva de ce domnişoara Crosby a rupt logodna cu Sherrill.

— Mă tem că nu vă pot răspunde, până nu ştiu cine face această investigaţie, a spus el afectat. Am auzit despre firma dumneavoastră şi cred că se bucură de reputaţie, dar nu pot accepta să-mi bârfesc fosta stăpână, fără să ştiu cu cine am de-a face!

Asta a fost tot ce am reuşit să aflu.

O linişte îngheţată se aşternuse în bar. Mi-am ridicat brusc privirea. Uşa zbură în lături şi patru indivizi pătrunseră înăuntru. Doi aveau mitraliere Thompson, ceilalţi doi, pistoale automate Colt în mână. Erau italieni, iar unul dintre ei era amicul meu cu manşetele jegoase. Indivizii cu automate se dădură în lături ca să ţină tot barul sub focul armelor. Tipul cu manşetele murdare şi un tip scund, cu ochii înroşiţi, traversară barul către masa mea.

Stevens scoase un geamăt sugrumat şi sări în picioare, dar eu l-am tras înapoi.

— Stai liniştit! i-am şuierat eu.

— Ţineţi-vă gura! urlă unul dintre tipii cu mitralieră. Vocea lui trecu prin liniştea sălii ca un glonte printr-o tonă de îngheţată. Staţi liniştiţi şi ţineţi-vă fleanca, sau vă ciuruiesc pe toţi!

Nimeni nu mai îndrăzni să mişte. Barul arăta ca o sală din Muzeul Figurilor de Ceară. Barmanul înţepenise cu mâna pe sifon şi cu ochii holbaţi. Unul dintre bătrâni rămăsese cu mâna pe regină de parcă voia să-l facă mat pe prietenul său. Faţa lui exprima oroarea. Pistruiata rămăsese cu mâna la gură şi ochii strâns închişi. Blonda rămăsese cu frumoasa ei guriţă căscată şi cu un ţipăt mut în ochi.

Când italianul trecu pe lângă ea, ţipătul ţâşni în aer, ca o sirenă în liniştea de mormânt a barului. Tipul o pocni brutal cu arma peste creştet. Arma scoase un sunet sec, zdrobindu-i pălăria de paie. Sărmana căzu de pe scaun şi sângele începu să-i curgă din urechi, formând o baltă pe podea. Bărbatul care era cu ea se făcu palid ca un mort şi începu să tremure.

— Nimeni nu mişcă! zise tipul cu Thompsonul, ridicând vocea.

Privirile lor animalice arătau clar că, dacă mişcă cineva, încep să tragă orbeşte. Se pare că atâta aşteptau. Meritau o replică, dar nu aveam ce să fac. Chiar dacă aş fi avut o armă, nu puteam face nimic. Un pistol în faţa a două Thompsonuri este tot atât de inutil ca o scobitoare contra unei florete, şi ştiam că, dacă încerc ceva, nu voi fi singurul care va muri.

Cei doi italieni se opriră la masa mea.

Stăteam nemişcat ca o stană de piatră cu palmele pe masă şi privind în sus spre ei. Auzeam respiraţia chinuită a lui Stevens lângă mine, şuierând pe nări de parcă suferise un atac de cord.

Negriciosul cu manşete jegoase zâmbi răutăcios spre mine.

— Fă o mişcare, javră ce eşti, şi-ţi vărs maţele pe podea! zise el.

Amândoi se fereau să intre în bătaia automatelor.

Italianul îl înşfăcă pe Stevens de umăr şi-l zgâlţâi.

— Tu vii cu noi, să faci o mică plimbare!

— Lasă-l în pace, am şuierat eu printre buzele strânse.

Negriciosul mă pocni peste faţă cu ţeava pistolului. Nu prea tare, dar îndeajuns ca să mă rănească.

— Închide-ţi fleanca! zbieră el.

Celălalt îşi îndreptase arma spre Stevens şi-l trăgea din scaun.

— Nu pune mâna pe mine! spuse el, încercând timid să scape din strânsoare.

Mârâind, individul îl pocni cu pumnul peste faţă şi îl zvârli departe de masă. Tipul cu manşetele murdare se îndepărtă cu un pas de mine, iar cel care avea un Thompson se dădu puţin în lături, ţinând arma îndreptată către pieptul meu. Şedeam liniştit, ţinându-mă de obrazul înfierbântat şi lipicios de sânge.

Stevens se prăbuşi.

— Hai, repede! zise furios tipul cu manşetele murdare. Luaţi-l pe tâmpitul ăsta bătrân!

Îl înhăţă pe Stevens de o gleznă, iar cel ce mă păzea pe mine se oferi să-l ia de cealaltă şi-l târâră spre ieşire, dărâmând mese şi scaune în drumul lor.

Îmbrânciră uşa şi-l scoaseră târâş pe bietul bătrân afară, unde, pe partea cealaltă a străzii, aştepta o maşină. Ceilalţi doi italieni stăteau afară, ameninţându-i cu mitralierele pe cei ce aşteptau la intrarea în bar.

A fost acţiunea cea mai calmă şi mai plină de sânge rece pe care am văzut-o vreodată.

Ieşiră şi cei doi cu Thompsonuri şi urcară în maşina care-i aştepta. Unul dintre cei de afară se răsuci şi trase prin vitrină o rafală spre mine. Mă aşteptam la asta şi, imediat cum l-am văzut răsucindu-se, am plonjat sub masă. Rafala lovi peretele de deasupra mea şi dădu jos bucăţi de tencuială, care-mi căzură în cap. Unul din gloanţe îmi zbură tocul pantofului. Când rafala a încetat şi eu am privit de după masă, l-am zărit pe individ urcând în maşină, care demară imediat, făcându-se nevăzută.

Am zvâcnit în picioare şi m-am repezit la telefon.

IV

Vocea suna ca un ecou într-un tunel, punând stăpânire pe cameră. Era sunetul atenuat al unui radio dat mai încet. De mai bine de o jumătate de oră aşteptam vocea asta. Puzzle-ul împrăştiat pe masă nu mă mai interesa deloc. Lampadarul arunca o pată de lumină pe covor. O sticlă şi un pahar se aflau pe podea, aproape de mine. Deja băusem un pahar, poate două sau chiar trei, însă, într-o seară ca asta, un pahar în plus nu mai conta.

Eram încă derutat. Nimănui nu-i face plăcere să se simtă amenințat de un întreg arsenal de arme automate, iar eu nu făceam excepție. Felul în care ăia doi nemernici l-au târât pe bietul bătrân mă obseda. Simțeam că trebuia să fi făcut ceva; la urma urmei era vina mea că el se aflase în bar.

— Astă seară la nouă, anunță crainicul, întrerupându-mi șirul gândurilor, șase bărbați, probabil italieni, înarmați cu mitraliere și pistoale automate, au intrat în cafeneaua *Blue Bird,* aflată la intersecția dintre străzile Jefferson cu Felman. În timp ce doi dintre indivizii înarmați păzeau intrarea, iar alți doi îi terorizau pe oamenii din bar, ceilalți doi puseră mâna pe John Stevens și îl târâră până la o mașină care aștepta afară.

Stevens, despre care autoritățile orașului își aduc aminte că a fost majordomul domnului Gregory Wainwright, milionarul oțelului, a fost găsit mort ceva mai târziu pe marginea autostrăzii Los Angeles-San Francisco. Se crede că a decedat în urma unei lovituri pricinuite de felul dur în care l-au tratat răpitorii, care, dându-și seama că e mort, s-au descotorosit cu brutalitate de cadavru aruncându-l din mers.

Vocea crainicului era rece și lipsită de orice urmă de emoție, de parcă ar fi citit o listă de prețuri. Mi-ar fi plăcut să fiu în spatele lui cu o mitralieră și să-l înviorez cu o bufnitură deasupra capului.

— Poliția este dornică să afle orice informație care ar duce la prinderea criminalilor, continuă crainicul. Cei șase oamenii au fost descriși ca fiind scunzi, îndesați și cu ten închis; toți purtau costume albastre și pălării negre.

De asemenea, poliția e nerăbdătoare să stea de vorbă cu persoana necunoscută care se afla cu John Stevens când au apărut răpitorii. După ce a telefonat la secția de poliție ca să spună cum arătau criminalii și ce număr aveau la mașină, acesta a dispărut. Martori oculari l-au descris ca fiind înalt, vânjos, cu păr negru, palid la față și cu trăsături ascuțite. Are o zgârietură pe obrazul drept produsă de glonțul unuia

dintre răpitori. Persoana care îl recunoaşte pe acest om este rugată să comunice imediat căpitanului Brandon, de la secţia de poliţie Graham 3444...

M-am aplecat şi am închis radioul.

— Palid la faţă şi cu trăsături ascuţite, dar nu frumos. Nimeni n-a spus că e frumos.

M-am răsucit încet în fotoliu.

Sergentul MacGraw stătea în cadrul uşii, iar în spatele lui se afla Hartsell. Am tresărit. Era unul dintre gesturile acelea reflexe pe care nu le pot controla.

— Ce căutaţi aici? am întrebat, ridicându-mă.

— Vrea să ştie de ce suntem aici, zise MacGraw. Să-i spunem?

Hartsell intră şi el. Avea o faţă dură şi mă privea rece.

— Da, spune-i!

MacGraw închise fereastra, fără a-şi lua ochii de la mine.

— O păsărică ne-a spus! zise el şi făcu cu ochiul. O păsărică ne spune întotdeauna tot ce vrem să ştim. Şi păsărica asta ne-a spus că ai fost cu Stevens în seara asta.

Am transpirat uşor. Probabil din cauza serii călduroase. Sau poate nu era decât amintirea ameninţării lui Brandon că o să fiu omorât în bătaie pe o alee întunecoasă.

— E adevărat, am spus. Am fost cu el.

— Asta e ceea ce numesc eu să fii deştept, zise MacGraw. Superman spune şi el o dată adevărul. Şi arătă spre mine cu degetul lui gros. De ce nu ai mai stat pe-acolo? Băieţii din patrulă ar fi fost încântaţi să vorbească cu tine.

— N-aveam nimic să le spun. Am dat la telefon sergentului de serviciu descrierea maşinii şi a tipilor. Asta m-a exclus din cercul suspecţilor şi, de altfel, mi-era de ajuns pentru o seară, aşa că m-am cărat.

MacGraw se aşează într-un fotoliu, căută într-un buzunar şi scoase o ţigară. O muşcă la capăt şi scuipă pe perete, apoi o aprinse.

— Ştii că-mi place! spuse, suflându-mi fumul în faţă. Ţi-era de ajuns pentru o seară! Da, asta-i foarte drăguţ! Dar, amice, cât de tare te-nşeli! Seara nici n-a început pentru tine!

N-am zis nimic.

— Să-i dăm drumul! zise Hartsell cu o voce dură. Într-o oră intru de serviciu.

MacGrow se încruntă la el.

— Stai uşor! Ce importanţă are dacă ai să întârzii puţin? Acum suntem tot în serviciu, nu-i aşa?

Aruncă o privire spre mine.

— Despre ce vorbeai cu Stevens?

— Vroiam să ştiu dacă i se pare firească moartea lui Janet Crosby din cauza unui atac de inimă. El zicea că nu i se pare.

MacGraw chicoti, apoi îşi frecă palmele. Părea foarte „mulţumit” să audă asta.

— Ştii că Brandon nu este tâmpit, îi zise el lui Hartsell. Nu zic că e cumplit de deştept, dar nu este nici tâmpit. Sunt chiar cuvintele lui: „Fac pariu că javra aia a vorbit cu Stevens despre familia Crosby”. Chiar aşa a spus, de îndată ce am primit relatarea. Şi avea dreptate.

Hartsell mă privi lung, cu răutate.

— Da, zise el.

— Asta a fost tot ce-ai vrut să afli, Superman?! Sau ai mai avut şi alte nelămuriri? întrebă MacGraw.

— Asta a fost tot ce-am vrut să ştiu.

Şi atunci a început să ţipe:

— Nu ţi-a spus comandantul să-i laşi în pace pe Crosby?

— A menţionat şi asta.

— Şi crezi cumva că el vorbeşte doar pentru că-i place să-şi audă vocea?

Mă uitam când la unul, când la altul.

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebaţi pe el?

— Nu fi şmecher, Superman! Nouă nu ne plac şmecherii, nu-i aşa, Joe?

Hartsell se arătă nerăbdător:

— Pentru numele lui Dumnezeu, să ne vedem de treabă odată!

— Ce fel de treabă? am întrebat eu.

Mac Graw se aplecă şi scuipă din nou spre perete. Apoi îşi scutură scrumul pe covor.

— Căpitanul nu părea să fie prea mulţumit din cauza ta, amice, spuse el cu un rânjet. Iar când Căpitanul e nemulţumit, se supără, şi când se supără, atunci dă cu noi de toţi pereţii, aşa că ne-am gândit că ar fi bine să-l facem să fie iarăşi mulţumit. Ne-am închipuit că singura modalitate de a-i aduce zâmbetul pe buze este să trecem pe la tine şi să-ţi dăm ceva de lucru. Ne-am gândit că ar fi o idee bună să te plesnim peste urechi, ca să zic aşa; ba chiar să ţi le rupem de tot. Apoi ne-a venit altă idee, şi mai bună, să-ţi devastăm casa, cum ar veni: să dăm cu mobila de-a azvârlita şi s-o aruncăm bucăţi pe fereastră. Cam aşa ne-am gândit noi, nu-i aşa, Joe?

Hartsel îşi linse buzele subţiri şi lăsă să-i scape o privire răutăcioasă din ochii împietriţi. A scos ceea ce părea a fi o bucată de furtun din buzunarul pantalonilor şi a început s-o învârtească drăgăstos în mână.

— Da, a spus el.

— Şi v-aţi gândit ce o să se întâmple dacă vă puneţi în practică ideile astea bune? am întrebat eu. V-a trecut cumva prin cap că aş putea să vă dau în judecată pentru agresiune şi că un individ ca Manfred Willet v-ar putea face praf în faţa tribunalului şi v-aţi pierde definitiv insignele? V-a trecut aşa ceva prin creieraşele voastre dragi sau v-a scăpat cumva din vedere?

MacGraw se aplecă şi-şi apăsă ţigara aprinsă pe suprafaţa lăcuită a mesei. Apoi îşi ridică privirea rânjind.

— Nu eşti primul boboc pe la care trecem, Superman, îmi spuse el, şi nu vei fi nici ultimul. Noi ştim cum să ne ocupăm de avocaţi. Un beţiv ca Willet nu ne sperie pe noi şi, în afară

de asta, n-o să ne duci în faţa tribunalului. Am venit ca să dai o declaraţie despre Stevens. Dintr-un motiv sau altul - poate fiindcă nu-ţi plac mutrele noastre, poate fiindcă eşti puţin băut sau fierbe orezu-n tine - indiferent care e cauza, tu faci pe durul. De fapt, Superman, faci pe durul; aşa de tare că Joe şi cu mine trebuie să-ţi oprim avântul, cum s-ar zice. Şi, în timp ce noi te liniştim cât mai gentil posibil, tu îţi laşi duritatea să se reverse, şi faci camera, cum s-ar zice, praf. Dar nu este vina noastră. Nouă nu ne place să procedăm aşa - nu prea mult, oricum; şi dacă nu ţi-ar fi displăcut mutrele noastre, n-ai fi fost puţin băut sau n-ar fi fiert orezu-n tine, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. De aceea, la tribunal va fi cuvântul tău împotriva celor ale unor poliţişti respectabili şi muncitori şi nici măcar un beţiv ca Willet n-ar putea să facă mare lucru în privinţa asta. Pe lângă faptul că am putea să te ducem la secţie şi să te băgăm într-o celulă liniştită şi drăguţă, unde băieţii ar putea să treacă din când în când pe la tine ca să-şi şteargă bocancii de mutra ta. E o chestie destul de ciudată dar mulţi dintre băieţii noştri găsesc că e amuzant să treacă din când în când pe la anumiţi deţinuţi ca să-şi şteargă bocancii de mutrele lor. Nu ştiu cum se explică chestia asta: poate că sunt foarte spirituali. Aşa că hai să nu mai vorbim despre agresiune, despre insigne şi avocaţi deştepţi; nu înainte de a şti ce e bine pentru tine.

Brusc am simţit un fior rece în stomac: ar fi putut fi cuvântul meu împotriva cuvântului lor. Nimic nu-i putea opri să mă aresteze şi să mă azvârle într-o celulă. Până s-ar fi mişcat Willet, s-ar fi putut întâmpla o mulţime de lucruri. Nu părea deloc să fie seara mea distractivă.

— Şi de fiecare dată v-a ieşit treaba, nu-i aşa? am spus eu cu calmul pe care îl permiteau împrejurările.

— A trebuit, amice, mi-a răspuns MacGeaw cu un rânjet. Sunt prea mulţi boboci care fac necazuri şi închisoarea noastră nu e chiar aşa de mare. Aşa că n-am făcut decât să

instaurăm puţină disciplină când şi când, ca să scutim primăria de a mai cheltui nişte lovele în plus.

Ar fi trebuit să nu-l scap din ochi pe Hartsell care stătea în spate, undeva în stânga mea. Nu că aş fi putut să fac ceva în legătură cu asta. Eram în mâna lor, ştiam asta şi ceea ce era mai grav era că ştiau şi ei. Şi totuşi, am făcut o mare prostie că nu l-am supravegheat. Am auzit un fâşâit şi am încercat să mă feresc, dar era mult prea târziu. Furtunul din cauciuc mă pocni în creştet şi am căzut în patru labe.

Asta şi aştepta MacGraw. Mă lovi cu piciorul şi vârful de metal al pantofului mă pocni în beregată. Am zburat într-o rână, încercând disperat să respir. Mă izbi după aceea cu ceva în antebraţ, atât de violent încât durerea mă străfulgeră până-n creştet, apoi în ceafă şi imediat în coaste.

M-am dus de-a dura şi am aterizat în patru labe, iar când l-am văzut pe Hartsell venind spre mine, am încercat să mă feresc. Mi se părea că furtunul mă lovise chiar în moalele capului şi că ţeasta îmi era trepanată. M-am prăbuşit pe covor, strângând din pumni şi reţinându-mi urletul care încerca să ţâşnească din mine.

Am simţit că mă ridică nişte mâini. Printr-o cortină roşiatică, MacGraw mi se părea foarte lat, foarte voinic şi foarte hidos. Când mi-a dat drumul, am picat în faţă. Am căzut în pumnul lui care venea spre mine şi care m-a făcut să mă învârtesc prin cameră, până m-am lovit de masă. M-am prăbuşit peste piesele de puzzle. Am rămas întins pe covor. Lumina din tavan mă lovi în faţă şi mi se părea că se tot stinge şi se aprinde. Jocul s-a repetat de vreo câteva ori, aşa că am închis ochii. Îmi trecu prin gând că totul ar putea continua astfel până ce tipii vor obosi, dar trebuia să treacă o groază de timp până ce doi găligani ca MacGraw şi Hartsell să obosească. Iar până atunci, nu avea să mai rămână aproape nimic din mine. Mă miram, ca în vis, că s-au oprit şi m-au lăsat să zac pe podea. Cât timp nu mă mişcăm, durerea pe care o simţeam era suportabilă. Nu vroiam să mă

gândesc ce s-ar întâmpla dacă m-aş mişca. Totul atârna de un fir de păr. Era suficientă cea mai mică mişcare pentru ca durerea să revină.

Ca prin ceaţă, am auzit o voce de femeie:

— Asta ţi se pare ţie amuzant?

O femeie?!?

Probabil că ultimul pumn m-a dat gata, îmi trecu prin cap. Sau poate faptul că fusesem lovit în cap.

— Tipul ăsta este periculos, doamnă! zise, cu vocea blândă a unui copil care a fost prins că a făcut în pantaloni, MacGraw. A opus rezistenţă la arestare.

— Cum îndrăzneşti să mă minţi?! Era într-adevăr vocea unei femei! Am văzut tot ce s-a întâmplat pe fereastră!

Scena asta nu voiam să o pierd, chiar dacă m-ar fi ucis în bătaie. Foarte grijuliu, mi-am ridicat capul. Toate arterele, venele şi nervii îmi ţipau de moarte, pulsau, se dilatau şi o luau razna isteric, dar am reuşit să mă ridic în şezut. Lumina îmi înfigea săgeţi în ochi şi mi-am acoperit ochii cu palmele. Apoi, încet, am privit printre degete.

MacGraw şi Hartsell stăteau lângă uşă şi arătau de parcă se aflau cu picioarele pe un cuptor încins.

MacGraw zâmbea ca şi cum nu ar fi avut nimic de-a face cu tot ce se întâmplase, iar Hartsell arăta de parcă ar fi avut un şoarece în pantaloni.

M-am întors fără să-mi mişc capul şi am privit spre fereastră.

O fată stătea în cadrul geamului, o fată într-o rochie albă de seară, fără bretele, care-i lăsa liberi umerii şi decolteul. Avea părul negru, până la umeri, şi o pieptănătură simplă.

Mi-era cam greu să-mi concentrez privirea asupra unui punct, aşa că frumuseţea ei ajungea până la mine cu încetineală, ca o imagine proiectată pe ecran de un operator amator. Liniile vălurite ale feţei prindeau treptat contur. Adâncurile înceţoşate ale ochilor ei se umpleau şi prindeau viaţă. Avea un chip nespus de frumos, cu trăsături delicate,

o gură perfect modelată, cu buze roşii senzuale, şi ochii mari, întunecaţi şi grei, ca nişte fărâme de cărbune.

Chiar şi aşa, cu sângele zvâcnindu-mi în tâmple, cu durerea din gât şi cu senzaţia că întregul meu trup fusese pus la stors, am simţit impactul acestei apariţii feminine la fel de puternic cum îl simţisem şi pe cel al pumnului lui MacGraw. Nu numai că părea frumoasă, ci chiar era; puteai s-o vezi în ochii ei, în alură, în formele trupului, în coloana bronzată a gâtului: era la fel de evident ca literele uriaşe de pe un panou publicitar.

— Cum îndrăzneşti să-l loveşti pe omul acesta? întrebă cu o voce care traversă încăperea cu căldura şi forţa unui aruncător de flăcări. A fost ideea lui Brandon?

— Staţi puţin, domnişoară Crosby, încercă să se justifice MacGraw. Tipul ăsta îşi bagă nasul în treburile noastre. Comandantul s-a gândit că, poate, ar trebui să-i tăiem un pic elanul. Asta a fost tot, pe bune.

Din câte-mi dădeam seama, atunci şi-a întors capul şi s-a uitat prima oară la mine. Nu puteam să arăt prea bine. Ştiam că încasasem nişte bufnituri şi căpătasem câteva vânătăi, iar tăietura de pe obrazul drept, în care mă izbise unul dintre gagii, sângera din nou. Nu ştiu cum am făcut, dar am reuşit să-i zâmbesc; era un zâmbet cam strâmb şi lipsit de farmec, dar era totuşi un zâmbet.

S-a uitat la mine cu privirea aceea cu care urmăreşti o broască ce tocmai ţi-a sărit în cafeaua de dimineaţă.

— Ridică-te, se repezi ea. Nu se poate să fii aşa de rănit cum arăţi.

Până la urmă, nu ea fusese cea care mă plesnise de trei sau patru ori peste scăfârlie şi nici cea care mă izbise în ceafă şi în coaste sau care-mi găurise falca, aşa că nu era prea cinstit să-i pretind să ştie dacă eram rănit rău sau nu.

Poate şi fiindcă era aşa de frumoasă am făcut efortul de a mă ridica cum-necum în picioare. Noi, cei din familia Malloy, avem mândria noastră şi nu ne place ca femeile să creadă

că suntem slabi. Odată în picioare, a trebuit să mă agăţ de spătarul unui scaun dar, aproape instantaneu, m-am prăbuşit la podea; însă adunându-mă şi eliberându-mă de durerea care îmi ţintui călcâiele, spatele şi din nou ţeasta, ca un montagne-russe ce a luat-o razna, am început să-mi revin, recăpătându-mi ultimele puteri.

MacGraw şi Hartsel se uitau la mine cu privirea aceea cu care ar urmări tigrii bucata de carne pe care le-o iei de sub nas.

Fata începu să vorbească din nou cu ei, pe tonul acela usturător, plin de dispreţ:

— Nu-mi plac oamenii de felul vostru şi am de gând să fac ceva în privinţa asta. Dacă aşa conduce Brandon poliţia, atunci ar fi mai bine dacă ar dispărea dracu' din peisaj mai repede.

În timp ce MacGraw mormăia nişte scuze, am făcut un pas mare în faţă şi m-am avântat în zigzag către sticla răsturnată de whisky. Dopul era la locul lui aşa că licoarea nu păţise nimic. A fost o adevărată ispravă să mă aplec şi s-o ridic, dar am reuşit. M-am ancorat bine de gâtul sticlei şi am început să beau.

— N-o să plecaţi înainte de a simţi gustul propriului vostru tratament, spuse ea.

Şi, pe când eu goleam sticla, ea îmi aruncă bastonul de cauciuc pe care îl ridicase de pe jos.

— Hai, loveşte-i, spuse ea cu răutate. Ia-ţi revanşa!

Am luat bastonul, căci altfel mi l-ar fi băgat probabil pe gât, şi mi-am îndreptat privirile spre Hartsel şi MacGraw care se holbau la mine ca doi porci înainte să fie înjunghiaţi.

— Loveşte-i, repetă ea, ridicând vocea. E timpul s-o facă cineva. Am eu grijă să nu se opună.

Era o situaţie ieşită din comun şi eram aproape sigur că vor rămâne pe loc ca să le dau peste scăfârlie.

Am azvârlit bastonul pe canapea.

— Nu eu, doamnă. Nu acesta e modul meu de a mă distra, am spus eu şi vocea mi-a sunat ca o placă pusă la un gramofon cu acul bont.

— Loveşte-i, ordonă ea furioasă. De ce ţi-e frică? Nu vor îndrăzni să te mai atingă. Zvântă-i în bătaie!

— Îmi pare rău, am spus, dar asta nu mă amuză deloc. Mai bine să-i facem să plece. Mi-au devastat deja casa.

Ea se întoarse, apucă bastonul şi se îndreptă spre MacGrow. Acesta se îngălbeni la faţă, dar nu se mişcă. Femeia ridică braţul şi-l izbi peste faţă. O dâră urâtă şi roşie îi apăru pe gâtul flasc. Omul scoase un mârâit smiorcăit, dar continuă să stea nemişcat.

Când ridică din nou braţul să lovească, am apucat-o de încheietură şi i-am smuls bastonul din mână. Efortul acesta s-a soldat cu o durere ascuţită în moalele capului şi cu o palmă usturătoare peste faţă din partea d-rei Dragon. A încercat să recupereze bastonul dar o ţineam strâns de încheieturile mâinilor. Am început să strig la cei doi:

— Daţi-i drumul, dobitocilor! Spălaţi putina, înainte să vă termine!

Dar tipa era surprinzător de puternică. Ţineam în braţe o tigroaică furioasă. Cât timp mă luptasem cu ea, cei doi o zbughiseră din cameră de parcă le călca dracul pe urme. În graba lor, se prăbuşiră şi se rostogoliră pe scări în jos. Când am auzit maşina pornind, i-am dat drumul la încheieturi şi m-am îndepărtat cu un pas de ea.

— Stai liniştită, i-am spus, suflând greu din cauza efortului. Acum au plecat.

Un timp a stat cu respiraţia tăiată, cu faţa imobilă şi cu ochii strălucitori; era foarte frumoasă când era furioasă. Apoi, după ce furia a trecut, s-a liniştit, şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

— Eram sigură că-i voi speria de moarte pe şobolanii ăştia doi! zise ea trântindu-se pe canapea. Dă-mi de băut şi ia-ţi şi ţie. Arăţi de parcă ai avea nevoie neapărat de o duşcă.

În timp ce aduceam sticla, am privit-o cu înţeles.

— Te cheamă, desigur, Maureen Crosby!

— Ai ghicit! îşi frecă ea mâinile, făcând o grimasă comică. M-ai rănit, bruto!

— Îmi pare rău! am spus.

Şi chiar îmi părea.

— Ce bine că m-am uitat pe fereastră! Dacă nu făceam asta, ăia erau în stare să te omoare în bătaie până acum.

— Da, desigur.

Am turnat patru degete de scotch într-un pahar, însă degetele îmi tremurau şi am vărsat şi pe covor.

I-am întins paharul, apoi mi-am turnat şi mie.

— Cu Whiterock sau cu apă? am întrebat-o.

— Simplu! zise ea, ridicând paharul spre lumină. Nu-mi place să amestec afacerile cu plăcerea, după cum nu-mi place să amestec scotch-ul cu apă. Ţie nu?

— Depinde de afacere, ca şi de scotch, am spus eu, aşezându-mă. Îmi simţeam picioarele de parcă nu mai aveam tibii. Deci tu eşti Maureen Crosby! Ca să vezi, ultima persoană pe care o aşteptam în vizită.

— M-am gândit eu că-ţi voi face o surpriză.

Ochii ei aveau o expresie zeflemitoare, iar zâmbetul era bine calculat.

— Cum merge cura de dezintoxicare? am întrebat, aşteptând să văd cum reacţionează. Am auzit că drogaţii nu au voie să consume alcool.

Ea continuă să zâmbească, dar ochii nu-i mai râdeau deloc.

— Nu trebuie să crezi tot ce auzi!

Am tras o duşcă. Era al dracului de tare. M-am cutremurat şi am pus paharul pe masă.

— Nici nu cred. Sper că nici tu.

Ne-am privit lung unul pe altul. Se pricepea foarte bine să-şi ascundă emoţiile fără a-şi pierde drăgălăşenia. Mare realizare, de altfel.

— Hai să nu complicăm lucrurile. Am venit să vorbesc cu tine. Îmi faci o grămadă de probleme. N-ar fi timpul să te mai ocupi şi de alte cazuri?

Am lăsat-o să creadă că meditez la asta.

— Mă întrebi numai, sau asta e o propunere? am zis în cele din urmă.

Gura i se strânse şi zâmbetul îi dispăru.

— Poţi fi cumpărat? Mi s-a spus că eşti unul dintre acele persoane simple, cinstite şi dezinteresate de câştigurile materiale. Am fost în mod special avertizată să nu-ţi ofer bani.

Am scos o ţigară.

— Credeam că am căzut de acord să nu credem tot ce se spune, am spus, aplecându-mă şi oferindu-i o ţigară. Încercând să i-o aprind, m-a cuprins alt val de durere, care nu mi-a îmbunătăţit deloc dispoziţia.

— Aş putea să-ţi fac o ofertă, spuse ea şi se lăsă pe spate, suflând fumul către tavan. Cât?

— Ce încerci să cumperi?

Se uita cu atenţie la ţigară, fără să mă privească, de parcă nu mai văzuse în viaţa ei ţigări.

— Nu vreau să am necazuri, iar tu tocmai asta faci. Te-aş putea plăti ca să încetezi.

— Ar merita?

De data asta se uită la mine.

— Mă dezamăgeşti. Nu eşti decât un mic şantajist slugarnic.

— Şi bineînţeles că tu ştii totul despre specia asta.

— Da, ştiu totul. Şi presupun că, atunci când o să-ţi fac oferta, tu o să începi să râzi, aşa cum fac toţi din tagma ta, şi o să pretinzi mai mult. Mai bine spune-mi tu care ţi-e preţul, ca să am şi eu ocazia să râd.

Brusc mi-a pierit orice chef de a mai continua. Poate din cauza durerii de cap, poate din cauza faptului că, găsind-o

atât de atrăgătoare, nu vroiam să creadă despre mine că sunt o jigodie.

— Hai s-o lăsăm baltă, am spus. Glumeam. De fapt, nu pot fi cumpărat. În schimb, aş putea fi convins. Ce te face să crezi că aduc necazuri? Explică-te. Dacă ajută la ceva, pot să-mi iau cazmaua şi să sap în altă parte.

Se uită la mine vreo zece secunde, gânditoare, tăcută şi nesigură.

— N-ar trebui să glumeşti cu lucrurile acestea, spuse ea cu seriozitate. S-ar putea să te faci foarte neplăcut şi n-aş vrea să te urăsc fără motiv.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am închis ochii.

— Vorbeşti ca să câştigi timp sau chiar crezi ce spui?

— Mi s-a spus că eşti lipsit de maniere ca un mojic, dar că ştii cum să iei femeile. Partea cu mojicia este adevărată.

Am deschis ochii şi i-am aruncat o privire răutăcioasă.

— Partea cu femeile e valabilă şi ea, dar nu e cazul să mă presezi.

Când sună telefonul, am tresărit amândoi. Era exact lângă mine şi, cât m-am întins să răspund, ea şi-a furişat mâna în geantă şi a scos un automat de 25 pe care mi l-a apăsat de tâmplă; îi simţeam ţeava rece pe piele.

— Stai pe loc, spuse ea cu o privire care m-a îngheţat, şi lasă telefonul!

Am rămas amândoi în poziţia aceasta în timp ce telefonul continua să sune. Sunetul lui strident îmi chinui nervii, se izbi de pereţii tăcuţi ai camerei, se furişă prin ferestrele închise şi se pierdu în mare.

— Care e treaba? am întrebat-o, dându-mă uşor în spate. Nu-mi plăcea să simt arma îndreptată către mine.

— Taci din gură! spuse cu o voce aspră. Nu te mişca!

Până la urmă telefonul a obosit să tot sune şi s-a oprit. Ea s-a ridicat în picioare.

— Mişcă-te! Plecăm de aici. Şi iarăşi am simţit ameninţarea armei.

— Unde mergem? am întrebat fără să mă mişc.

— Cât mai departe de telefoane. Mişcă-te dacă nu vrei să încasezi un glonţ în picior.

Dar nu gândul că voi fi împuşcat în picior m-a determinat s-o urmez, ci curiozitatea. Eram nespus de curios fiindcă, brusc, era înspăimântată. I-am văzut frica din ochi, la fel de evidentă ca mica despărţitură dintre sâni.

În timp ce coboram scările către o maşină parcată chiar în faţa porţii mele, telefonul începu să sune din nou.

V

Maşina era un Rolls de culoare neagră, cu forme aerodinamice, nespus de puternic şi de silenţios. Nimic din maşina asta nu te lăsa să ghiceşti viteza cu care se deplasa: nici un balans, nici o legănare, nici un zgomot de motor. Doar bubuitul vântului răpăind de-a lungul capotei alungite şi întunericul vălurit al nopţii alergând nebuneşte îmi confirmau că acul vitezometrului care scânteia la 150 km/h nu o luase razna.

Stăteam alături de Maureen Crosby într-un scaun care semăna mai mult cu un fotoliu confortabil foarte jos şi mă holbam la pata orbitoare de lumină care se întindea pe drum, gonind în faţa noastră ca o fantomă speriată.

Femeia se năpustise de-a lungul bulevardului Orchid, croindu-şi drum prin învălmăşeala de maşini cu ajutorul sunetului strident şi arogant al claxonului. Intra în depăşire la limită, în ciuda maşinilor care se apropiau din sens contrar, strecurându-se prin spaţii minuscule şi evitând în ultimul moment un accident frontal. Năvăli ca o furtună pe Monte Verde Avenue, larg şi întunecat, apoi continuă pe autostrada San Diego. Abia când s-a văzut pe autostrada cu şase benzi, începu cu adevărat să conducă, depăşind orice mişca pe şosea, atât de rapidă, dar stăpână pe situaţie,

încât trebuie să-i fi speriat de moarte pe bieţii şoferi care se aflau, spre ghinionul lor, pe autostradă.

Habar n-aveam încotro mergem şi când am încercat să spun ceva, mi-a retezat-o scurt:

— Taci! Vreau să mă gândesc.

Aşa că m-am lăsat în voia goanei demenţiale prin beznă, admirând felul cum conducea, scufundându-mă în scaunul luxos şi sperând să nu facem vreun accident.

Autostrada San Diego străbate întinderea deşertului de dune de nisip şi mărăcinişuri, iese brusc lângă ocean, apoi reintră în deşert. În loc să rămână pe autostradă, când am ajuns la ţărm, ea încetini până la un leneş 90 km/h şi pătrunse pe o alee îngustă, care se îndepărta de apă. Aleea începu să urce pieptiş, iar marea rămase undeva jos, până ce am depăşit culmea dealului. Maşina încetinise la 60 km/h, însă, după goana dinainte, mie mi se părea acum că stăm pe loc. Farurile decupară din întuneric o inscripţie: *Proprietate privată. Strict interzis accesul persoanelor străine,* care închidea o altă alee ce se înfiripa între desişurile înalte de mărăcini. Ea pătrunse pe alee cu uşurinţa unui profesionist. Mergeam pe un drum şerpuit, care, după cât vedeam, nu ducea niciunde. După câteva minute, se opri în faţa unei porţi înalte de patru metri, care se sufoca în sârmă ghimpată, şi claxonă scurt de trei ori. De-abia se stinsese ecoul claxonului, că poarta alunecă şi se deschise parcă de bunăvoie.

— Foarte, foarte ingenios, am zis eu.

Ea nu-mi acordă nici o atenţie, ci conduse înainte. Privind înapoi, am văzut poarta închizându-se. Mă întrebam dacă nu cumva am fost răpit şi eu, ca şi sora Gurney. Poate că băutura era de vină, dar, pur şi simplu, nu-mi păsa. Simţeam doar că un somn mi-ar prinde bine. Ceasul de la bord arăta ora 24 fără 2 minute. Era ora mea de culcare.

Apoi cărarea începu dintr-odată să se lărgească, până ce am ajuns în faţa altei porţi la fel de înalte, dar deschisă şi,

privind înapoi, am văzut-o închizându-se din nou ca împinsă de o mână nevăzută.

În lumina farurilor apăru o vilă de lemn în stil elveţian înconjurată de arbuşti înfloriţi şi copaci. Parterul era luminat. O lampă lumina intrarea. Ea frână, deschise portiera şi ieşi. Am ieşit şi eu, dar mult mai încet. În faţa casei se întindea sub lumina lunii o grădină în terase. Dincolo de ea, în jos, se putea zări o piscină imensă. În depărtare se întindea marea, al cărei murmur înfundat ajungea până la noi şi a cărei strălucire se zărea în depărtare. Mirosul greu al florilor plutea în aerul încărcat al nopţii.

— Toate astea sunt ale tale? am întrebat eu.

Stătea lângă mine; creştetul ei întunecat şi lucios îmi ajungea la umăr.

— Da, zise ea după o pauză. Îmi pare rău că am folosit revolverul, dar trebuia să te aduc aici rapid.

— Veneam şi fără pistol.

— Dar nu înainte de a răspunde la telefon. Era foarte important ca tu să nu răspunzi la telefon!

— Uite ce e: mă doare capul şi sunt obosit... Şi am fost bătut zdravăn şi, deşi sunt solid, sunt totuşi rupt în bătaie. Tot ce vreau să te rog este să nu mai faci pe misterioasa. Vrei să-mi spui de ce m-ai adus aici? De ce era important să nu răspund la telefon şi ce vrei de la mine?

— Desigur! Hai să intrăm! Am să-ţi aduc ceva de băut.

Am urcat treptele. Uşa din faţă era deschisă şi am intrat direct într-un hol, apoi, printr-o arcadă, am ajuns într-un salon care se întindea pe toată lăţimea casei. Era exact aşa cum te-ai fi aşteptat să fie în casa unui milionar: se vedea că nu se uitase la bani. Predominau cremul şi purpuriul care făceau ca încăperea să pară cam ţipătoare, fără a fi însă vulgară. Nu era tocmai pe gustul meu, dar pe vremea aceea aveam gusturi destul de modeste.

— Hai să ne aşezăm pe terasă, spuse ea. Te descurci până vin eu cu băuturile?

— Stai singură în toată casa asta?

— Cu excepţia unei menajere, da. Dar n-o să ne deranjeze.

Am păşit afară pe terasă. Aici se afla un balansoar uriaş, lung de vreo trei metri, aşezat în aşa fel încât să poţi să stai jos şi să admiri priveliştea; şi într-adevăr aveai ce să admiri. M-am lăsat să cad pe o pernă moale de piele, cu ochii la marea îndepărtată. Tot timpul cât mersesem cu maşina m-am întrebat ce vroia de la mine. Şi încă nu mă lămurisem.

Ea s-a întors peste câteva minute, împingând o măsuţă cu rotile pe care se aflau sticle, pahare şi un recipient cu cuburi de gheaţă. S-a aşezat la unul dintre capetele balansoarului. Erau vreo doi metri distanţă între noi.

— Whisky?

— Da, mulţumesc.

Am urmărit-o turnând whisky-ul. Becurile de un albastru mat de pe plafonul terasei luminau suficient ca să o văd, dar nu şi ca să-i ghicesc expresia din privire. Mă gândeam că este cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Chiar şi mişcările ei erau o adevărată plăcere pentru ochi.

Am avut grijă amândoi să nu spunem nimic în timp ce turna băutura. Mi-a oferit o ţigară şi am acceptat-o. Am aprins-o pe a ei, apoi pe a mea.

Acum eram gata să începem, dar ea părea să n-aibă nici o tragere de inimă în sensul acesta, iar eu nu îndrăzneam să fac nici o remarcă de teamă să n-o enervez. Priveam în continuare grădina, marea şi luna, în timp ce acele ceasornicului meu de mână mergeau înainte.

Apoi, începu brusc:

— Regret felul cum am... am acţionat. Mă refer la banii pe care ţi i-am oferit ca să mă laşi în pace. Ştiu că am procedat greşit, dar voiam să aflu ce fel de om eşti. De fapt, am nevoie de ajutorul tău. Sunt într-un impas din care nu ştiu cum să ies. Am fost prea încrezătoare în puterile mele şi

acum sunt înspăimântată. Atât de tare, încât cred că-mi ies din minţi.

Nu părea deloc speriată, dar nu i-am spus-o.

— Aş vrea să ştiu sigur dacă el cunoaşte acest loc, zise ea vorbind pentru sine. Dacă ştie, cu siguranţă că va veni aici.

— Ce-ar fi să o luăm încetul cu încetul? am spus eu, blând. Aveam tot timpul din lume. De ce nu trebuia să răspund la telefon? Să începem cu asta.

— Din cauză că şi-ar fi dat seama unde eşti, iar el tocmai te caută! zise ea de parcă vorbea unui copil cretin.

— Nu mi-ai spus cine este el! Sherrill?

— Bineînţeles! zise ea scurt.

— De ce mă caută?

— Nu vrea să aibă încurcături, iar tu tocmai asta faci. Vrea neapărat să scape de tine! L-am auzit când îi spunea lui Fancini să se ocupe de asta.

— Fancini ăsta e un tip italian, scund, cu faţa ciupită de vărsat?

— Da!

— Deci Sherrill a aranjat răpirea lui Stevens!

— Da! Asta m-a îndepărtat de el. Când am auzit că bietul bătrân a fost omorât, am venit direct la tine.

— Sherrill ştie că ai casa asta?

Ea scutură din cap.

— Nu cred. Eu nu i-am spus, iar el n-a fost niciodată aici. Dar ar putea să afle. Sunt puţine lucruri pe care să nu le ştie.

— Bun, acum că am lămurit asta, ce-ar fi să începem cu începutul?

— Aş vrea să te întreb eu câte ceva. De ce ai venit la Crestways să mă cauţi? De ce l-ai căutat pe doctorul Bewley? Te-a angajat cineva să afli ce am făcut?

— Da, am spus.

— Cine?

— Sora ta, Janet! i-am spus eu.

Nici dacă o pocneam peste faţă n-ar fi reacţionat mai violent. Se trase brusc înapoi de parcă o ameninţa un şarpe, făcând canapeaua să scârţâie violent.

— Janet?! şuieră ea înspăimântată. Dar Janet e moartă! Ce vrei să spui? Cum poţi să spui aşa ceva?!

Mi-am scos portofelul, am găsit scrisoarea lui Janet şi i-am întins-o.

— Citeşte asta!

— Ce e asta?! strigă ea înspăimântată.

Îi era frică să se uite la ea.

— Citeşte-o! Şi uită-te la dată! Scrisoarea nu a fost deschisă timp de 14 luni. Nici eu n-am citit-o decât abia acum o zi sau două.

Ea luă scrisoarea. Faţa i se înăspri, iar pupilele i se micşorară când recunoscu scrisul. După ce o citi, rămase nemişcată câteva minute, privind-o. N-am grăbit-o. Frica nedisimulată i se citea clar pe faţă.

— Şi o... şi asta te-a făcut să începi ancheta? întrebă ea în cele din urmă.

— Sora ta mi-a trimis cinci sute de dolari. Am simţit că trebuie să-i merit. Am venit la Crestways să te văd şi să-ţi vorbesc despre asta. Dacă te găseam şi-mi explicai ce e cu scrisoarea, îţi înapoiam banii şi renunţam la anchetă. Dar tu nu erai acolo. Apoi au început să se întâmple o groază de lucruri, aşa că am continuat să investighez.

— Înţeleg.

Am aşteptat să mai spună ceva, dar n-a mai spus. Stătea şi se uita la scrisoare cu faţa palidă şi dură.

— Ai fost şantajată? am întrebat-o.

— Nu! Nu ştiu de ce ţi-a scris asta. Cred că voia să-mi facă necazuri. Întotdeauna mi-a făcut necazuri. Mă ura.

— De ce te ura?

Ea privi în jos spre grădină şi tăcu o vreme. Am mai luat câteva înghiţituri de whisky şi am fumat tăcut. Dacă vroia

să-mi spună ceva, o va face când va crede de cuviinţă. Ea nu era genul de om pe care să-l poţi grăbi.

— Nu ştiu ce să fac, zise ea. Dacă am să-ţi spun de ce mă ura, sunt la mâna ta. Ai putea să mă distrugi.

La asta nu aveam ce să răspund.

— Iar dacă nu-ţi spun, zise ea strângându-şi pumnii, nu ştiu cum am să ies din încurcătura asta. Trebuie să am pe cineva în care să pot avea încredere.

— Nu ai un avocat? am zis eu, doar ca să zic ceva.

— E mai rău decât fără el! El este administratorul bunurilor. Testamentul tatălui meu stipulează faptul că, dacă voi fi amestecată într-un scandal, voi pierde totul. Iar eu sunt băgată până peste cap în ceva ce ar putea deveni un scandal monstruos, dacă iese la iveală.

— Adică cu Sherrill?! Tu ai finanţat *Dream Ship*?

Ea rămase înmărmurită şi se răsuci spre mine cu ochi mari.

— Ştii şi asta?

— Nu ştiu, presupun. Dar dacă dau la iveală că tu eşti în spatele afacerii *Dream Ship,* iese un scandal pe cinste.

— Da. Se apropie dintr-odată de mine. Janet era îndrăgostită de Douglas. Dar şi eu eram înnebunită după el. I l-am furat. Ea a încercat să mă împuşte, dar tata m-a salvat şi a fost împuşcat în locul meu! zise ea, parcă fără să vrea, şi căzu cu capul în palme.

Stăteam nemişcat ca o statuie, aşteptând. Nu mă aşteptam la una ca asta şi eram uimit.

— Nimeni nu a aflat nimic din toate astea, continuă ea după o pauză lungă. N-are importanţă cum! Dar toată povestea a avut repercusiuni asupra lui Janet. Ea... s-a otrăvit. Şi chestia asta s-a muşamalizat. Ne temeam că s-ar putea afla de ce s-a sinucis. Dar a fost destul de uşor să camuflăm totul. Doctorul era bătrân. El a crezut că este vorba de insuficientă cardiacă. Iar când am ajuns proprietara averii şi a banilor, Douglas şi-a dat arama pe faţă. Mi-a spus

că, dacă nu-i dau bani ca să-şi cumpere *Dream Ship,* o să dea în vileag toată povestea: că eu i l-am suflat lui Janet şi că ea a încercat să mă omoare, dar l-a omorât pe tata în loc să mă omoare pe mine şi că apoi s-a otrăvit; iar toate astea s-au întâmplat numai din cauza mea. Îţi poţi imagina cum ar fi prezentat ziarele toată povestea asta! Aş fi pierdut totul. Aşa că i-am dat banii pentru blestemata aia de navă, dar asta nu i-a fost de-ajuns. Îmi cere mereu bani şi-mi supraveghează fiecare pas. A descoperit că tu ai început să faci investigaţii. S-a temut că vei descoperi totul, iar, în cazul ăsta, nu mă mai putea avea la mână. A făcut tot ce i-a stat în putere să te oprească. Când a auzit că Stevens s-a întâlnit cu tine, l-a răpit. Şi acum te caută. Nu ştiu ce să fac! Trebuie să mă duc undeva să mă ascund! Voiam să te rog să mă ajuţi. Vrei să mă ajuţi? Te rog! Acum mă ţinea strâns de mână. Promiţi că n-ai să mă laşi baltă? Fac orice pentru tine! Te rog, mă ajuţi?

Un sunet slab se auzi în spatele nostru şi ne-am întors amândoi deodată. Un individ înalt, masiv, cu păr de culoare închisă, cârlionţat, îmbrăcat într-un tricou stacojiu fără mâneci şi pantaloni largi albastru închis stătea exact în spatele nostru. Ţinea un pistol de calibru 38 îndreptat direct spre mine. Avea un zâmbet larg, protector pe faţa bronzată, de parcă conducea un joc complicat, prea subtil pentru oamenii obişnuiţi.

— Ţi-a spus o poveste foarte interesantă, nu-i aşa? zise el, cu o voce foarte masculină. Aşadar, vrea să fugă şi să se ascundă? Bine, aşa să fie! Va fi atât de bine ascunsă, încât nimeni nu o va găsi şi asta e valabil şi pentru tine, prietene băgăreţ!

Mă apucasem să calculez distanţa la care stătea de mine, întrebându-mă dacă aş putea sări la el, înainte de a apuca să tragă, când am auzit atât de familiarul şuierat al bastonului de cauciuc şi am avut impresia că-mi va exploda capul.

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost urletul sălbatic, îngrozit, al lui Maureen.

CAPITOLUL 4

I

Camera era înaltă şi spaţioasă, iar pereţii şi tavanul de un alb nefiresc. Jaluzelele albe şi reci erau trase, acoperind ferestrele, iar o veioză făcea un arc de lumină peste patul de vizavi.

În pat era un bărbat. Citea. Faţa îngustă şi fruntea înaltă lăsau impresia unui student care învaţă pentru examene.

L-am urmărit câteva minute cu ochii întredeschişi, întrebându-mă foarte vag şi detaşat cine poate fi şi ce caută în aceeaşi cameră cu mine. Ceva nu era în regulă cu volumul gros din care citea. Rândurile erau foarte dese, iar literele, foarte înghesuite şi mici. Abia când a întors pagina şi a început un nou capitol am observat că ţinea cartea invers.

Nu eram prea surprins că mă aflu în această cameră. Aveam impresia vagă că sunt de ceva timp aici. Patul mi se părea cunoscut, aproape la fel de familiar pe cât îmi era patul din casa mea de pe plajă, care părea acum mai departe ca niciodată.

Simţeam instinctiv, deşi eram sigur că nu mi se spusese, că sunt într-un spital şi-mi chinuiam mintea să-mi amintesc dacă fusesem lovit de o maşină, dar mintea nu mă ajuta, refuzând să se concentreze şi deviind mereu spre individul din celălalt pat care citea cartea pe dos, pentru că mi se părea că o astfel de carte groasă şi cu litere mici şi înghesuite e destul de greu de citit chiar şi în mod firesc.

Individul era tânăr, cam de vreo 24 de ani, cu un păr neaşteptat de bogat, blond şi mătăsos. Avea ochii adânc

înfipţi în orbite, iar lumina care-i bătea în faţă îi transforma în găvane.

Dintr-odată, mi-am dat seama că şi el mă spiona, privindu-mă pe furiş, în timp ce întorcea încet pagina, încruntându-se concentrat.

— O să-ţi fie poate mai uşor dacă întorci cartea cum trebuie! am spus.

Vocea îmi suna prea înfundat, de parcă vorbeam din camera vecină.

El îşi ridică privirea şi zâmbi. Arăta ca un student foarte tânăr, care se simte mai în largul său cu o bâtă de baseball, decât cu o carte în mână.

— Eu citesc întotdeauna cărţile în felul ăsta! zise cu o voce neaşteptat de energică. Este mult mai amuzant şi e foarte uşor, odată ce ai prins şpilul, dar îţi trebuie ceva antrenament. Puse cartea jos. Dar, cum te mai simţi, domnule Seabright? Ai fost inconştient o bună bucată de vreme. Ce-ţi mai face capul?

Nostim, dar acum că-mi atrăsese atenţia, am descoperit că mă durea capul şi tâmpla îmi zvâcnea dureros.

— Mă doare. Ăsta e un spital?

— Nu chiar un spital. Cred că i se spune spital de boli nervoase.

— Vrei să spui poate sanatoriu? Un spital de boli nervoase e o casă de nebuni.

El zâmbi şi încuviinţă cu capul său blond.

— Asta şi este: o casă de nebuni.

Mi-am închis ochii. Îmi venea greu să gândesc. Dar trebuia să fac un efort. Mi-au trebuit câteva minute bune să-mi amintesc şuieratul unui baston de cauciuc, apoi un bărbat într-o cămaşă purpurie şi ţipătul sălbatic, îngrozit al lui Maureen. O casă de nebuni. Am simţit fiori de gheaţă pe şira spinării. O casă de nebuni!!

M-am ridicat brusc. Mâna stângă îmi era imobilizată, fixată de pat cu ceva. M-am întors să văd ce este. O cătuşă lată,

nichelată, cu marginile de cauciuc, îmi încleşta mâna, iar perechea ei era prinsă de o bară de pe marginea patului.

Blondul mă urmărea cu un interes moderat.

— Ei cred că e spre binele nostru să fim legaţi în felul ăsta. Ridicol, într-adevăr, dar eu nu mă îndoiesc că ne vor binele.

— Mda! am spus eu şi m-am sprijinit la loc pe pat. Frica mă cuprindea şi mai tare. Cine conduce această instituţie?

— Păi, doctorul Salzer, bineînţeles. Nu l-ai întâlnit? E de-a dreptul fermecător. O să-ţi placă. Tuturor le place.

Apoi mi-am amintit că tipul în cămaşă purpurie spusese că o să mă ascundă aşa de bine, încât nimeni n-o să mă găsească vreodată. O casă de nebuni, bineînţeles, era un loc foarte sigur ca să ascunzi pe cineva şi să nu i se mai dea niciodată de urmă. Dar Salzer nu are o casă de nebuni! El are o casă de sănătate, destinată persoanelor supraponderale, aşa îmi spusese sora Gurney.

— Dar eu credeam că Salzer conduce o casă de sănătate, bazată pe medicina naturistă, am zis eu prudent. Nu o casă de nebuni.

— Aşa şi este, dar există o aripă separată pentru bolnavii mintal, mi-a explicat blondul. Nu se prea vorbeşte despre ea. Se juca cu degetele pe noptieră. E cu mult mai convenabil pentru rude să spună că faci un tratament, decât că eşti închis într-o celulă capitonată.

— Deci noi suntem închişi?

— A, da. Pereţii sunt căptuşiţi. Ştiu că arată ca nişte pereţi normali, însă încearcă să-i loveşti. E chiar nostim. Se ridică şi lovi peretele: pumnul lui nu scoase nici un zgomot. Cred că e cauciuc. Că veni vorba, numele meu este Duncan Hopper. S-ar putea să fi auzit de tata. Dwight Hopper.

Din câte îmi aduceam aminte, Dwight Hopper era un nume în industria decoraţiunilor interioare. Nu ştiam că are un fiu.

— Eu sunt Malloy. Victor Malloy.

El îşi dădu capul pe spate şi mă privi fix.

— Cum?

— Malloy.

— Eşti sigur? zâmbi el timid. Mi s-a spus că te cheamă Edmund Seabright.

— Nu! Malloy, am zis şi am simţit iarăşi furnicături pe şira spinării.

— Înţeleg. Degetele lui începură iar să umble pe noptieră; se părea că-i place să facă asta. Mă întreb dacă te-ar deranja dacă ţi-aş spune, totuşi, Seabright. Bland îţi spune Seabright, doctorul Salzer de asemenea; ăsta e şi numele din dosarul tău. Ştiu, pentru că l-am convins pe Bland să mă lase să mă uit la el. Acolo scrie că eşti maniaco-depresiv, ştiai?

Am simţit că mi se usucă gura.

— Cum?

— Maniaco-depresiv. Îndrăznesc să spun că n-are nici o noimă.

— Da, aşa e, am zis eu, deşi îmi era foarte greu să gândesc sau să vorbesc clar.

— Mă bucur enorm. Depresivii sunt atât de plictisitori. Eu n-am crezut şi i-am şi spus lui Bland. Dar Bland este foarte prost, o persoană total needucată. Niciodată nu ascultă ceea ce îi spun. Mă tem că n-o să-ţi placă. El zice că sunt paranoic, dar asta e o prostie. Chiar azi-dimineaţă am avut o ceartă teribilă în legătură cu asta, şi atunci mi-a adus această carte despre paranoia. E foarte interesantă. Dar eu n-am nici măcar un simptom. Există şi un capitol despre maniaco-depresivi. Iar se jucă cu degetele pe marginea mesei. Ai avut halucinaţii?

I-am spus că n-am avut halucinaţii.

— Mă bucur! Părea într-adevăr încântat. Dar este bizar să crezi că numele tău este Malloy, nu-i aşa? Sau poate chiar crezi asta.

Am răspuns încet, dar răspicat:

— Nu-i deloc bizar, pentru că, întâmplător, chiar Malloy mă cheamă.

— Aha! Luă cartea şi începu să o frunzărească. Atunci, dacă nu eşti Edmund Seabright, de ce eşti aici?

— E o poveste lungă, am spus simţind brusc că era nemaipomenit de important ca acest băiat blond să mă creadă. Dacă nu el, cine altcineva? Vezi, eu sunt un fel de detectiv particular şi investighez un caz. Am aflat că doctorul Salzer este răspunzător de moartea Eudorei Drew. E o chestie prea încurcată ca să ţi-o povestesc acum, dar, din cauza celor aflate de mine, am fost răpit. Nu ştiu cum am scos ultimele cuvinte. Sunau îngrozitor, însă nu mi se părea important în acel moment să-mi aleg cuvintele. O licărire de panică m-a încercat când am văzut că Hopper mă priveşte politicos, dar nu crede o iotă din ce spun.

— Doctorul Salzer? întrebă el zâmbind. Un asasin? Asta-i bună! Eşti un fel de detectiv?

— Ascultă, ştiu ce-ţi trece prin cap. Crezi că sunt nebun, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, domnule Seabright! zise el politicos. Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Ştiu că nu te simţi prea bine, dar nu eşti nebun, categoric nu.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Eşti sigur de asta?

— Desigur.

Însă mi-am dat seama, după expresia şireată din ochii lui adânciţi în orbite, că minte.

II

Hopper mi-a spus că, pe la ora nouă, Bland va veni să stingă lumina.

— Peste vreo 5 minute, zise el, consultându-şi ceasul. Bland mă lasă să port ceas pentru că îi dau cinci pachete de

ţigări în fiecare săptămână. Tatăl meu mi le aduce, dar desigur, nu-mi dă voie să fumez. Se pare că se tem că voi da foc camerei. Începu să râdă, arătându-şi dinţii mici, regulaţi şi albi. E ridicol, nu-i aşa? Dar presupun că nu ne vor decât binele.

Încercam pe sub cuvertură să-mi eliberez mâna din cătuşă. Dacă aş reuşi, îmi spuneam, nimic, nici măcar un automat, nu m-ar putea opri să ies de aici. Dar cătuşa se strângea tot mai tare, aşa că ori îmi tăiam mâna, ori găseam cheia, altfel nu puteam scăpa.

— Ce zi este astăzi? am întrebat dintr-odată.

Hopper deschise un sertar al noptierei şi-şi consultă jurnalul.

— Azi e 29 iulie. Nu ţii un jurnal? Eu da. Mâine e o aniversare: se împlinesc trei ani de când sunt aici.

Dar eu nu-l mai ascultam. A trebuit să mă gândesc destul de mult până ce mi-am amintit că, pe 24 iulie, Maureen mă dusese în casa în care se ascundea. Cinci zile! Paula şi Kerman m-or fi căutând. Le va trece prin cap oare să mă caute aici? Şi chiar dacă s-ar gândi că sunt aici, cum să ajungă până la mine? Salzer se află sub protecţia lui Brandon, iar ăsta nu i-ar acorda nici o atenţie lui Kerman, orice ar spune. Dacă Sherrill - şi acum eram sigur că el era individul cu cămaşa purpurie - nu era absolut sigur că nimeni nu poate ajunge la mine, nu mi-ar fi tras un glonţ în cap şi nu m-ar fi zvârlit în ocean? De ce n-a făcut-o, deci? Probabil că era în stare de orice, în afară de crimă. Stevens nu fusese ucis, moartea lui era un accident. Dar Salzer nu-şi făcea prea multe probleme când era vorba de crimă, numai dacă Dwan nu trecuse cumva peste ordinele lui. De fapt, era mai bine să fii ucis decât să zaci închis într-o celulă capitonată pentru tot restul zilelor.

Vino-ţi în fire, Malloy! mi-am zis. Bine, ai fost îndopat cu o ladă de somnifere, dar nu e cazul să te dai bătut. Paula şi Kerman te vor scoate de aici! Aşa că ai răbdare până atunci!

Deodată, uşa se deschise fără zgomot şi un individ scund şi negricios intră. Arăta ca o gorilă, avea umerii laţi, iar faţa sa rotundă şi roşie era destinsă într-un rânjet permanent, căruia nici el nu-i dădea crezare. Era îmbrăcat în alb de sus până jos, ducea o tavă acoperită cu un prosop şi se mişca cu uşurinţa unui fulg.

— Bună, Hoppie, zise el, aşezând tava pe o masă de lângă uşă. E timpul să te duci la culcare! Ce mai faci? Ai găsit ceva în cartea aia?

Hopper îşi flutură mâna spre patul meu.

— Domnul Seabright a revenit printre noi, zise el.

Bland, pentru că el trebuia să fie, veni la picioarele patului şi mă privi lung. Încă zâmbea, deşi ochii verzi îi erau reci şi ficşi.

— Bună, puişor! zise el cu o voce şoptită şi tainică, ca şi când ar fi avut o problemă cu laringele. Eu sunt Bland. Eu sunt cel care te îngrijeşte.

Am vrut să-mi smulg cearceaful, dar m-am stăpânit. Ia-o uşor, mi-am spus. Relaxează-te, nu trebuie să te grăbeşti.

— Bună, am zis ferm. Nu trebuie să te îngrijeşti de mine. Unde este Salzer? Vreau să vorbesc cu el.

— *Doctorul* Salzer, puişor, zise Bland dezaprobator. Nu fi nepoliticos! Ai să-l vezi mâine!

— Eu vreau să-l văd acum!

— Mâine, puişor. Doctorul nu prea are timp. Dacă vrei ceva, îmi spui mie. Eu sunt şef aici, la parter. Ce spun eu, se face!

— Eu vreau să-l văd pe Salzer! am spus, încercând să-mi controlez tonul.

— Mâine, puişor, mâine. Acum, culcă-te. Am să-ţi fac o mică înţepătură şi apoi ai să dormi.

— El crede că este detectiv! sări deodată Hopper, furios. Zice că doctorul Salzer a ucis pe cineva!

— Foarte urât şi lipsit de respect din partea lui... dar ce importanţă are? zise el, scoţând seringa.

— Ba are! Asta-i halucinaţie! Scrie aici, în cartea asta! Nu văd de ce să stau cu el. Nu-mi place! Ar putea fi periculos.

Bland pufni în râs.

— Tu vorbeşti? Pregăteşte-te de somn, puişor! Am o groază de treabă. Luă acul, îl ataşă la seringă şi trase în ea un lichid incolor.

— Va trebui să mă plâng doctorului Salzer, zise Hopper. Tatălui meu nu o să-i placă asta!

— Nebun e taică-tu şi de două ori mai nebun eşti tu, zise el.

Veni spre mine.

— Aşa, dă-mi braţul, cel drept.

M-am ridicat brusc în capul oaselor.

— N-ai să bagi asta în mine! am spus.

— N-o lua aşa, puişor! Nu te-ajută cu nimic! zise el, rânjind şi mai mult. Culcă-te şi stai liniştit.

— În mine n-ai să-ţi înfigi acul!

Mă înhăţă de braţ cu mâna dreaptă, cu degetele groase şi scurte.

— Dacă vrei cu răul... spuse el şi-şi îndreptă spre mine faţa roşie şi pistruiată. Pentru mine e bine şi aşa!

Mi-am smucit mâna, mi-am încordat muşchii gata-gata să plesnească, dar mai degrabă îmi rupeam braţul, decât să fi scăpat din strânsoarea lui. M-am aplecat încercând să-l lovesc cu umărul în piept, dar nici asta nu mi-a reuşit.

El stătea liniştit şi mă urmărea să vadă ce mai am de gând să fac. Am încercat să-mi smulg picioarele de sub pătură, dar nu era cu putinţă. Cearceaful era aşa de tare şi fusese aşa de bine întins peste mine că nu puteam face o mişcare.

— Ai terminat, puişor? întrebă binevoitor. Acum am să te înţep şi, dacă te mai agiţi, acul îţi rămâne în braţ, aşa că vezi ce faci!

Am scrâşnit din dinţi şi m-am smucit în lături, dezechilibrându-l. Şi-a revenit imediat, dar zâmbetul i-a dispărut.

— Crezi că eşti tare, nu-i aşa? Foarte bine, puişor, ia, hai să vedem cât de tare eşti!

Începu să-mi îndoaie braţul. Am rezistat, dar era ca şi cum m-aş fi opus unui compresor. Era mult, mult prea tare, necrezut de tare. Îmi răsuci braţul la spate tot mai mult. Transpiraţii reci mă treceau pe spate şi îmi era din ce în ce mai greu să respir.

M-am încordat şi am recâştigat câţiva centimetri. Bland începu şi el să respire greoi. Poate că, dacă stăteam în picioare, l-aş fi biruit, dar aşa, cu braţul legat cu cătuşe de pat şi cu picioarele legate, nu aveam nici o şansă.

Braţul mi se îndoia încetul cu încetul, până ce ajunse lângă umăr. Nici nu-mi mai dădeam seama cât de tare mă doare. Acum eram în stare să-l ucid. Apoi am simţit înţepătura acului, iar el se dădu brusc înapoi, eliberându-mi braţul.

Faţa îi era lac de sudoare şi respira greoi. Nu mă dădusem bătut foarte uşor.

— Aşa, puişor, gâfâi el. Tu ai vrut-o! Dacă nu eram un tip sensibil, ţi-aş fi smuls braţul.

Am încercat să-l pocnesc, dar braţul nu-mi mai răspundea. Nu ştiu ce-o fi băgat în mine, însă avea un efect rapid. Faţa lui roşiatică şi plină de ură începu să se estompeze, mi se părea că pereţii se dau în lături şi m-am prăbuşit în hău.

III

Am deschis ochii.

Raze palide de soare pătrundeau prin fereastra zăbrelită cu gratii, aruncând umbrele acestora pe peretele alb de

vizavi: şase dungi întunecate, care-mi reaminteau că sunt prizonier.

Bland se mişca liniştit prin cameră, măturând, cu mâinile lui butucănoase. Nimic nu scăpa atenţiei lui - mătura peste tot.

Hopper era treaz deja şi citea aceeaşi carte. Faţa lui avea o expresie foarte concentrată şi irascibilă. Nu-i acordă nici o atenţie lui Bland, nici măcar când îi şterse praful de pe noptieră.

Bland se apropie de patul meu şi şterse şi noptiera mea. Privirile ni se întâlniră şi zâmbetul lui fix se lărgi deodată.

— Bună, puişor! Cum te simţi?

— Prefect, am zis, ridicându-mă în pat.

Braţul drept şi umărul mă dureau. Am observat că degetele lui îmi lăsaseră urme pe braţ.

— Asta-i bine. Te bărbiereşti şi după aia faci o baie.

Asta însemna că-mi va scoate cătuşele, m-am gândit eu.

Bland păru să înţeleagă ce-mi trece prin cap.

— Ascultă, puişor, nu cumva să încerci să-mi faci necazuri, zise el. Să nu cumva să crezi că o poţi întinde! Nu poţi! Pe aici mai sunt câţiva băieţi ca mine. Uşa din capul scărilor e încuiată, iar la ferestre sunt gratii. Îl priveam nemişcat fără să scot o vorbă. Întreabă-l pe Hoppie, să-ţi spună el. Când a venit aici prima dată a făcut şi el scandal. A încercat să fugă, dar nu i-a mers. Întreabă-l pe Hopper ce le facem noi puişorilor care fac scandal. El îţi poate spune. Privi spre Hopper, rânjind: Ai să-i spui, nu-i aşa, Hoppie?

Hopper ridică privirea spre el şi se încruntă.

— Nu vorbi cu mine, şobolan nenorocit! Mi se face rău numai când mă uit la tine!

Bland chicoti.

— E în regulă, puişor. Nu-mi pasă, sunt obişnuit.

Hopper îi trase o înjurătură.

— Stai cuminte, puişor! spuse Blând, încă zâmbind. Nu te avânta! Se duse spre uşă. Bărbieritul, apoi o baie bună şi apoi micul dejun. Am să văd dacă-ţi pot aduce un ou în plus.

Hopper îi spuse ce să facă cu ouăle lui.

Bland ieşi, chicotind.

— Să nu încerci, Seabright! Nu merită! Te bagă într-o cămaşă de forţă şi te ţin zile întregi în apă rece. Chestia cu uşa e adevărată. De aici nu poţi ieşi fără o cheie.

Am hotărât să aştept şi să văd asta cu ochii mei.

După un timp, Bland se întoarse cu două aparate electrice de bărbierit.

— Daţi-i bătaie, puişori! Eu am o groază de treabă azi.

— Eşti tot timpul ursuz, zise Hopper. Aş vrea să te cari. M-am săturat să-ţi văd mutra respingătoare.

— Chestia e reciprocă, puişor. Daţi-i bătaie şi faceţi-vă gigea. Doctorului Salzer îi place să-şi vadă pacienţii frumoşi.

Deci, urma să-l văd pe doctorul Salzer! Nu că aş fi putut trage vreo speranţă de pe urma acestei întâlniri, dar poate reuşeam să-l sperii.

Dacă Sherrill m-a adus aici, s-ar putea ca Salzer să poată fi convins că e un joc cam periculos să răpeşti pe cineva. Mi se părea greu de crezut, dar era păcat să nu încerc.

Când am terminat cu bărbieritul, Bland reveni cu un halat alb de bumbac.

— Nu fă prostii, puişor, zise el cu vocea lui şoptită, ocolind patul să-mi deschidă cătuşele. Fii liniştit!

Am stat liniştit până mi-a descuiat cătuşele. Hopper mă urmărea cu viu interes. Bland se dădu câţiva paşi în spate şi mă urmărea şi el.

— Copăcel, puişor!

Mi-am tras picioarele de sub cuvertura întinsă şi am sărit din pat. În clipa în care mi-am simţit în picioare toată greutatea, am ştiut că e lipsită de speranţă orice încercare de fugă. Picioarele îmi erau slăbite şi tremurau prea tare. Nu aş fi fost în stare să fug nici măcar din faţa unui taur înfuriat.

Am încercat să fac un pas înainte, însă m-am clătinat şi m-am trezit imediat pe podea. Nu trebuia să rămân pe podea, dar nu strica să-l las pe Bland să creadă că sunt mai slab decât eram de fapt.

Am reuşit să mă ridic în patru labe. Bland nu se mişca. Mă privea suspicios căci nu vroia să fie prins în vreo capcană.

— Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? am mârâit eu la el. Sau mă laşi să mă întorc în pat?

— Ascultă, puişor, te previn: dacă încerci ceva, ăsta va fi ultimul lucru pe care-l vei mai face pentru foarte mult timp.

— Lasă trăncăneala! Ce-i cu tine? Ţi-e frică de mine?

De data asta m-am făcut înţeles, pentru că mă înhăţă strâns de braţ.

— De unul ca tine nici într-un caz!

Mă ajută să-mi îmbrac halatul, apoi deschise uşa şi am păşit împreună într-un coridor larg şi lung. Am făcut încă câţiva paşi, apoi m-am oprit de parcă nu mă simţeam prea sigur pe picioare. Pauza asta mi-a dat prilejul să arunc o privire în dreapta şi în stânga. Unul din capetele coridorului se termina cu o uşă masivă, celălalt - cu o fereastră largă acoperită cu o reţea deasă de gratii.

— O.K., puişor! zise Bland zâmbind. Acum, că ai aruncat o privire, hai să mergem. Ţi-am spus doar cum stă treaba. Acum ai văzut cu ochii tăi.

Da, într-adevăr văzusem.

Am luat-o pe coridor alături de Bland, dar mintea mea lucra deja. Trebuia cumva să fac rost de cheia acestei uşi şi de cea de la cătuşe, altfel riscam să stau aici până ce se săturau să mă mai ţină, de nu mă scrânteam până atunci.

Un strigăt neaşteptat, urmat de o bufnitură grea, ne făcu să ne oprim.

Bland îmi înhăţă strâns braţul.

O uşă apropiată sări în lături şi o fată năvăli în coridor. Primul şi cel mai evident lucru pe care-l puteai observa în legătură cu ea era că fata era goală puşcă. Părea să fi ţâşnit

chiar acum din baie, pentru că trupul ei strălucea de apă şi se vedeau dâre subţiri de săpun pe braţele ei subţiri. Era blondă, iar părul creţ îi înconjura capul ca o diademă. Nu era nici drăguţă, nici obişnuită, era interesantă. Era categoric o fată interesantă şi aveam bănuiala că îmbrăcată nu mai era la fel de interesantă ca acum. La o primă vedere părea să aibă vreo 25 de ani. Avea un corp splendid, picioare alungite, sâni ridicaţi şi mari, iar pielea albă ca frişca.

L-am auzit pe Bland gemând printre gâfâituri.

— La dracu'! zise el şi se năpusti spre ea cu mâinile întinse şi cu o expresie de excitare brutală pe faţă. O înşfăcă strâns de braţ. Ţipătul ei lovi tavanul şi se sparse de pereţi. Braţul ei săpunit îi alunecă din mână şi fata o luă la fugă pe coridor. Fugea cu o neaşteptată graţie, dar iute ca vântul.

Bland privi înainte, dar se răzgândi. Nu avea cum să iasă afară. Între timp, fata ajunsese la uşa masivă şi începuse să bată în ea cu pumnii încleştaţi.

Toate acestea se întâmplară în numai câteva secunde. Din baie apăru o soră înaltă şi voinică, cu faţa ascuţită palidă de îngrijorare şi furie. Îşi îndreptă privirea spre capătul culoarului, înspre spatele gol al fetei, apoi schimbă o privire cu Bland.

— Ia-ţi pacientul de-aici, zise ea. Şi cară-te şi tu, maimuţă ce eşti!

— Mai calm! zise Bland, fără să-şi ia ochii de la fată. Tu i-ai dat drumul fetei, tu, iapă bătrână şi jegoasă!

— Scoate-ţi de aici pacientul sau îţi fac raport! zise sora furioasă.

— Şi eu ţie! i-a răspuns Bland, batjocoritor.

Apoi se întoarse şi mă luă de braţ.

— Hai, puişor! Distracţia s-a terminat. Nu poţi spune că ăsta nu-i un loc foarte plăcut. Eşti îngrijit cu atenţie şi ai

parte de spectacole ca la Folies Bergère[1] pe gratis. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Mă conduse într-o cameră de baie, vizavi de cea din care scăpase fata, în timp ce asistenta traversa coridorul. Fata o văzu apropiindu-se şi se întoarse cu faţa la ea: ţipetele ei îmi zgâriară creierul, aşa că m-am bucurat când uşa băii s-a închis.

Bland era răvăşit, clipea des şi-şi tot lingea buzele.

— Ce pleaşcă! zise el pe jumătate pentru sine. N-aş fi vrut să pierd spectacolul ăsta pentru nimic în lume. Hai, ia-ţi lucrurile şi intră în baie. Mare noroc pe mine să trebuiască să-ţi port de grijă când bucăţica asta se fâţâie goală pe aici!

— Nu te mai purta ca un copil! am zis eu, dezbrăcându-mă de halat şi pijama. Oricum, cine este?

— Nu ai de unde s-o cunoşti. A fost soră aici şi au apucat-o brusc pandaliile, când a părăsit-o tipul ei. Oricum, asta se spune despre ea. Era aici înainte de a veni eu. De ce a trebuit să înnebunească când ăla a lăsat-o, mă depăşeşte. M-aş fi oferit eu voluntar să-i ţin companie ori de câte ori ar fi avut nevoie.

Stăteam liniştit în cadă. Era oare sora dispărută despre care-mi vorbise Mifflin? Ea trebuia să fie.

— O cheamă Anona Freedlander, nu-i aşa?

Bland rămăsese blocat.

— De unde ştii?

— Sunt detectiv, am zis eu solemn.

Bland rânji. Stătea pe un scăunel lângă cadă şi-şi aprinse o ţigară.

— Las-o baltă, puişor! Acum nu mai trebuie să-ţi pese de investigaţii. Am o groază de lucruri de făcut.

Era aşa de neatent că scăpă chibriturile în apă.

— De ce e Hopper aici? Ce nu e în regulă cu el? am schimbat eu subiectul.

---

[1] Sală de spectacole de estradă din Paris, foarte populară între 1890 şi 1920, care există şi astăzi. (n. trad.)

— Ăsta chiar că e un caz! Sunt unele zile când nici eu nu mă pot apropia de el. N-ai crede asta când te uiţi la el, nu? Sper că n-ai să-i spui ce-ţi zic eu acum. Te păcăleşte uşor. Dacă nu era vorba de taică-său, era de mult într-un spital de alienaţi. A ucis o fată: i-a smuls beregata cu dinţii! Va rămâne aici tot restul zilelor sale. Cu el nu poţi şti niciodată... Când îl apucă furia, e în stare să ucidă. O zi e bine şi ziua următoare e la fel de periculos ca un tigru înfometat.

Începeam să mă întreb dacă Bland putea fi cumva cumpărat.

— Ce-ar fi să-mi dai o ţigară? l-am întrebat eu, lăsându-mă pe spate în cadă. Mi-ar prinde bine una.

— Cum să nu, puişor. Cât timp te porţi cum se cuvine, te tratez ca pe fratele meu.

Scoase un pachet de Lucky Strike, îmi dădu una, apoi mi-o aprinse.

— Ştii, când veniţi aici, toţi credeţi că sunteţi deştepţi şi începeţi să-mi faceţi necazuri. Ascultă sfatul meu: nu încerca! Noi avem ac de cojocul vostru. Să nu uiţi asta!

Am tras din ţigară, dar nu era atât de bună pe cât mă aşteptam.

— Cât timp crezi că mă veţi ţine aici?

A scos din buzunar un plic vechi, a pus scrumul pe el şi l-a pus pe marginea căzii, ca să-l folosesc şi eu.

— Pentru totdeauna, dacă este să ne luăm după dosarul tău.

M-am hotărât să-l încerc.

— Ţi-ar plăcea să câştigi 100 de dolari?

— Ce trebuie să fac în schimb?

Ochii lui mici se alarmară.

— Destul de simplu. Să-i telefonezi unui prieten.

— Şi ce să-i spun?

Însă răspunsul lui veni puţin prea repede şi păru cam artificial. L-am privit cu atenţie. Nu mergea! Zâmbetul împietrit îl trăda. Se juca cu mine.

— N-are importanţă! Am cufundat ţigara în apă şi am aşezat mucul pe plicul-scrumieră. Uită ce ţi-am spus! Dă-mi, mai bine, un prosop.

Îmi întinse un prosop.

— N-o lua aşa, puişor. S-ar putea să-mi convină. Nu mi-ar strica 100 de dolari. Care e numărul de telefon?

— Uită ce-am zis!

Stătea acolo şi mă privea; rânjind şi cu mucul de ţigară odihnind pe buza de jos.

— Poate vrei să creşti suma... Pentru 500...

— Las-o baltă! i-am spus şi mi-am pus pijamaua. Într-o zi vom discuta în condiţii mult mai apropiate de egalitate. Abia aştept să vină clipa aia.

— E-n regulă, puişor. N-ai decât să visezi. Asta nu mă deranjează. Privi afară. Hai! Trebuie să-l mai aduc şi pe Hopper.

Nu am mai auzit nici un zgomot din baia vecină când am ieşit pe coridor. Baia îmi făcuse bine. Dacă ar fi existat vreo şansă să trec de această uşă, aş fi putut să profit de ea. Dar, totodată, mi-am spus că trebuie să am foarte multă răbdare. Mergeam dinadins încet, sprijinindu-mă de braţul lui Bland. Cu cât o să mă creadă mai slab, cu atât va fi mai surprins când voi da cărţile pe faţă.

Când am ajuns, l-am lăsat foarte supus să-mi prindă cătuşele.

Hopper zise că nu vrea să facă baie.

— Ei, puişor, nu se poate să te porţi aşa! zise cu reproş Bland. Păreai ceva mai deştept azi-dimineaţă. La 11 avem o vizită oficială. Procurorul Lessways vine să vorbească cu tine. M-a privit scurt şi a rânjit. Şi cu tine, Seabright. În fiecare lună consilierii de la Primărie vin să vadă nebunii. Nu că ar acorda vreo atenţie celor spuse de nebuni, dar ei vin

şi, uneori, chiar îi ascultă. Dar să nu te apuci să le povesteşti chestii fioroase, cu crime, puişor! Au auzit şi aşa destule. Pentru ei eşti doar un nebun între mulţi alţii, iar ţie nu ţi-ar face nici un bine.

Până la urmă, îl convinse pe Hopper să se dea jos din pat şi se îndreptară împreună spre baie. Eu rămăsesem singur. Stăteam întins în pat, privind cele şase linii conturate pe peretele de vizavi şi mă gândeam. Deci sosea procurorul Lessways! Asta era ceva! Aşa cum spusese Bland, nu avea nici un rost să mă apuc să-i povestesc că Salzer era vinovat de moartea Eudorei Drew. Era prea de necrezut, prea exagerat, dar, dacă aveam ocazia, îi dădeam eu lui ceva de rumegat. Pentru prima dată de când zăceam în închisoarea asta m-am simţit puţin mai optimist.

M-am ridicat brusc când am văzut că uşa se deschide cu încetineală. Nu am văzut pe nimeni, dar uşa se deschisese şi rămăsese deschisă. M-am aplecat înainte să mă uit în lungul coridorului gol, crezând la început că uşa se deschisese din cauza curentului. Însă nu acesta era motivul, pentru că auzisem zăvorul când au ieşit Bland şi Hopper.

Am aşteptat, privind încordat la uşa deschisă. Nimic nu s-a întâmplat, nimic nu s-a mişcat, însă, fiindcă ştiam că cineva deschisese uşa, m-am simţit brusc ca vrăjit.

După un timp care mi s-a părut lung cât o veşnicie, am auzit un foşnet de hârtie. În liniştea salonului şi la nervii mei, părea bubuitul unui trăsnet. Apoi s-a auzit ceva mişcându-se şi în cadrul uşii a apărut o femeie.

Stătea acolo, cu o pungă de hârtie în mână, absentă, cu ochii lipsiţi de expresie şi înţelegere. Mă privi fix, de parcă se uita la o piesă de mobilier, iar mâna îi intră automat în pungă. Da, ea era: femeia care mânca prune! Şi mai mult încă, tot asta făcea: mânca prune.

Ne-am privit mult timp în tăcere. Falca i se mişca încet şi ritmic, mestecând o prună. Era tot atât de fericită şi liniştită ca o vacă care rumegă.

— Bună! i-am zis eu cu o voce răguşită, care mă scotea din sărite.

Degetele grăsuţe scormoniră în căutarea unei prune, o scoase din pungă şi o ridică în faţa ochilor, privind-o atent.

— Domnul Malloy, nu-i aşa? zise blând şi mieros, ca soţia unui popă când întâlneşte un credincios.

— Exact! Ultima dată când ne-am întâlnit, n-am avut timp să ne cunoaştem. Cine eşti?

Mai mestecă puţin, apoi scoase sâmburele din gură şi-l aruncă în pungă.

— Sunt doamna Salzer!

Ar fi trebuit să-mi dau seama. N-avea cum să fie altcineva.

— Nu vreau să vă jignesc, doamnă Salzer, dar cum vă împăcaţi cu soţul?

Pe faţă i se citi surprinderea şi, apoi, un fel de mândrie.

— Doctorul Salzer e un bărbat foarte bun. Nu are pereche în lumea asta, spuse ea şi-şi îndreptă către mine bărbia rotundă şi moale.

— Ce păcat! O să-ţi fie dor de el. Până şi în închisorile noastre tolerante, soţii sunt despărţiţi de soţii.

Mă privi din nou tâmp.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ar trebui să înţelegi. Dacă nu ţi-l bagă în camera de gazare, tot îi vor da douăzeci de ani. Cam atât se dă pentru răpire şi crimă.

— Ce crimă?

— O femeie numită Eudora Drew a fost omorâtă din ordinul soţului tău. Eu am fost răpit, iar în salonul de vizavi mai este o fată despre care cred că a fost şi ea răpită - Anona Freedlander. Şi mai e şi sora Gurney.

Pe faţa ei grăsană apăru un zâmbet viclean.

— El nu are nimic de-a face cu asta. El crede că d-na Freedlander este o prietenă de-a mea care şi-a pierdut memoria.

— Presupun că şi despre mine crede că sunt un prieten de-al tău? i-am replicat sarcastic.

— Nu chiar un prieten, ci prietenul unui prieten de-al meu.

— Şi cum e cu Eudora Drew?

Doamna Salzer ridică din umeri.

— A fost un caz nefericit. Voia bani. L-am trimis pe Benny să se înţeleagă cu ea, dar a depăşit măsura.

Mi-am trecut unghia degetului mare peste falcă, holbându-mă la ea. Simţeam, dincolo de ce-mi spunea raţiunea, că spune adevărul.

— Unde e sora Gurney?

— Oh, ea a suferit un accident! zise şi-şi băgă iar mâna în pungă, scoase o prună pe care mi-o oferi. Vrei? E foarte bună când stai la pat.

— Nu. Lasă prunele. Ce s-a întâmplat cu ea?

Pe chip îi apăru din nou expresia aceea tâmpă.

— O, cobora scara de incendiu şi a alunecat. Am dus-o la maşină, dar cred că-şi rupsese gâtul. Nu ştiu de ce, dar părea tare speriată de mine.

— Ce ai făcut cu ea?!

— Am lăsat-o în nişte tufişuri, pe nisip. Muşcă din prună şi arătă cu degetul vag către fereastră. Pe-acolo, prin deşert. Nu aveam ce să fac cu ea.

Mi-am trecut mâna prin păr. Ori femeia asta era nebună, ori eu eram pe cale să înnebunesc.

— Tu ai fost cea care ai aranjat să fiu adus aici?

— A, da, zise sprijinindu-se de tocul uşii. Vezi, doctorul Salzer nu are cunoştinţe de medicină sau boli mintale. Dar eu am. Odinioară, aveam un cabinet mare şi o mulţime de pacienţi. Dar s-a întâmplat ceva, nu-mi amintesc precis ce. Şi atunci doctorul Salzer mi-a cumpărat spitalul ăsta. El se preface că-l conduce, dar de fapt eu mă ocup de tot. El e şef doar pe hârtie.

— Nu, nu este aşa. El a semnat certificatul de deces al lui Crosby. Şi nu avea dreptul să o facă. Nu are calificarea necesară.

— Te înşeli, spuse ea calm. Eu am semnat. Întâmplător avem aceleaşi iniţiale.

— Da, dar o trata pe Janet Crosby de endocardită malignă. Ştiu asta de la doctorul Bewley.

— Doctorul Bewley s-a înşelat. Doctorul Salzer se afla întâmplător la reşedinţa Crosby cu nişte afaceri când a murit fata. El i-a spus lui Bewley că eu o tratam. Doctorul Bewley e bătrân şi cam surd. N-a înţeles bine.

— Şi atunci de ce l-au chemat pe el? De ce n-ai semnat şi certificatul, dacă tot o tratai?

— Eram plecată. Soţul meu a procedat corect chemându-l pe doctorul Bewley. El întotdeauna procedează corect!

— Dacă-i aşa, ar face bine să-mi dea drumul.

— El crede că eşti periculos, spuse doamna Salzer şi scormoni din nou în punga de hârtie. Şi de fapt eşti, domnule Malloy. Ştii prea multe. Îmi pare rău pentru tine, dar, zău, nu trebuia să te amesteci. Zâmbi din nou nătâng. Mă tem că va trebui să stai aici şi că nu va trece mult şi judecata va începe să ţi se tulbure. Vezi, oamenii care sunt drogaţi încontinuu ajung adesea retardaţi. Ai observat asta?

— Asta o să mi se întâmple şi mie?

Ea încuviinţă.

— Mă tem că da, dar nu vreau din această cauză să-ţi faci o părere proastă despre doctorul Salzer. E un om atât de bun! De asta ţi-am şi spus atâtea. Mai mult decât trebuia, dar n-are importanţă. Şi aşa, n-ai să ieşi de-aici.

Începu să se îndepărteze tot atât de uşor şi insesizabil precum venise.

— Hei! Nu pleca! m-am revoltat eu. Cu cât te plăteşte Maureen Crosby ca să mă ţii aici?

Ochii ei fără expresie se măriră puţin.

— Dar ea nu ştie nimic! îmi spuse. N-are nimic de-a face cu asta. Credeam că ştii.

Şi ieşi, încet, epuizată, de parcă era o fantomă obosită de-atâta bântuit.

IV

Hopper era mult mai liniştit după baie. În timp ce ne luam micul dejun, l-am întrebat dacă a încercat vreodată să evadeze.

— N-am unde să mă duc, zise el, ridicând din umeri. De altfel, am o cătuşă la gleznă, prinsă de pat. Dacă patul n-ar fi fost fixat de podea, poate că aş fi încercat.

— Ce legătură are patul cu toate astea? am întrebat eu, în timp ce-mi ungeam cu marmeladă o felie subţire de pâine prăjită. Cu o singură mână nu era deloc uşor.

— Cheia de la cătuşe se află în sertarul de sus, de acolo, explică el, arătând spre o comodă aşezată vizavi. O ţin aici pentru eventualitatea unui incendiu. Dacă aş putea să-mi mişc patul, aş putea ajunge la ea.

— Ce?! am ţipat eu, explodând de furie. În sertarul ăla?!

— Da! Ei cred că nu ştie nimeni, dar eu l-am văzut pe Bland luând-o, odată, când şi-a pierdut cheia.

Am calculat distanţa de la picioarele patului meu până la comodă: era mult mai aproape de patul meu decât de al lui Hopper. Dacă aş fi legat la pat de gleznă, socoteam eu, aş putea să ajung acolo. Dar, aşa cum eram încătuşat acum, de încheietura mâinii, era imposibil.

— Cum de eşti legat de picior, iar eu de mână? l-am întrebat.

— Întâi am fost şi eu legat de braţ, zise Hopper indiferent şi puse tava deoparte. Dar mă incomoda la citit, aşa că Bland mi-a schimbat cătuşele. Dacă-l rogi, ţi le schimbă şi

ţie. Te superi dacă n-o să mai discutăm? Aş vrea să mai citesc din cartea asta.

— Nu, deloc.

Eram prea tulburat. Mă gândeam că, dacă-l conving pe Bland să-mi schimbe cătuşele, aş putea lua cheia. Gândul ăsta mi-a ocupat următoarea oră.

Bland apăru câteva minute înainte de ora 11 cu un vas mare cu gladiole. Îl puse pe comoda buclucaşă şi se dădu câţiva paşi înapoi să le admire.

— Drăguţe, nu? zise el radiind. Sunt pentru notabilităţi. E de-a dreptul nostim să-i vezi cum se dau în vânt după flori. Ultima gaşcă, când a trecut pe aici, nici măcar nu s-a uitat la pacienţi. Tot ce-au făcut a fost să se învârtă pe aici şi să pălăvrăgească despre flori.

Ne luă tăvile cu micul dejun şi le duse, dar apoi se întoarse aproape imediat. Ne privi cu un ochi critic, îndreptă cearceaful lui Hopper, apoi veni la mine şi-mi netezi perna.

— Acum, fiţi atenţi ce faceţi! Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să găsească dezordine! Nu ai o carte? mă întrebă el.

— Nu mi-ai dat nici una.

— Trebuie să ai o carte. Asta-i altă toană a tâmpiţilor ălora. Le place să-i vadă pe pacienţi citind.

Fugi afară şi se întoarse gâfâind uşor, peste câteva secunde, cu un volum greu, pe care mi-l trânti peste genunchi.

— Bagă-ţi nasul în asta, puişor! După ce pleacă ăştia, îţi caut altceva mai vesel.

— Şi cum am să întorc paginile cu o singură mână? am spus eu, privind cartea. Era *Ginecologie pentru studenţii avansaţi.*

— Bine că mi-ai amintit, puişor. Cătuşele astea nu trebuie să fie la vedere. Tâmpiţii ăştia sunt sensibili. Îşi scoase cheia. L-am urmărit cum îmi schimbă cătuşele de la mână la

gleznă şi nu-mi venea să cred că am atâta noroc. Era un moment destul de important din viaţa mea!

— O.K., puişor! Sper că ne-am înţeles şi ai să te porţi cuviincios, continuă el, rearanjându-mi patul Dacă te vor întreba cum te simţi aici, spune-le că toţi îţi purtăm de grijă. Nu te lansa în pledoarii. Şi aşa nu te vor crede şi, după ce vor pleca, va trebui să stai de vorbă cu mine.

Am deschis cartea. Planşa din faţa mea mă făcu să mă uit chiorâş.

— Nu ştiu dacă sunt major ca să mă uit la asta! şi i-am arătat planşa.

Îmi smulse cartea din mână, privi planşa şi exclamă:

— Fir-ar al dracului! Despre asta e cartea?

Se năpusti afară şi se întoarse într-o clipită cu o ediţie bilingvă a *Infernului* lui Dante. Mai bine-mi ţineam gura.

— Asta o să-i impresioneze, zise el, satisfăcut. Nu că ăştia ar şti să citească!

La câteva minute după ora unsprezece, din coridor răzbătu sunet de voci.

Bland, care aştepta lângă fereastră, îşi îndreptă bluza şi-şi netezi părul.

Hopper se încruntă şi închise cartea.

— Sosesc!

Patru bărbaţi intrară în salon. Primul era evident doctorul Jonathan Salzer, de departe cel mai distins dintre ei; un individ înalt, subţire, cu un smoc de păr alb ca al lui Paderewski[1]. Avea o faţă bronzată, cu linii reci, cu ochii adânciţi în orbite şi gânditori. Era un bărbat care se apropia de 60 de ani, încă în putere, drept ca un soldat la paradă, îmbrăcat cu un costum negru de zi, impecabil, pantaloni la dungă, ca scos din cutie. După ce treceai peste şocul provocat de smocul de păr, observai că avea mâini lungi şi

[1] *Ignace Jan Paderewski*, muzician (compozitor şi interpret) şi om de stat polonez, (n. trad.)

înguste, cu degete ascuţite, ce puteau fi la fel de bine mâini de chirurg sau de ucigaş.

Era urmat de procurorul Lessways. L-am recunoscut după fotografiile din ziare. Un individ scund, rotofei, cu un cap ca o minge, ochi mici şi o gură mică, ştearsă şi rea. Arăta exact cum te aşteptai să arate unul ca el, un ticălos şi-un şantajist.

Cel care-l însoţea era din aceeaşi tagmă: bine hrănit şi şmecher.

Cel de-al patrulea se învârtea prin faţa uşii, neştiind dacă să intre sau nu. Nu i-am acordat nici o atenţie. Îl urmăream cu tot interesul pe Salzer.

— Bună dimineaţa, domnilor! zise cu voce gravă, joasă. Sper să vă găsesc bine. Procurorul Lessways, consilierul municipal Linkheimer şi cunoscutul scriitor, domnul Strang, au venit să vă vadă. Vă vor pune câteva întrebări.

Se întoarse spre Lessways.

— Aţi dori să spuneţi câteva cuvinte domnului Hopper?

În timp ce Lessways se apropie prudent de patul lui Hopper, încercând să păstreze distanţa, m-am întors ca să arunc o privire celui de-al patrulea, prezentat ca domnul Strang.

Pentru o clipă, am crezut că înnebunisem, pentru că, sprijinit de cadrul uşii, cu o privire nonşalantă şi plictisită stătea... Jack Kerman! Purta un costum alb, ochelari cu ramă rotundă şi, în buzunarul de la piept, o batistă de mătase, roşu cu galben, ca un adevărat dandy.

Am tresărit atât de tare, încât patul era cât pe ce să scârţâie. Din fericire, Salzer era ocupat cu foaia mea de observaţie şi nu a observat nimic. Kerman mă privi impasibil, ridică din sprânceană şi îi spuse lui Salzer:

— Cine este acest pacient, doctore? întrebă el, pare destul de sănătos...

— El este Edmund Seabright, zise el, zâmbind cu bunătate, ca un Moş Crăciun pe cale să înmâneze o jucărie

unui copil cuminte. A venit recent la noi. Poate doriţi să-i vedeţi dosarul? Vorbeşte de la sine.

Kerman îşi potrivi ochelarii şi aruncă o privire în foaia mea de observaţie. Bănuiam că nu prea vede bine cu ochelarii ăia şi, după cum îl cunoşteam, probabil îi împrumutase.

— A, da, zise el. Interesant. Credeţi că aş putea schimba câteva cuvinte cu el?

— Da, desigur, a spus Salzer, apropiindu-se de patul meu.

Kerman i se alătură aşa că acum se uitau amândoi la mine. Le-am întors privirea, însă mi-am fixat-o asupra lui Salzer, de teamă ca, privindu-l pe Kerman, să nu mă trădez.

— Dânsul este domnul Strang, îmi zise el mie. Scrie cărţi despre bolile nervoase. Zâmbi către Kerman. Domnul Seabright îşi închipuie că este un detectiv faimos. Nu-i aşa, somnule Seabright?

— Desigur, am spus eu, sunt detectiv. Am descoperit că Anona Freedlander e chiar aici, la acest etaj, şi că sora Gurney este moartă, iar cadavrul ei a fost ascuns, undeva în deşert, de soţia dumneavoastră. Nu-i aşa că sunt un detectiv foarte bun?

Zâmbetul blând şi trist al lui Salzer îl învălui pe Kerman.

— După cum vedeţi, diagnosticul se adevereşte. Ambele femei despre care vorbeşte au dispărut, una acum doi ani, cealaltă destul de recent. Ambele cazuri au apărut în ziare. Din nu ştiu ce motiv, aceste evenimente îl preocupă.

— Exact, zise Kerman serios. Mă studia. Prin lentilele groase, ochii lui păreau saşii.

— Şi mai vreau să spun ceva, am şoptit eu: am o cătuşă la picior.

Lessways şi Linkheimer i se alăturaseră lui Salzer şi acum se uitau toţi la mine.

Kerman ridică apatic din sprâncene.

— E adevărat? îl întrebă el pe Salzer.

Salzer încuviinţă. Zâmbetul său milos părea că vrea să aline suferinţele întregii omeniri.

— Uneori este puţin cam turbulent, zise el cu regret. Înţelegeţi?

— Bineînţeles, zise Kerman cu o expresie atât de suferindă de-mi venea să-l pocnesc.

Bland se apropie de patul meu şi-mi şuieră printre dinţi:

— Fii cuminte, puişor!

— Nu-mi place aici, i-am spus eu lui Lessways. Protestez pentru că sunt drogat în fiecare seară. Nu-mi place uşa închisă de la capătul coridorului, nici gratiile de la fereastra din celălalt capăt al holului. Ăsta nu e sanatoriu, ci închisoare.

— Dragul meu băiat, zise Salzer înainte de a apuca Lessways să răspundă, te vei face bine şi te vei duce acasă. Noi nu vrem să te ţinem aici decât atâta timp cât ai nevoie de îngrijiri.

Cu colţul ochiului îl vedeam pe Bland strângându-şi pumnii, avertizându-mă astfel să fiu atent ce spun. Aveam o sumedenie de lucruri de spus, dar de vreme ce Kerman ştia că sunt aici, mi-am dat seama că nu are nici un rost să mai risc.

— Bine, cred că putem pleca, zise Lessways. Totul e în regulă. Îl întrebă mieros pe Kerman: Aţi văzut tot ce aţi dorit, domnule Strang? Noi nu vă grăbim.

— O, da, spuse Kerman moale. Dacă doctorul Salzer nu are nici o obiecţie, zise el privindu-mă intens, mi-ar face plăcere să mai revin.

— Mă tem că asta ar contraveni regulamentului, zise Salzer. Prea multe vizite i-ar tulbura pe amicii noştri. Sunt sigur că veţi înţelege...

Kerman mă privi, gânditor.

— Aveţi dreptate. Nu m-am gândit la asta, zise el şi se îndepărtă spre uşă.

Toţi se îndreptară grăbiţi spre ieşire. Salzer ieşi ultimul. L-am auzit pe Kerman spunând: În partea asta nu mai e nimeni?

— Deocamdată nu, zise Salzer. Dar am avut câteva cazuri interesante în ultimul timp, pacienţi care s-au vindecat; poate doriţi să le vedeţi dosarele?

Vocile se îndepărtară şi Bland închise uşa zâmbindu-mi.

— Nu ţi-a mers, puişor, vezi? Doar ţi-am spus: nimic mai mult decât un nebun printre atâţia alţii.

Nu era uşor să par dezamăgit, dar mi-am dat tot interesul.

V

Salzer avea dreptate când spunea că vizitatorii îi tulburau pe pacienţi. Efectul asupra lui Hopper era evident, chiar dacă explodă abia după ce Bland ne aduse prânzul.

După ce Salzer şi vizitatorii au plecat, Hopper a rămas nemişcat, privind în tavan, cu o paloare inumană pe faţă. N-a dat nici un semn de viaţă până la prânz şi n-a răspuns nici unei remarci de-ale mele, aşa că l-am lăsat în pace. Aveam o groază de lucruri la care să mă gândesc, aşa că nu tânjeam după compania lui. Dar când Bland îi aşeză tava pe noptieră, o răsturnă dintr-odată cu un gest violent. Tava căzu cu zgomot pe podea şi mâncarea se împrăştie în toate părţile.

Se ridică în capul oaselor şi-mi aruncă o privire care îmi făcu pielea de găină. Trăsăturile i se schimbară brusc, încât deveni de nerecunoscut, subţiindu-se, îmbătrânind şi ridându-se în câteva clipe. Ochii aveau o privire feroce, de bestie închisă într-o cuşcă la Zoo.

Bland sărise în lături, agil ca un râs.

— Ia-o uşor, puişor! zise mai mult din obişnuinţă.

Hopper se prăbuşi în pat şi-l privi pe Bland de parcă dorea să vină mai aproape de patul lui, dar el nu păru tentat.

— Ăsta mi-e norocul! zise el sălbatic. O să mănânce răbdări prăjite, până intru mâine în tură.

Curăţi cu meticulozitate cioburile de veselă aşezându-le pe tavă, hotărât să-l ignore pe Hopper, care continua să-l supravegheze cu ochi nebuni şi strălucitori.

— Eu tot o să plec, înţelegi? îmi zise el mie. Am o întâlnire şi n-am de gând s-o pierd. Nu-ţi fă probleme! Nu te poate atinge şi poate că-i trece la un moment dat. Uneori, aşa se întâmplă. Dacă vezi că are de gând să se caţere pe pereţi, suni. Quell este de serviciu, dar nu suna decât dacă e ceva grav. Bine?

— Ştiu şi eu? am spus, neîncrezător. Nu-mi plăcea privirea lui Hopper. Cât timp rămân singur cu el?

— Quell va trece pe la voi din când în când. Pe mine nu mă mai vezi până mâine. Dacă nu mă car acum, Salzer mă va pune să-l supraveghez pe idiot. Eu sunt singurul care poate face ceva în privinţa asta.

O idee îmi năvăli în minte. Nu-mi plăcea să fiu lăsat singur cu Hopper. Dar, odată ce Bland era plecat şi cheia cătuşelor la îndemână, aveam şansa să încerc ceva.

— Atâta timp cât cineva răspunde la apel, am spus eu, aşezându-mi capul pe pernă. Dar aş vrea mai degrabă să mă iei cu tine. Ce zici?

Zâmbi mânzeşte.

— Am prea puţine parale ca să le împart şi cu tine.

Luă tava cu resturile adunate de pe jos.

Am încercat să mănânc ceva, dar felul cum începuse să respire Hopper, aproape şuierând, şi faţa care i se contracta spasmodic, privind peretele de vizavi, mi-au întors stomacul pe dos. După câteva încercări, am împins tava în silă. Ceea ce-mi doream era de fapt o ţigară. O doream mai mult decât orice pe lume.

Bland se întoarse după un timp; îşi dăduse jos hainele de serviciu şi era de nerecunoscut. Cravata lui era atât de ţipătoare, că abia-i puteam distinge bine culorile.

— Ce-i? zise, privind la tava mea. Crezi că e otrăvită?

— Pur şi simplu nu mi-e foame.

Aruncă o privire spre Hopper, care se ghemuise şi care, imediat cum îl văzu, îi aruncă priviri ucigaşe.

— N-o să las să-mi strice nimic buna dispoziţie, zise el, rânjind. Ia-o uşor, puişor.

— Eu vreau o ţigară, am zis, şi dacă nu primesc una, dau alarma înainte de-a apuca să ieşi pe uşa asta.

— Nu poţi primi o ţigară! Voi, nebunii, nu sunteţi atenţi cu chibriturile.

— Eu nu vreau chibrituri, eu vreau o ţigară! Aprinde-mi-o tu şi mai lasă-mi câteva. Le voi aprinde una de la alta. Dacă nu fumez, simt că-mi sare muştarul. Cred că nu vrei să ai de furcă acum cu doi nu-i aşa?

Bland se hotărî să-mi aprindă una, apoi se îndreptă grăbit spre uşă.

— Spune-i lui Quell să se ferească de el, zise din uşă. Poate se potoleşte după ce plec. Orice-ar fi, nu suna măcar cinci minute. Dă-mi timp să pot să dispar.

Hopper încercă deodată să-l apuce, dar Bland era prea departe, aşa că nu reuşi decât să bată aerul cu mâinile. Însă după graba cu care Bland ţâşni pe uşă, am înţeles că se temea de Hopper. Şi eu mă temeam.

După-amiaza aceea mi se păru cea mai lungă din viaţă. Nu îndrăzneam să scot cheia din sertarul de sus. Habar n-aveam când îi dădea în cap lui Quell să apară... şi mai era şi Hopper. Nu ştiam ce-o să facă Hopper dacă mă vede eliberându-mă. Ştiam că nu am decât o singură şansă, iar dacă ratam, trebuia să-mi iau gândul de la cheie. Am hotărât să încerc noaptea, când Hopper dormea şi Quell era în pat. Dar asta însemna să nu mi se facă injecţia şi habar n-aveam cum să evit asta.

Imediat cum a plecat Bland, Hopper s-a liniştit. Mă ignora şi privea fix peretele de vizavi, trecându-şi degetele încontinuu prin păr şi mormăind. Am încercat să prind ce spune, dar nu auzeam decât nişte sunete distonante.

Eram foarte grijuliu să nu fac nici o mişcare pripită, care să-i atragă atenţia. Stăteam liniştit şi fumam şi când mi l-am scos din gând, am început să mă întreb cum reuşise Kerman să ajungă până la mine.

Nu mă dumiream cum l-o fi prostit pe Lessways că e scriitor preocupat de bolile mintale şi bănuiam că Paula nu era străină de isprava asta. Măcar acum ştiau şi ei cum stă treaba. Ştiau că Anona Freedlander e în clădire, ştiau despre uşa încuiată şi despre reţeaua de gratii care acoperea fereastra din celălalt capăt al holului. Ar trebui să treacă fie de una, fie de cealaltă ca să mă salveze, însă problema era cum vor face asta.

Pe la patru şi jumătate uşa se deschise şi un individ tânăr în uniformă albă, asemănătoare cu cea purtată de Bland, intră cu o tavă cu ceai. Era subţirel şi foarte înalt. Faţa lui lungă, îngustă, avea expresia concentrată şi serioasă a unui cal de curse în timpul unui derbi. Nici nu se deosebea prea mult de un cal. Avea buza superioară lungă şi dinţii mari. Nu m-ar fi mirat dacă ar fi nechezat la mine. Însă n-a făcut-o. În schimb, mi-a zâmbit.

— Eu sunt Quell, zise el, aşezând tava pe noptieră. Eşti domnul Seabright, nu-i aşa?

— Nu! Sunt Sherlock Holmes şi, dacă vrei să-mi asculţi sfatul, nu te apropia de Watson. E într-una din zilele lui cu toane.

El îmi aruncă o privire lungă, tristă şi neliniştită, din care am înţeles că nu prea avusese de-a face cu nebunii.

— Dar acesta este domnul Hopper! îmi zise răbdător, de parcă vorbea cu un copil.

Hopper se ridicase în capul oaselor, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii şi mârâind la Quell.

Chiar dacă Quell era de puţin timp angajat aici, era destul de deştept să-şi dea seama că Hopper nu se comporta foarte prietenos. Se holba la Hopper de parcă vedea un tigru apărut subit în sufragerie.

— Nu cred că domnul Hopper vrea să fie deranjat pentru a-i oferi un ceai şi... dacă vrei să-mi asculţi sfatul, nu te apropia de el până nu se întoarce, Bland!

— Nu pot să fac asta, zise el îndoielnic. Doctorul Salzer nu este aici, iar Bland nu se întoarce înainte de miezul nopţii... Într-adevăr, nu trebuia să plece!

— E prea târziu să-ţi mai faci griji acum. Mai bine ia-o din loc, fratele meu. Zboară iute ca gândul şi dacă mi-ai aduce un scotch mic la cină, ţi-aş fi recunoscător.

— Mi-e teamă că pacienţilor nu le este recomandat alcoolul, zise el serios, fără să-şi ia ochii de la Hopper.

— Atunci trage tu o duşcă şi vino să-mi sufli în nas. E mai bine decât nimic.

Răspunse însă că nu se atinge de alcool şi plecă cu o figură perplexă şi înspăimântată.

Hopper mă privea din patul lui şi, sub privirea lui intensă şi feroce, mă simţeam foarte ciudat. Mă rugam la toţi sfinţii ca, în cazul în care ar fi vrut să se smulgă şi să se elibereze, cătuşa de la gleznă să fie destul de rezistentă.

— M-am gândit, Hoppie, am spus, vorbind încet şi răspicat. Ceea ce trebuie să facem e să-i tăiem gâtul nenorocitului de Bland şi să-i bem sângele. Ar fi trebuit să facem asta de mult.

— Da, spuse Hopper, iar licărirea din ochii lui se stinse brusc. O vom face.

M-am uitat la el şi m-am întrebat dacă n-ar fi cazul să încerc figura cu cheia, dar am renunţat la idee. Nu eram sigur de amicul Quell; dacă mă prindea, simţeam că i-aş amărî şi mai mult viaţa, care era şi aşa amară.

— Voi face un plan, i-am spus lui Hopper. Bland e foarte şiret. Nu va fi uşor să-l păcălim.

Hopper părea să se calmeze, iar faţa nu i se mai mişca spasmodic.

Restul serii mi l-am petrecut plănuind ce voi face după ce voi scăpa de cătuşe. Era puţin probabil că voi fi în stare să

ies din clădire, dar dacă aş reuşi să o găsesc pe Anona Freedlander, să vorbesc cu ea şi să îi spun că va fi salvată, tot nu mi-aş irosi timpul. Iar când va veni Kerman - şi eram sigur că, mai devreme sau mai târziu, se va arăta - nu vom mai pierde timp căutând-o.

Quell nu se arăta decât rar. Băga doar capul pe uşă, iar Hopper era prea preocupat cu planul lui ca să-l observe. Vorbind prin semne, îi comunicam să nu se apropie încă de Hopper; el încuviinţa cu faţa lui de cal şi dispărea tăcut.

Pe la opt îmi aduse o tavă cu masa de seară, apoi trecu la picioarele patului lui Hopper şi îi zâmbi:

— Aţi dori ceva de mâncare, domnule Hopper? întrebă el, plin de solicitudine.

Reacţia lui Hopper m-a speriat până şi pe mine, iar lui Quell era să-i provoace un atac de cord. Hopper se smuci spre capătul patului cu mâinile întinse, iar degetele lui încârligate îi atinseră cămaşa lui Quell. Acesta sări înspăimântat înapoi, se poticni şi aproape că se prăbuşi. Se învineţise.

— Nu cred că domnul Hopper vrea să mănânce ceva, am spus eu. Pulpa de pui pe care o mestecam mi se păru deodată rumeguş curat. De altfel, nici pe mine nu mă prea atrage ideea.

Dar lui Quell nu-i păsa cum mă simt eu, căci dispăru, închizând rapid uşa în urma lui.

Hopper zvârli în lături aşternutul de pat şi se năpusti după el. Căzu trosnind pe podea, reţinut de glezna legată, şi începu să ţipe. Se smuci înnebunit, rănindu-şi glezna. Când înţelese că nu se poate elibera, se repezi la cătuşe. Se agăţă apoi cu amândouă mâinile şi trase de lanţ atât de disperat, încât eu am îngheţat. De unde eram eu, lanţul cătuşelor lui părea teribil de fragil. Gândul că acest nebun s-ar putea elibera, în timp ce eu zăceam ancorat zdravăn, îmi dădu fiori de groază. Mâna mi se înfundă în butonul soneriei.

Hopper apucase lanţul cu ambele mâini, îşi pusese piciorul pe barele patului şi trăgea ca un apucat, cu faţa roşie de efort, dar nici bara, nici lanţul cătuşelor nu cedară, slavă Domnului! Într-un târziu căzu pe spate epuizat şi gâfâind. Intuiam că pericolul trecuse. Faţa îi era leoarcă de sudoare. Ultimele minute mi s-au părut cele mai intense din viaţa mea.

Faţa roşie de efort a lui Hopper deveni palidă; stătea întins, cu ochii închişi, iar eu aşteptam, privindu-l. Apoi, spre surpriza mea, l-am auzit sforăind.

Quell intră în cameră ţinând în mână o vestă strâmtă. Avea o figură palidă, dar hotărâtă.

— Ia-o încetişor! am spus şi m-am speriat de tremurul din voce. A aţipit. Cred că n-ar strica să arunci o privire la cătuşele lui. Am crezut că va smulge lanţul.

— Nu poate face aşa ceva! Lanţul este făcut special. Se apropie şi aruncă o privire la Hopper. Mai bine să-i fac o injecţie.

— Nu fi prost! am spus eu, tăios. Bland zicea că nu trebuie să te apropii de el.

— Oh, dar are nevoie de o injecţie! Dacă mai face o criză, ar fi foarte rău pentru el. N-aş vrea să fac asta, însă e datoria mea.

— Dă-o dracului de datorie! Tipul ăsta e ca o bombă cu ceas. Lasă-l în pace!

Prudent, Quell se apropie de pat şi se uită la Hopper. Sforăitul greu continua ritmic şi, încurajat, Quell începu să-i aranjeze cuvertura la loc. Îl urmăream cu respiraţia reţinută, neştiind dacă Hopper se preface sau nu. Nu-mi dădeam seama dacă Quell era tâmpit sau foarte curajos, ca să fie în stare să se apropie atât de mult de acest nebun furios.

În sfârşit, termină de aranjat cearceaful şi se îndepărtă. Fruntea îi era îmbrobodită de sudoare. Aşadar, nu era tâmpit, ci cu adevărat curajos. Dacă aş fi avut la îndemână o medalie, cu siguranţă i-aş fi dat-o.

— Pare în regulă, zise el mai vesel. Am să-i fac o injecţie. Dacă o să doarmă bine, mâine vor fi toate în regulă.

Mie îmi convenea, dar eram totuşi neliniştit. Nici o medalie şi nici o sumă de bani nu m-ar fi convins să mă apropii de Hopper, fie el şi aţipit.

— Îţi asumi un mare risc, am spus eu. Înţepătura îl va trezi. Dacă pune mâna pe tine, eşti pierdut!

Se întoarse şi mă privi lung şi nedumerit.

— Nu te înţeleg. Nu te comporţi ca un pacient.

— Nici nu sunt pacient. Sunt Sherlock Holmes, nu ţi-am spus?

Mă privi posomorât şi ieşi. Minutele treceau. Hopper nu mişca şi sforăia liniştit. Avea faţa obosită.

Quell se întoarse după zece minute, însă mie mi s-a părut că trecuseră ore întregi de când plecase. Ducea o tavă acoperită cu un prosop.

— Ascultă, i-am spus eu, ridicându-mă în capul oaselor. Ce-ar fi să-mi scoţi cătuşele? Dacă e vreun necaz, pot să te ajut. Pari un om rezonabil. Dacă se trezeşte şi te înhaţă, eu l-aş putea pocni în cap.

Se uită la mine tentat, ca un cal la un sac de ovăz.

— Nu pot face asta, e contrar regulamentului.

Ce să-i faci, am făcut tot ce-am putut. Mingea era acum în terenul lui şi putea s-o folosească cum voia.

— O.K.! am spus eu cu efort. Nu-mi rămâne decât să mă rog pentru tine!

El umplu seringa şi se apropie de Hopper. Aşteptam cu sufletul la gură, simţind cum mi se ridică părul pe şira spinării şi cum îmi bate inima să-mi iasă din piept.

Era puţin nesigur, dar faţa lui serioasă de cal părea destul de calmă. Suflecă încet mâneca pijamalei lui Hopper şi apropie seringa de braţ. Îl urmăream cum urmăreşti pe cineva care încearcă să dezamorseze o bombă cu ceas. N-aveam cu ce să-l ajut, tot ce puteam face era să aştept şi să-

i ţin pumnii. Aş fi vrut să-i spun să se grăbească şi să nu mai stea ca un nătăfleţ, să termine odată.

Se părea că e puţin miop şi nu-i vede prea bine venele. Capul său începu să se apropie de mâna slabă şi plină de tendoane a lui Hopper. Părea să fi uitat cât de periculos e acesta, fiind foarte concentrat să facă o treabă pe cinste. Faţa îi era la o şchioapă de cea a lui Hopper, când dădu din cap, ca şi când ar fi găsit vena căutată. Foarte uşor, îndreptă acul către venă.

Mi se oprise suflarea, mâinile mi se încleştară pe cuvertură. Dar, când să înfigă acul, scoase o mică exclamaţie de nemulţumire şi se întoarse la tava pe care o lăsase pe comodă.

— Ce dracu' s-a întâmplat? am şuierat eu.

— Am uitat dezinfectantul! Ce prostie! Pielea trebuie întotdeauna dezinfectată înainte de injecţie!

Transpira tot atât de rău ca şi mine, însă învăţase că trebuie să dezinfecteze pielea înainte de a face o injecţie şi aşa urma să facă, orice-ar fi.

Hopper se mişcă uşor când Quell îl atinse cu tamponul cu spirt. Eram pe jumătate afară din pat, într-o încordată aşteptare, urmărind cum mâna tremurătoare a lui Quell reîncepe halucinanta căutare a venei.

Capul său se apropia tot mai tare de piciorul lui Hopper, cercetându-l atent. Brusc, Hopper deschise ochii. Quell era prea preocupat ca să observe.

— Ai grijă! am ţipat eu.

Până să-şi ridice Quell privirea şi să-şi dea seama de ce se întâmplă, Hopper se repezi ca un şarpe şi îl înhăţă de beregată.

VI

Cu o mişcare furioasă şi violentă, mi-am smuls cuvertura şi am zvâcnit sălbatic din pat. Speram să smulg patul din loc şi să-l trag după mine, încercând să ajung la Hopper. Dar patul nu cedă şi n-am reuşit decât să rămân fără suflare din cauza efortului.

Urletul animalic al lui Quell se înălţă până la tavan, izbi pereţii şi mă lovi ca un şrapnel. Următorul ţipăt i se înecă într-un gâlgâit, când mâinile lui Hopper îi curmară suflarea.

Mi-era teamă să-i privesc. Zgomotul încleştării mi-era de-ajuns. M-am tras înapoi în pat, apoi am sărit cu piciorul liber peste tăblia patului, punându-l pe podea. Tremuram din toate încheieturile, ca un bătrân bolnav de Parkinson, şi gâfâiam aproape sufocat. M-am întins trosnind din încheieturi spre comodă. Din spate mă ajunse un grohăit sălbatic. Aşa ceva nu mai auzisem în viaţa mea, şi nici n-aş fi vrut, pentru nimic în lume, să mai aud vreodată. Unghiile mi s-au agăţat de mânerul sertarului. Cătuşa strângea şi piciorul mă durea, de parcă era înroşit la foc.

Am tras cu unghiile sertarul, care se căscă puţin. Era destul. Acum îl puteam deschide de tot şi am tras de el până ce a căzut pe podea cu zgomot. Era plin de feşe şi prosoape; atârnând peste bara patului am început să scormonesc nebuneşte printre toate lucrurile de acolo, căutând cheia.

Un horcăit înfiorător, prelung, îmi ridică părul măciucă, însă nu am renunţat să caut demenţial cheia, între ultimele două prosoape am dat peste ea şi, fără să-mi cruţ puterile, m-am azvârlit înapoi în pat, căutând tot atât de înfrigurat mica broască a cătuşei. Glezna îmi sângera, dar nu mai conta. Am înfipt cheia şi am răsucit-o, iar cătuşa s-a desfăcut.

Într-o clipă, am sărit din pat şi am traversat camera. Apoi, m-am oprit şi m-am întors doi paşi în urmă, ca atras de o presimţire rea. Hopper mă privea peste cadavrul lui Quell.

Avea dinţii mânjiţi de sânge. Peste tot: pe pereţi, pe pat, pe el şi pe bietul Quell era sânge.

Quell zăcea întins pe pat, ca un manechin în haine pătate de sânge. Ochii lui stinşi aveau o expresie de groază. Hopper îi muşcase jugulara. Era mort de-a binelea.

— Dă-mi cheia! şuieră Hopper. În noaptea asta mai trebuie să moară câţiva.

Am luat-o din loc. Mă credeam un tip tare, dar acum nu era cazul: eram doar un om căruia i se întorseseră maţele pe dos, care avea faţa acoperită de transpiraţie rece şi un bulgăre ca de plumb în stomac. Am văzut câteva privelişti oribile la viaţa mea, dar această scenă merita un Oscar.

— Dă-mi cheia sau te ucid şi pe tine! ţipă Hopper şi azvârli corpul lui Quell pe podea.

Se târî din pat spre mine cu faţa tremurând şi gura căscată în care strălucea în lumină sângele proaspăt al lui Quell.

O viziune de coşmar demnă de Grand Guignol[1], un vis urât pe care să-l povesteşti prietenilor şi lor să nu le vină să creadă.

Am început să mă mişc lent, circular, înapoi, spre uşă.

— Nu pleca, Seabright! zise Hopper zgâlţâindu-şi patul şi holbându-se la mine. Dă-mi cheia!

Am ajuns la uşă şi, când am pus mâna pe clanţă, el scoase un urlet nepământean de turbare neputincioasă şi se smuci cu tot cu pat spre mine. Patul se mişcă, dar rezistă. De furie, zgârie covorul cu unghiile la vreo doi metri de mine.

Tremuram ca apucat de friguri. Am deschis uşa şi aproape m-am prăbuşit în hol. Când uşa se închise, acelaşi urlet oribil, animalic îi ieşi din gât.

Pentru câteva momente am rămas ţeapăn în coridorul lung, liniştit, cu inima bătând nebuneşte şi genunchii

[1] Piese scurte ce aveau ca subiect violenţa, ororile şi sadismul, foarte apreciate în cabaretele pariziene la începutul secolului XX. (n. trad.)

ciocnindu-se din cauza tremuratului; apoi, încetul cu încetul, mi-am venit în fire. Sprijinindu-mă de pereţi, am luat-o încet spre uşa masivă din capătul coridorului. Am trecut pe lângă alte patru uşi până să ajung. Mi-am plimbat palmele înfierbântate pe suprafaţa rece şi netedă a uşii. Am apăsat clanţa, dar nu s-a întâmplat nimic. Uşa era sigilată ca mormintele faraonilor.

De fapt, mă aşteptam la asta. Eram hotărât să fac totul ca să scap de aici. Gândul de a mă întoarce în abatorul de unde abia ieşisem îmi dădu fiori. Am încercat să forţez uşa, dar nu s-a întâmplat nimic. Era ca şi cum aş fi încercat să răstorn Marele Zid Chinezesc.

Deci nu asta era calea de ieşire.

M-am târât până în celălalt capăt şi am examinat fereastra cu gratii. Nimic în afară de o rangă n-ar fi putut-o mişca, şi chiar cu o rangă ar fi fost nevoie de o jumătate de zi ca să poată fi spartă.

Următoarea mişcare era să-mi găsesc o armă. Dacă reuşeam, o puteam folosi pe post de bâtă. Trebuia doar să mă ascund lângă uşa principală şi să aştept să apară careva. *Quod erat demonstrandum.* Până şi unui Malloy îi vin idei câteodată.

Am luat-o de-a lungul coridorului. Prima uşă pe care am încercat-o era descuiată. M-am strecurat cu grijă în întuneric şi am ascultat. În afara propriei mele respiraţii nu se auzea nimic altceva. Am bâjbâit după comutator şi am aprins lumina. Probabil asta era camera lui Quell. Era micuţă, ordonată şi curată. Nu era nici o armă la vedere şi nimic din care să-mi fac una. O uniformă albă aşezată pe o targă îmi dădu o idee. Am încercat uniforma; mă cuprindea aşa cum o piele de cârtiţă ar cuprinde un urs polar, aşa că am renunţat la idee.

Următoarea cameră era tot goală. Deasupra patului murdar era un poster înfăţişând o fată îmbrăcată doar cu un chilot tanga şi care purta un colier de perle la gât. Zâmbea

îmbietor, dar nu i-am răspuns la provocare. Trebuia să fie camera lui Bland.

M-am strecurat înăuntru şi am închis uşa în urma mea. O cercetare rapidă printre lucrurile din sertare scoase la iveală o măciucă de piele cu o curea de prins la încheietură - o mică şi simpatică măciucă cu care puteai chiar să omori pe cineva, adică exact ceea ce-mi doream.

Am deschis şifonierul şi am descoperit şi aici o uniformă. Am încercat pe loc jacheta. Era puţin cam largă, dar destul de bună. M-am schimbat. Mi-am lăsat pijamaua pe podea. Odată îmbrăcat cu pantaloni şi cu pantofi în picioare m-am simţit mult mai bine. Nu puteam să mă bat în pijama şi cu picioarele goale. Mi-am strecurat măciuca în buzunarul de la şold dar tare aş fi dorit să am o armă.

Pe fundul dulapului am descoperit şi o sticlă de whisky irlandez. Am desfăcut dopul şi am tras un gât zdravăn. Licoarea mi se scurse ca mătasea pe gât şi explodă abia în stomac.

Bună, mi-am dat cu părerea şi, ca să fiu sigur, am mai încercat-o o dată. Tot foarte bună. Atunci am pus sticla într-un buzunar lateral şi am pornit către uşă. Îmi reveneam.

Când am deschis uşa, am auzit zgomot de paşi. Am stat mult mai liniştit decât un şoarece care vede pisica şi am aşteptat. Sora cu faţa ascuţită venea pe coridor, mormăind în barbă. Trecu pe lângă mine şi m-ar fi văzut dacă ar fi privit în direcţia mea. Dar ea n-a privit, ci a mers mai departe. Intră într-o cameră slab luminată din cealaltă parte a coridorului. Uşa se închise în urma ei.

Am aşteptat, respirând uşor şi simţindu-mă mult mai bine după whisky. Timpul trecea. Am rămas în aşteptare. Un puf pluti încet prin aerul ce se strecura pe sub uşă. O rafală bruscă de ploaie începu să răpăie pe fereastra cu gratii. Vântul sufla pe lângă ferestre. Aşteptam în continuare. Nu aveam nici un chef să o tăbăcesc pe soră, dacă nu era

neapărat necesar. Nu-mi place să văd femeile suferind. Mai bine mă loveşti pe mine decât să dai într-o femeie.

Sora apăru din nou, trecu pe coridor, se opri la uşa principală şi scoase o cheie pe care o băgă mecanic în broască, înainte ca eu să-mi dau seama ce face. Am văzut uşa descuiată şi câteva trepte ce duceau la ceva luminat dincolo de ele. Am fugit după ea, dar trecuse de uşă şi o încuiase înainte să ajung eu.

Nu-i nimic! Nu eram încă gata să plec, m-am consolat eu. Uşa mai putea să aştepte. Trebuia să arunc o privire în camera din care ieşise sora. Poate că acolo era Anona.

Mi-am scos măciuca şi am pipăit sticla, însă m-am abţinut să mai trag o duşcă şi am traversat coridorul. M-am oprit în faţa uşii, mi-am apropiat urechea de ea şi am ascultat atent. Nu se auzea nimic, de niciunde, în afara vântului şi a ploii care bătea în ferestrele cu grilaj. M-am uitat peste umăr. Nu era nimeni acolo. Coridorul era pustiu şi singuratic ca o biserică într-o luni după-amiaza. Am apăsat încet clanţa şi uşa s-a deschis spre o cameră împărţită şi mobilată identic cu cea în care fusesem eu captiv.

Şi aici erau două paturi; unul dintre ele era gol. În patul aflat vizavi de mine era o femeie. O veioză arunca o pată de lumină pe cearceaful alb şi pe faţa ei palidă. Părul bogat era împrăştiat pe pernă, iar ochii priveau în tavan, perplecşi ca ai unui copil.

Am mai împins uşa puţin. M-am strecurat uşor în cameră şi m-am sprijinit de uşă. Mă întrebam dacă va ţipa. Uşa masivă, capitonată, pe care o simţeam în spate mă asigură că cel puţin n-o va auzi nimeni; dar ea nu strigă. Continua să privească fix în tavan, însă un muşchi începu să-i tremure uşor pe faţă. Am aşteptat.

Nu era nici o grabă şi mai ales nu vroiam să o sperii. Ochii ei se mişcară încet de pe tavan pe pereţi, până ce se opriră asupra mea. Ne-am privit unul pe altul. Eram conştient că abia respiram şi măciuca din mâna mea era tot atât de

inutilă ca un automat într-o capelă. Am strecurat-o uşor în buzunar.

— Bună! am spus eu blând, reuşind chiar să zâmbesc.

Malloy şi manierele lui de budoar: un talent despre care urmaşii lui vor vorbi cu voce joasă, asta dacă va avea vreodată urmaşi, ceea ce era puţin probabil.

— Cine eşti tu?

Nu a ţipat, nu s-a urcat pe pereţi, însă faţa continua să-i tremure.

— Un fel de detectiv, am zis eu, sperând s-o încurajez. Am venit să te iau acasă.

Acum eram mai aproape de ea şi am observat că pupilele ochilor ei albaştri se măriră.

— N-am nici un fel de haine. Mi le-au luat pe toate.

— Am să-ţi găsesc eu câteva. Cum te simţi?

— Bine, zise, privind la stânga şi apoi la dreapta. Dar nu-mi amintesc cine sunt. Omul cărunt mi-a spus că mi-am pierdut memoria. Nostim, nu-i aşa?

— Aşa mi-au spus şi mie, am zis eu cu grijă. Dar tu vrei să vii acasă, nu-i aşa?

— N-am nici o casă. Scoase un braţ gol de sub cearceaf şi îşi trecu degetele subţiri prin părul blond încurcat. Apoi le coborî uşor, oprindu-se pe vena care i se mişca pe faţă, de parcă ar fi vrut s-o ascundă. S-a pierdut, dar sora mi-a spus că o vor căuta. Ai găsit-o tu?

— Da. De asta sunt aici.

Ea întrebă după câteva clipe de gândire, încruntându-se:

— Atunci ştii şi cine sunt?

— Da. Te numeşti Anona Freedlander şi locuieşti în San Francisco.

— Da? Asta nu-mi amintesc. Eşti sigur?

Îi priveam braţul. Era plin de cicatrice fine. O drogau de multă vreme. Era şi acum sub influenţa drogurilor.

— Da, sunt sigur. Poţi să te scoli din pat?

— Nu cred că aş vrea. Cred că mai degrabă m-aş culca.

— Nu face nimic, i-am spus. Poţi să dormi. Nu suntem încă gata de plecare. Mai stăm puţin şi plecăm după ce te trezeşti.

— Dar nu am nici un fel de haine sau ţi-am mai spus deja? Acum n-am nimic pe mine. Mi-am aruncat cămaşa de noapte în cadă, iar sora s-a înfuriat.

— Nu-ţi face nici o problemă! Mă ocup eu de toate. Îţi aduc eu ceva de îmbrăcat când vom fi gata de plecare.

Pleoapele i se închiseră brusc şi făcu un efort să-şi ţină ochii deschişi. Degetul descoperi vena. Nu se mai mişca.

— Îmi placi, zise ea moleşită. Cine ziceai că eşti?

— Malloy. Vic Malloy, un fel de detectiv.

— Aha, Malloy. Am să încerc să reţin. Am o memorie foarte slabă. Nu reuşesc să-mi amintesc niciodată nimic. Nu cred că voi fi în stare să stau trează. Pleoapele i se închideau. După o pauză lungă, când credeam că adormise, zise cu o voce distantă: Ea l-a împuşcat, ştii?... Am fost de faţă... A scos pistolul şi l-a împuşcat... A fost îngrozitor...

Am început să-mi frec vârful nasului cu degetul arătător. Peste cameră se aşternuse liniştea. Ea adormise. Orice i-o fi administrat sora, se părea că o va ţine în somn şi uitare până a doua zi dimineaţă. Dacă reuşeam să ies, însemna că va trebui s-o car în braţe. Aveam timp să-mi fac griji în legătură cu asta şi mai târziu.

Dacă trebuia să o duc eu, o puteam înveli în cearceaf, iar dacă vroia să umble şi putea, atunci trebuia să-i găsesc ceva de îmbrăcat.

Am privit prin cameră. Comoda era pe peretele de vizavi de pat. Am deschis sertarele pe rând. Cele mai multe erau goale, iar în rest prosoape şi aşternuturi de pat de rezervă. Nici o haină.

Am deschis şifonierul şi am aruncat o privire prin el. Nu erau decât un halat de casă, papuci şi două genţi de voiaj pe raftul de sus. Am scos una dintre ele şi am aşezat-o jos. Purta iniţialele A.F. Am tras fermoarul. Conţinutul mi-a

rezolvat problema îmbrăcămintei. Era burduşit cu haine. Scormonind printre ele am găsit pe fund o uniformă de soră.

Într-unul din buzunarele sacoşei am găsit o agendă micuţă cu coperte albastre, din 1948. Am răsfoit-o rapid. Note disparate, între care câteva se refereau la Jack. Am ghicit că era vorba de Jack Brett, dezertorul din Marină despre care-mi vorbise Mifflin.

24. 1 Film cu Jack 7.45.
28. 1 Cina la L'Etoile. Întâlnire Jack 6.30.
29. 1 Acasă în weekend.
5. 2 Jack s-a întors pe navă.

Nu mai era scris nimic până în 10 martie.

10. 3 Nici o scrisoare de la Jack.
12. 3 Doctorul Salzer mă întreabă dacă accept să fac nişte ore suplimentare, în afara clinicii. Am răspuns afirmativ.
16. 3 început munca la Crestways.
18. 3 Domnul Crosby a murit.

În rest, agenda era goală, ca şi viaţa ei de atunci încolo. La Crestways se dusese probabil să îngrijească pe cineva. L-a văzut pe Crosby murind. Aşa că a fost închisă aici acum doi ani şi drogată în speranţa că mai devreme sau mai târziu o va lua razna şi nu-şi va mai aminti ce s-a întâmplat. Asta era clar, însă ea îşi mai amintea ce s-a întâmplat. Oroarea scenei la care asistase nu putea fi uitată atât de uşor. Probabil că intrase pe neaşteptate în camera în care cele două surori se încăierau, încercând să pună mâna pe pistol. Probabil că văzuse cum tatăl intervenise să le despartă şi cum pistolul se descărcase şi asistase astfel la moartea lui.

Am aruncat o privire spre faţa imobilă şi palidă. Fata asta părea să fi fost hotărâtă cândva. Nu era tipul care să tacă pentru a proteja pe cineva, să ascundă o mârşăvie sau să

poată fi mituită. Desigur că dorise să cheme poliţia, aşa că au închis-o aici.

Îmi scărpinam bărbia gânditor, bătând darabana cu agenda pe propria palmă. Următoarea mişcare era să ieşim din casa asta şi încă repede.

Parcă răspunzând acestui gând, clădirea scârţâi deodată, cutremurată din încheieturi; se părea că o parte a casei se prăbuşise. Aproape că am leşinat de spaimă. Din doi paşi am fost pe coridor. Am deschis uşa. Mortar şi bucăţi de moloz zăceau peste tot în coridor şi din praf apărură două figuri cu armele în mâini, îndreptându-se spre camera lui Hopper... Jack Kerman şi Mike Finnegan! Văzându-i, am scos un strigăt de surpriză. S-au întors fulgerător cu armele aţintite spre mine.

Kerman zâmbi larg.

— *Universal Services* la dispoziţia ta! Vrei să bei ceva, amice?

— Vreau să transport o blondă goală, i-am spus, îmbrăţişându-l, iar Mike mi-a dat una peste spate că aproape m-a dezechilibrat. Ce-aţi făcut, aţi dărâmat clădirea?

— Am agăţat câteva lanţuri de fereastră şi am smuls-o cu un camion de 10 tone, zise Kerman cu zâmbetul lui larg. Puţin cam brutal, dar eficace. Unde e blonda?

În locul ferestrei se căsca o gaură imensă. Erau multe cărămizi sfărmate pe jos. În timp ce Mike păzea coridorul, l-am dus pe Kerman în camera Anonei. În câteva secunde am învelit fata adormită într-un cearceaf şi am scos-o din cameră.

— Acoperă-ne, Mike! i-am spus în faţa spărturii. Dacă eşti obligat, trage.

— Aşează-mi-o pe umăr, zise Kerman, deja tulburat. E o scară sprijinită de zid.

L-am ajutat să se caţere prin spărtură. Un braţ şi un picior gol atârnau din cearceaf chiar lângă faţa lui.

— Acum înţeleg de ce se fac unii pompieri, zise el căţărându-se cu grijă.

Dedesubt se zărea un camion imens parcat aproape de casă, iar la scară am văzut-o pe Paula care-mi făcea semne cu mâna.

— O.K., Mike! Să-i dăm drumul.

Când Mike mă ajunse, uşa de la capătul coridorului se deschise şi sora îşi făcu apariţia cu faţa ascuţită. Aruncă o privire uimită spre noi, apoi spre ruinele zidului şi începu să ţipe.

Am coborât în fugă scara şi am sărit în camion.

Paula era deja la volan şi de îndată ce sărirăm în spate, apăsă pe ambreiaj şi trecu nebuneşte peste răsadurile de flori.

Kerman o aşeză pe Anona pe podea şi o cercetă admirativ.

— Mamă, mamă! zise el, învârtindu-şi mustaţa. Dacă ştiam că este atât de minunată, veneam mai repede.

CAPITOLUL 5

I

Se auzi o sonerie şi blonda platinată îşi purtă spre mine formele unduioase. Îmi spuse că domnul Willet mă poate primi imediat. Vorbea de parcă era în biserică şi arăta de parcă dansa în primul rând împreună cu frumoasele lui Izzy Jacob de la cabaretul Orchid Room Follies.

I-am urmărit dansul şoldurilor din anticameră până în sanctuarul în care urma să intru. Bătu în uşă cu o unghie verde-smarald şi, intrând în birou, spuse:

— Domnul Malloy.

Se trase într-o parte, făcându-mi semn să intru. Am intrat.

Willet stătea în spatele biroului său imens şi privea cu neîncredere la ceva ce părea să fie un testament şi probabil că asta şi era. O ţigară groasă de foi ardea între degetele lui brune. Îmi făcu semn să mă aşez, fără să ridice privirea.

Blonda platinată plecă. Am privit-o ieşind. Înainte să treacă pragul, îşi scoase încă o dată în evidenţă şoldurile provocatoare pe sub sclipirea rochiei de mătase. Mi-a părut rău când uşa s-a închis în urma ei.

M-am aşezat şi mi-am privit pălăria, încercând să-mi amintesc când am cumpărat-o. Mi se părea că fusese tare, tare demult. Marca devenise indescifrabilă. Mi-am zis că îmi voi cumpăra alta, dacă-l conving pe Willet să-mi dea mai mulţi bani. Dacă nu, trebuia s-o port tot pe asta.

Cu gândurile astea îmi omoram timpul. Willet părea mai departe cufundat în lectură. Imaginea clasică a unui mare avocat care face bani. Aproape că auzeai dolarii curgând şi intrându-i în cont.

— Ia o ţigară, zise el brusc şi absent.

Fără să-şi ia ochii de la documente, împinse spre mine cutia de argint. Am luat o ţigară groasă şi aurită şi am aprins-o în speranţa că mă va face să mă simt şi eu ca un tip care face bani. Dar n-a fost aşa. Arăta doar ceva mai bine decât era la gust; ţigările astea cam aşa sunt.

Exact când am început să moţăi, puse în mapă hârtiile din faţa sa, împinse mapa, îşi trase în faţă scaunul şi zise:

— Aşa, deci, Malloy! Să vedem cum stăm. Am o altă întâlnire peste zece minute.

— Atunci, e mai bine să ne vedem altădată. În zece minute nu pot termina. Nu ştiu cât de importantă este administrarea averii Crosby pentru dumneavoastră, domnule Willet, dar trebuie să câştigaţi destui bani din asta. Iar dacă nu spun tot ce am de spus, nu m-ar surprinde dacă nu v-aţi mai ocupa mult de ea.

Asta-l scoase din sărite. Mă privi nedumerit, îşi strivi ţigara şi se aplecă peste birou.

— Mai precis, ce vrei să spui?!

— Vreţi totul amănunţit sau un rezumat general? Oricum e interesant, dar în detaliu e genul de poveste care îţi dă fiori.

— Cât timp ar lua?

— O jumătate de oră, poate mai mult, apoi veţi pune cu siguranţă întrebări. Să zicem o oră, poate puţin mai mult. Dar nu vă veţi plictisi.

Îşi muşcă buzele încruntat, apoi ridică telefonul şi anulă trei întâlniri la rând. Vedeam că-i pare rău, dar totuşi o făcea. O întrevedere de zece minute cu un tip ca Willet merită cel puţin 100 dolari, bani câştigaţi el, nu de tine.

— Dă-i drumul! De ce nu m-ai mai căutat?

— Asta face parte din poveste, am zis, ascunzându-mi pălăria sub scaun. Presimţeam că nu peste mult timp voi avea alta. Mi-am petrecut ultimele cinci zile într-un azil de nebuni!

Dar nu puteam să-l surprind uşor şi a doua oară. Scoase un mormăit, dar expresia îi rămase neschimbată.

— Înainte de a începe, poate îmi puteţi spune ceva despre contul domnişoarei Crosby. Aţi aflat ceva?

El negă.

— Directorul băncii m-a refuzat categoric. Dacă mi-ar fi dat aceste detalii şi eu aş fi divulgat aceste informaţii, ar fi pierdut-o de clientă iar banca câştigă mult administrându-i contul. Dar mi-a spus că banii de asigurare au fost retraşi din cont şi convertiţi în obligaţiuni la purtător.

— A spus şi când?

— Imediat după deschiderea testamentului.

— I-aţi scris domnişoarei Crosby cerându-i să vă facă o vizită?

— Da! Vine aici mâine după-masă.

— Când i-aţi scris?

— Miercuri, acum cinci zile.

— Şi v-a răspuns imediat?

El încuviinţă.

— Atunci nu cred că va veni la întâlnire. Oricum, vom vedea. Mi-am stins ţigara în scrumiera de argint. Deci, astea sunt chestiunile pe care le discutasem data trecută. Acum, daţi-mi voie să vă spun mai departe.

I-am povestit despre vizita pe care mi-au făcut-o MacGraw şi Hartsell. Se cufundase în fotoliu, urmărindu-mă cu ochi indiferenţi. Nici n-a râs, nici n-a plâns când i-am povestit cum m-au bătut. Nu i se întâmplase lui, aşa că ce-i păsa? Dar când i-am povestit cum a apărut Maureen în scenă, sprâncenele lui se încruntară dintr-odată şi îşi permise să bată cu degetele în birou. Asta era probabil expresia celei mai mari tulburări sau emoţii a lui.

— M-a dus apoi într-o casă, pe faleză, aflată la est de autostrada către San Diego; o casă frumoasă dacă-ţi plac casele scumpe în care ar putea să locuiască marile vedete: zicea că e a ei. Ştiaţi? El încuviinţă. Ne-am aşezat şi am

discutat. Vroia să ştie de ce mă interesez de ea, aşa că i-am arătat scrisoarea soră-sii. Nu ştiu din ce motiv, părea înspăimântată. Nu juca teatru, era într-adevăr speriată! Am întrebat-o dacă a fost şantajată atunci, iar ea mi-a spus că nu şi că probabil Janet încerca să o bage în bucluc. Zicea că Janet o ura. Aşa e?

Willet se juca acum cu cuţitul de tăiat hârtia. Faţa lui era trasă, iar ochii aveau o expresie nelinişti tă.

— Bun. Şi ce-a mai zis?

— După cum ştiţi, Janet era logodită cu un tip, Douglas Sherrill. Ceea ce probabil nu ştiţi, este că Sherrill este un escroc, un nenorocit. După cum spunea Maureen, i-l suflase lui Janet. Willet nu spunea nimic. Aştepta. Cele două fete s-au luat la ceartă, care a degenerat în bătaie. Janet a scos o armă. Bătrânul Crosby a intervenit, încercând să-i ia arma din mână. Însă, a fost împuşcat şi a murit.

Pentru o clipă am crezut că Willet va sări peste birou, dar şi-a regăsit foarte repede calmul şi m-a întrebat, cu o voce gravă:

— Maureen ţi-a spus toate astea?

— Da! Voia să se descarce. Dar mai e o chestie care o să vă placă. Accidentul trebuia să fie muşamalizat. Am greşit când am spus că doctorul Salzer a semnat certificatul. Nu el l-a semnat. Soţia lui este cea care l-a semnat. După spusele ei, este medic specialist şi prietenă a familiei. Una dintre fete a chemat-o şi ea a aranjat lucrurile. Lessways, care nu e genul care să vrea să-i supere cumva pe magnaţi, a înghiţit minciuna că bătrânul Crosby s-a împuşcat accidental pe când îşi curăţa arma. I-a crezut pe cuvânt, ca de altfel şi Brandon.

Willet îşi aprinse ţigara. Arăta ca un flămând căruia i s-a dat o plăcintă goală pe dinăuntru.

— Continuă, spuse el şi se aşează la loc.

— Nu ştiu din ce motiv, o soră medicală, Anona Freedlander, era în casă în acel moment şi a văzut

accidentul. Doamna Salzer nu dorea să rişte, aşa că au răpit-o şi au sechestrat-o ca să fie siguri că nu se apucă să vorbească. De atunci, a stat într-o celulă capitonată în sanatoriul lui Salzer.

— Adică, împotriva voinţei ei?

— Nu numai atât, dar au mai şi îndopat-o cu droguri timp de doi ani!

— Doar nu vrei să spui că Maureen Crosby ştie de toate acestea?

— Nu ştiu.

Willet respira greu acum. Gândul că o clientă atât de bogată putea fi acuzată de sechestrare şi răpire părea să-l şocheze, însă suferinţa Anonei Freedlander nu-l deranja nici cât negru sub unghie.

— În cazul că v-a stârnit un val de simpatie, aflaţi că, aseară, întâmplător, am scos-o pe Anona din sanatoriu.

— Da?! zise el surprins. Şi are de gând să facă scandal?

I-am tras un rânjet lipsit de politeţe.

— Cred că da. Mai mult ca sigur! Aţi sta cu mâinile în sân, dacă aţi fi fost sechestrat timp de doi ani şi îndobitocit cu narcotice, pentru sigurul motiv că nişte bogătaşi sunt timizi şi n-au chef să apară în ziare?!

Îşi strângea gânditor bărbia între degete şi se gândea.

— Probabil că am putea să-i oferim o mică compensaţie, zise el, însă nu părea satisfăcut. De fapt, ar fi mai bine să o văd.

— Nu va vedea pe nimeni, atâta timp cât nu va fi pregătită pentru asta. În momentul de faţă nu pare să ştie pe ce lume se află. Am strivit ţigara de foi şi mi-am aprins una dintr-ale mele. Această răpire trebuie anunţată poliţiei; în felul acesta toată povestea asta murdară va fi scoasă la iveală. Va fi datoria dumneavoastră să înmânaţi milioanele lui Crosby Institutului de Cercetare. Ar putea să vrea sau să nu vrea ca firma dumneavoastră să se ocupe de administrarea lor; tind să cred că n-o să vrea.

— Un motiv în plus pentru care doresc să vorbesc cu ea. De obicei, acest gen de treburi se pot aranja.

— Nu fiţi prea sigur de chestia asta. Şi apoi mai este şi micul incident care mi s-a întâmplat mie, am spus eu calm. Şi eu am fost răpit şi ţinut prizonier cinci zile şi am înghiţit o doză bună de narcotice. Asta e o altă mică chestiune care trebuie raportată poliţiei.

— De ce să renunţi la o afacere bună? replică el. Şi pentru prima dată de când intrasem în birou, îşi îngădui un mic zâmbet. Eram gata să-ţi propun o recompensă mai mare, să zicem alţi 500 de dolari.

Asta făcea din pălăria mea nouă o certitudine.

— Mă tentează. Am putea să o numim asigurare împotriva riscurilor. Dar asta va fi separat de suma pe care mi-o veţi plăti pentru treaba la care lucrăm.

— Este în regulă!

— Bun, acum cred că o putem lăsa, deocamdată, deoparte pe Anona Freedlander şi să continuăm povestea. Mai e ceva de spus, aşa că ar fi mai bine să-i dau drumul.

Îşi împinse scaunul şi se ridică. Traversă camera până la o nişă în peretele opus şi se întoarse cu o sticlă de Haigh&Haigh şi două păhărele.

— Obişnuieşti aşa ceva? şi se aşeză.

I-am răspuns că obişnuiesc cât de des pot.

Turnă în două pahare; pe unul îl împinse în direcţia mea, iar pe al lui îl dădu îndată peste cap şi-şi mai turnă unul. Apoi aşeză sticla între noi.

— Serveşte-te singur!

Am gustat puţin din scotch. Era foarte bun, era cea mai bună tărie pe care am băgat-o vreodată în gură. Mă gândeam cât de minunată e schimbarea atitudinii unui mare avocat, când se vede înghesuit de probleme.

— După cele spuse de Maureen, moartea lui Crosby o chinuia pe Janet, am zis eu. Poate că aşa o fi fost, dar atunci este cel puţin bizar felul cum şi-a manifestat această

tulburare. Adică, eu nu mi-aş fi închipuit că în starea asta ar fi avut chef să joace tenis sau să alerge de colo-colo, dar se pare că aşa a făcut. Oricum, după cum spune tot Maureen, Janet s-a sinucis după şase sau şapte săptămâni de la dramă. A luat arsenic.

O picătură de scotch alunecă uşor pe mapa de birou a lui Willet, care exclamă fără suflare:

— Doamne Dumnezeule!

— Şi asta s-a muşamalizat. Pe atunci, doamna Salzer era plecată, aşa că Maureen şi doctorul Salzer l-au chemat pe doctorul Bewley, o biată epavă, căruia i-au spus că Janet suferea de edocardită malignă, iar el a semnat şi emis foarte binevoitor certificatul de deces. Janet a avut o cameristă, Eudora Drew, care probabil că i-a surprins pe cei doi punând totul la cale. A început să-i şantajeze, iar ei au plătit-o. Am prins un fir care ducea la ea şi am căutat-o acasă. A fost destul de deşteaptă să mă tragă pe sfoară şi să se ducă la Salzer să-i spună că eu îi oferisem 500 ca să vorbească, dar, dacă el i-ar da mai mult, va fi dispusă să-şi ţină gura. Însă doamna Salzer avea răspuns şi la asta. A trimis un fost gangster care lucra acum la sanatoriu să se înţeleagă cu fata. Din cele spuse de doamna Salzer, bărbatul s-a înfuriat şi a ucis-o.

Willet scoase un lung oftat. Avea nevoie de ceva de băut, aşa că luă repede o înghiţitură.

— Majordomul, John Stevens, ştia şi el ceva sau bănuia ceva. Îl convinsesem chiar să vorbească, când a fost răpit de şase italieni care lucrează pentru Sherrill. L-au luat puţin cam tare şi tipul a murit, dar asta tot crimă se cheamă. Două crime până acum. Să trecem şi la a treia. Cum vă place până acum?

— Zi-i mai departe! zise el înăbuşit.

— Îţi mai aduci aminte de sora Gurney? Doamna Salzer recunoaşte că a răpit-o, numai că, după cum spune ea, sora Gurney ar fi căzut pe scara de incendiu şi şi-ar fi rupt gâtul.

Doamna Salzer a ascuns-o undeva în deşert. Asta e tot crimă.

— Fantastic... spuse Willet. De necrezut!

— Este de necrezut numai din cauza motivului. Avem de-a face cu două personaje: doamna Salzer şi Sherrill, care comit trei crime, fără a mai vorbi despre răpirea Anonei Freedlander şi a mea, toate astea ca să ferească o fată de publicitatea din presă. Acest amănunt o face incredibilă. Cred că mai sunt destule chestiuni pe care nu le-am aflat încă despre această afacere. Mi se pare că ăştia doi încearcă cu disperare să îngroape o mâţă moartă, iar eu vreau să aflu ce fel de pisică o fi.

— Nu publicitatea îi nelinişteşte pe ăştia. Gândeşte-te numai la suma de bani care e în joc!

— Da, dar eu cred totuşi că există o pisică moartă pe care n-am găsit-o încă. Am să o găsesc. Oricum, am să încerc. Nu, încă n-am terminat. Poanta urmează la urmă. Maureen mi-a spus că, abia când a ajuns moştenitoare, Sherrill şi-a dat arama pe faţă. A şantajat-o. Îi spunea că va răspândi zvonul că din cauză că i l-a furat lui Janet, aceasta l-a împuşcat pe tatăl ei şi apoi s-a sinucis. Dar că, dacă Maureen îi va cumpăra *Dream Ship,* va păstra secretul. I-a cumpărat-o. De asta şi-a convertit banii de asigurare în obligaţiuni la purtător. Apoi i-a dat obligaţiunile lui Sherrill. Închipuiţi-vă cum vor urla ziarele, dacă dau în vileag că Maureen Crosby e în spatele navei-tripou. Asta va face ca toţi banii lui Crosby să treacă la Institutul de Cercetare, nu-i aşa?

Willet începu să se înverzească la faţă.

— Ea a cumpărat *Dream Ship*? întrebă el cu voce şuierată.

— Mie aşa mi-a spus. Ba a mai zis şi că îi este frică de Sherrill şi, chiar în acel moment, a apărut domnul Sherrill în persoană. Ne-a anunţat că o va duce pe Maureen într-un loc unde nu o va mai găsi nimeni şi că va proceda la fel cu mine. Nici n-am apucat să mă cert cu el, că cineva din spate

mi-a dat cu o bâtă în cap, iar când m-am trezit eram în sanatoriul lui Salzer. Nu mai pierd timpul cu ce s-a întâmplat acolo. E de ajuns să spun că asistentul meu l-a păcălit pe Lessways spunând că este un foarte cunoscut scriitor şi s-a autoinvitat la vizita lunară pe care consilierii municipali o fac în acest azil. M-a descoperit şi m-a scos de acolo; am luat-o şi pe Anona Freedlander. Ceea ce trebuie să descoperim este dacă nu cumva Sherrill şi-a dus la capăt ameninţarea şi a dus-o pe Maureen cine ştie unde. Dacă ea nu apare la întâlnire, fac pariu că este ascunsă, probabil pe corabia lui Sherrill. Dar dacă se arată, atunci înseamnă că e şi ea amestecată în toată afacerea şi că m-a atras în casa ei ca Sherrill să pună mâna pe mine.

Willet mai turnă un pahar cu o mână cam tremurătoare.

— Nu cred că e chiar aşa, spuse el.

— Vom vedea. Dacă Sherrill o are în mână, aveţi vreo posibilitate să-i blocaţi banii?

— Nu am nici o putere asupra banilor ei. Tot ce aş putea face ar fi să-i avertizez pe ceilalţi administratori că a încălcat prevederile testamentului.

— Cine sunt ceilalţi administratori?

— Glynn şi Coppley, superiorii mei, care sunt, desigur, la New York.

— Şi trebuie să fie consultaţi?

— Nu în acest stadiu. Malloy, am să fiu sincer cu tine. Ei ar urma dispoziţiile testamentului fără ezitare şi fără să ia în consideraţie că fata ar putea fi nevinovată. După părerea mea, testamentul e necruţător. Crosby a stipulat că dacă Maureen mai apare prin ziare, banii să treacă la Institutul de Cercetare. Cred că a fost puţin cam sever cu ea, dar nu s-a gândit că-i oferă o ocazie minunată unui şantajist să o strângă cu uşa. Şi probabil că asta s-a şi întâmplat.

— V-ar conveni să camuflăm trei crime? am întrebat eu, turnându-mi încă un rând. Atâta vorbărie îmi uscase gâtlejul. Brandon nu vrea să scormonească prea adânc, atâta timp

cât e speriat de banii lui Crosby, dar dacă iese la iveală că Maureen se află în spatele acestor crime, fii sigur că va uita de bani şi se va pune în mişcare. Şi atunci dumneavoastră şi cu mine vom fi părtaşi!

— Trebuie să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie, zise el stingherit. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă şi-ar pierde pe nedrept banii din cauză că noi am acţionat pripit. Iar... Anona Freedlander? Cât va dura până va putea vorbi?

— Nu ştiu. Câteva zile, după cum arată. Nu-şi aminteşte nici măcar cine este.

— E în spital?

Am negat.

— Secretara mea, domnişoara Bensinger, se ocupă de ea. Am chemat un doctor, dar nu se poate face nimic. Spune că e chestiune de timp. Mă duc azi la San Francisco să-l văd pe tatăl ei. S-ar putea să o ajute să-şi recapete memoria.

— Vom plăti toate cheltuielile legate de caz, zise el. Nu trebuie decât să-mi spui cât. Îşi mai aprinse o ţigară. Care e următoarea mişcare?

— Va trebui să aşteptăm să vedem dacă Maureen apare, iar dacă nu, am să trec pe la *Dream Ship* să văd dacă nu cumva e la bord. Mai sunt nişte amănunte pe care le investighez. Pentru moment, am destule lucruri care trebuie puse la punct.

Se auzi un ciocănit în uşă. Blonda platinată intră şi se undui până la birou.

— Doamna Pollard devine nerăbdătoare, murmură ea. Iar acest mesaj a venit chiar acum. M-am gândit că veţi dori să-l vedeţi dumneavoastră întâi.

Îi înmână o bucată de hârtie pe care o citi rapid.

— În regulă. Spune-i doamnei Pollard că o primesc peste cinci minute. Apoi se uită la mine: Domnişoara Crosby nu va veni mâine. Se pare că a plecat în Mexic într-o excursie.

— Cine a telefonat?

— Nu s-a prezentat, spuse blonda către Willet. A spus doar că vorbeşte în numele domnişoarei Crosby şi mi-a cerut să vă transmit mesajul ei imediat.

Willet se uită întrebător la mine. Am dat uşor din cap.

— Foarte bine, domnişoară Palmetter. Asta e tot.

Mi-am pescuit pălăria de sub scaun şi m-am ridicat.

— Se întrezăreşte o vizită la *Dream Shipl* am spus.

Willet împinse deoparte sticla şi paharele.

— Nici nu-mi mai spune! zise el. Să fii prudent!

— Veţi fi surprins cât de prudent am să fiu.

— S-ar putea totuşi să fi plecat în Mexic, zise el, fără să fie convins.

I-am zâmbit, însă el nu mi-a răspuns la fel.

— Ne mai vedem, am zis şi am ieşit.

O femeie voluminoasă, bine îmbrăcată şi cu un colier la gât cu perle mari cât nişte cepe, gâfâia într-un fotoliu. Îmi aruncă o privire de gheaţă când am trecut pe lângă ea.

Mi-am întors capul spre blonda platinată şi am încercat un zâmbet. Ea deschise ochii mari, privi prin mine, apoi întoarse capul.

Am ieşit cu zâmbetul atârnând în aer, ca un copil nedorit abandonat pe nişte trepte.

II

Când am ajuns la birou, Jack Kerman îi arăta lui Trixy, centralista mea, cum îşi sărută Gregory Peck partenerele. Se depărtară unul de altul ceva mai încet decât lumina unui fulger, dar nu cu mult. Trixy se repezi la scaunul ei şi începu să introducă şi să scoată fisele cu o neconvingătoare demonstraţie de eficienţă.

Kerman îmi adresă un zâmbet trist, dădu resemnat din cap şi mă urmă în biroul meu.

— Chiar trebuia să faci asta? am întrebat eu deschizând un sertar. Nu e puţin cam tânără?

— După cum s-a comportat, nu, zise el rânjind.

Mi-am scos 38-ul special, de poliţie, l-am strecurat în toc, apoi am scos câteva cutii cu cartuşe.

— Am noutăţi, zise Kerman, surprins. Le vrei acum?

— Le vreau în maşină. Plecăm la Frisco[1].

— Înarmaţi?

— Da! De acum încolo nu vreau să mai risc. Ţi-ai luat arma?

— Pot s-o iau.

În timp ce-şi lua arma, am sunat-o pe Paula.

— Ea ce mai face?

— Cam tot aşa. Doctorul Mansell a fost adineauri pe aici. I-a făcut o injecţie. A spus că mai durează ceva până o să-şi revină.

— Mă duc să-l văd pe tatăl ei. Dacă o să se ocupe de ea, scăpăm de-o grijă. Tu eşti bine?

A spus că da.

— Am să trec să o văd mai târziu, după ce mă întorc, am spus şi am închis.

Kerman şi cu mine am coborât la parter, am traversat trotuarul şi ne-am urcat în Buick.

— Diseară facem o vizită pe *Dream Ship,* i-am spus lui Kerman, pornind motorul.

— Oficial sau neoficial?

— Neoficial, aşa cum se face în filme. Poate că vom face o mică partidă de înot pe acolo.

— Pericol şi adrenalină, nu? întrebă Kerman. Poate ne împuşcă în timp ce ne căţărăm la bord.

— Cu siguranţă că ar face-o, dacă ne-ar vedea.

Am depăşit un camion şi am intrat pe Centre Avenue cu o viteză care a băgat în sperieţi doi taximetrişti şi o fată care conducea un Pontiac.

[1] Prescurtare pentru oraşul San Francisco. (n. trad.)

— Asta-i o chestie pe care abia o aştept, zise Kerman amar şi se aşează comod în scaun. Poate că ar fi mai bine să-mi fac testamentul.

— Ai ceva de lăsat? am întrebat eu surprins şi frânând brusc în faţa semaforului.

— Câteva vederi ponosite şi un şobolan împăiat. Ţi le las ţie...

— Care-s noutăţile? Ai aflat ceva despre doamna Salzer? am întrebat când se făcu verde.

Kerman aprinse o ţigară şi aruncă chibriturile pe bancheta din spate a Pontiacului care ne depăşea.

— Ai ghicit. Fii atent cum conduci, să nu sărim de pe şosea când am să-ţi spun! Asta am făcut toată dimineaţa. Ai idee cine este de fapt?

Am luat-o pe Fairview Boulevard.

— Sune-mi.

— Este a doua soţie a lui... Macdonald Crosby! Mama lui Maureen!

Am pierdut un moment controlul volanului, ajungând aproape de-a curmezişul şoselei şi ratând un camion de mare tonaj care îşi vedea şi el de treabă pe şosea, nepăsător la fanteziile noastre rutiere, şi încasând o ploaie de blesteme de la şofer. M-am vârât rapid înapoi pe banda mea.

— Ţi-am spus să fii atent! zise Kerman şi zâmbi. Tare, nu-i aşa?

— Bun, zi-i mai departe.

— Acum vreo 23 de ani, ea era doctor otorinolaringolog în San Francisco. Crosby a cunoscut-o când a tratat-o odată pe Janet pentru o chestie banală. S-a căsătorit cu ea. Ea muncea foarte mult, s-a surmenat şi, într-o bună zi, i-au cedat nervii. A trebuit să renunţe la a mai practica medicina. Nu s-a mai înţeles bine cu Crosby. El a prins-o cu Salzer şi a divorţat. Când el s-a mutat în Orchid City, s-a mutat şi ea, ca să fie aproape de Maureen. Ce zici, îţi place?

— Da, ne ajută, i-am răspuns. Eram pe autostrada Los Angeles-San Francisco şi-mi băgasem serios piciorul în acceleraţie. Asta explică o mulţime de lucruri, am spus eu, dar nu totul. Asta explică de ce s-a amestecat. Normal, dorea ca fiică-sa să ia banii. Dar, pe toţi dracii, până unde a ajuns pentru asta! Pun pariu că e ţicnită.

— Probabil că e, spuse Kerman afabil. Cei de la *Asociaţia medicilor* erau foarte rezervaţi în privinţa ei. Au spus doar că a avut un şoc nervos şi n-au vrut să mai dea detalii. Dar am aflat de la o soră că au apucat-o pandaliile chiar în timpul unei operaţii. Dacă n-ar fi fost anestezistul, i-ar fi tăiat beregata pacientului, aşa rău ajunsese.

— Salzer are ceva bani?

— Nici un sfanţ.

— Mă întreb cine o fi înfiinţat sanatoriul. Probabil Crosby. Dar nu va reuşi să scape nepedepsită pentru moartea lui Gurney. Când poliţia va găsi cadavrul, am să-i vând pontul lui Mifflin.

— S-ar putea să n-o găsească niciodată, zise Kerman. Se vede că avea o părere foarte proastă despre Poliţia din Orchid City.

— Am să-i ajut după ce o întâlnesc pe Maureen.

Următoarele zece minute, am condus în tăcere meditând serios.

— Ascultă, Vic, nu crezi că pierdem timp de pomană căutându-l pe bătrânul Freedlander? Nu puteam să-i telefonăm?

— Ideile astea mari îţi vin puţin cam târziu, nu? S-ar putea să nu vrea să o primească înapoi fără să ceară explicaţii. O convorbire telefonică poate fi uşor întreruptă. Am presimţirea că el ar vrea să vorbească.

Am trecut podul Oakland Bay la câteva minute după ora 3, am făcut trei viraje pe Montgomery Street şi am ajuns pe strada California.

Când am ajuns în faţa casei lui Freedlander, care era pe la jumătatea străzii, pe dreapta, într-o clădire foarte mare şi zgomotoasă, o ceată de copii coborâră în goană scările să ne întâmpine. I-au făcut maşinii tot ce se putea face; mai puţin să-i înţepe cauciucurile şi să azvârle chibrituri aprinse în rezervorul de benzină.

Kerman îl înhăţă pe cel mai mare şi voinic dintre ei şi-i întinse o jumătate de dolar.

— Dacă-ţi ţii amicii deoparte şi lăsaţi maşina în pace, câştigi şi cealaltă jumătate.

Piciul înhăţă banii şi-l pocni pe unul în ceafă ca să-şi arate zelul. L-am lăsat acolo, pocnind pe un altul.

— Drăguţ cartier! zise Kerman, mângâindu-şi mustaţa.

Am urcat treptele şi am cercetat cele două rânduri lungi de cutii de scrisori. A lui Freedlander indica etajul 5, apartamentul 25. Am luat-o pe jos; nu exista lift.

— Ar fi o zi perfectă pentru mine dacă n-ar fi acasă, zise Kerman la etajul 4, gâfâind.

— Bei prea mult, i-am zis, începând urcuşul scărilor spre etajul următor.

Ne-am trezit într-un coridor lung şi întunecos, pe undeva se auzea un radio la care se cânta jazz, ce răsuna ca o respiraţie fierbinte de-a lungul şi de-a latul întregului coridor.

Pe o uşă din apropiere ieşi o femeie destul de şleampătă. Purta o pălărie de pai neagră, ce cunoscuse cu siguranţă şi zile mai bune, iar în mână ţinea o plasă de piaţă. Ne aruncă o privire plină de curiozitate, apoi o luă încet pe trepte în jos. Din capul scărilor se întoarse să mai privească o dată. Kerman îşi înfipse câte un deget în fiecare ureche şi se strâmbă la ea. Femeia o luă repede în jos, afectată.

La uşa cu numărul 25 nu era nici urmă de sonerie. Când mi-am ridicat mâna să bat, un sunet înfundat se auzi din spatele uşii, zgomotul unei pungi de hârtie scăpată pe podea.

Mi-am scos fulgerător arma şi am pus mâna pe clanţă, înainte ca sunetul să se stingă. Am apăsat clanţa şi am împins uşa. Spre surprinderea mea, uşa se deschise. Am intrat în ceea ce părea să fie camera de zi, judecând după mobilier.

Auzeam respiraţia precipitată a lui Kerman în spatele meu. Am aruncat o privire rapidă în jur. Nu era nimeni acolo.

— Crezi că a fost un pistol? murmură Kerman.

Am încuviinţat. Am păşit uşor înăuntru, făcându-i semn să stea pe loc. Cele două uşi care se deschideau din acest living erau amândouă închise. Am traversat camera şi m-am apropiat de uşa din dreapta, încercând să trag cu urechea, însă radioul urla atât de tare că acoperea orice sunet.

Făcându-i semn lui Kerman să se ferească, am împins uşa şi m-am lipit rapid de perete. Stăteam amândoi pe loc aşteptând, dar nu se auzea nici o mişcare. Un miros pătrunzător de praf de puşcă plutea în aer. M-am strecurat înăuntru.

În mijlocul camerei zăcea un om întins pe jos cu picioarele răsucite sub el şi cu mâinile încleştate pe piept. Printre degete i se prelingea sângele, până pe podea. Părea de vreo 60 de ani şi am ghicit că era Freedlander. În timp ce ne uitam la el, mâna îi căzu pe podea şi îşi dădu ultima suflare.

Nu am făcut nici o mişcare. Ştiam că asasinul trebuie să fie înăuntru. Nu avea pe unde să iasă.

Kerman se furişă după mine, lipit de celălalt perete, cu Coltul de 45, care arăta ca un tun în mâna lui.

— Ieşi afară! am strigat eu. Vocea îmi sună ca un fierăstrău electric care se împotmolise în timp ce tăia un ciot de copac. Cu mâinile în sus! Un glonţ îmi trecu şuierând pe lângă cap.

Kerman îşi furişă mâna după uşă şi trase de două ori. Bubuitul armei scuturǎ geamurile.

— Nu poţi scăpa! am adăugat eu, cu vocea unui poliţist dur. Eşti înconjurat!

Dar de data asta tipul nu mai făcu nimic. Linişte şi nici o mişcare. Doar atât. Mi-i şi imaginam pe poliţişti sosind şi nu eram nerăbdător să am de-a face cu copoii din Frisco, care sunt mult prea eficienţi.

I-am făcut semn lui Kerman să rămână pe loc, iar eu m-am îndreptat spre fereastră. Când am împins-o, Kerman trase din nou. M-am aplecat în afară. La câţiva paşi era fereastra celeilalte camere. Asta însemna să mergi pe pervaz până la cealaltă fereastră, aflată la o înălţime de 35-40 de metri. Am păşit peste pervaz şi i-am arătat cu degetul lui Kerman încotro o iau.

De jos, cineva trase pe neaşteptate, aruncându-mi mortar în faţă. În mulţimea destul de numeroasă de oameni de pe stradă care priveau în sus se distingea bine un copoi musculos care mă ţintea.

Clătinându-mă îngrozitor, am scos un ţipăt sugrumat şi m-am agăţat de fereastra celeilalte camere. Mi-am luat avânt şi am trecut prin geam, căzând în patru labe pe podea. Un glonţ îmi trecu prin faţa ochilor. Imediat se auzi bubuitul jucăriei lui Kerman, care dădu jos o bucată din tavan.

M-am rostogolit disperat în spatele patului, în timp ce pe lângă mine treceau alte gloanţe

Dintr-odată am avut viziunea unei feţe negre, rânjite pe deasupra patului şi ţeava unui pistol îndreptat spre capul meu. Mâna care-l ţinea dispăru pentru o clipă, odată cu zgomotul unui foc de armă şi reapăru apoi sub forma unei pete însângerate.

Era vechiul meu amic, italianul, cel cu cămaşa jegoasă. Scoase un urlet şi se mişcă clătinându-se către fereastră exact când Kerman se repezi la el. Îl lovi cu dosul palmei, trecu pe lângă el şi ţâşni în cealaltă cameră, iar de acolo pe coridor. Se auziră câteva focuri de armă. O femeie ţipă, apoi cineva se prăbuşi pe podea.

— Păzea! am şuierat eu. Afară e un copoi căruia îi place să tragă. O să tragă dacă te vede.

Am stat pe loc şi am aşteptat.

Poliţistul însă nu voia să rişte.

— Ieşiţi cu toţii! mugi el. V-aţi dat dracului dacă aveţi vreo armă.

— Ieşim! Nu te pierde cu firea şi nu trage! am zis.

Am ieşit cu mâinile ridicate.

Italianul zăcea pe coridor. Avea o gaură de-ţi era mai mare dragul în mijlocul frunţii.

Poliţistul era un tip masiv, cu picioare groase, cu oase tari. Mârâi spre noi, ameninţându-ne cu arma.

— Nu te pripi, amice! i-am zis eu, neplăcându-mi privirea lui. Ai deja două cadavre pe cap. Sper că nu-ţi doreşti mai multe.

— Nu-mi pasă, rânji el, arătându-şi dinţii, două sau patru, pentru mine tot aia e! Cu faţa la perete, până vine duba!

Ne-am întors cu faţa la perete şi am aşteptat. Nu prea mult. Sunetul sirenei se apropiase şi doi tipi în alb, urmaţi de un grup de la *Omucideri,* urcau deja scările. M-am bucurat văzându-l pe Dunnigan, Comandantul Poliţiei Districtuale, printre ei. Lucrasem împreună la câteva cazuri interesante în trecut.

— Salut! zise el. Asta-i înmormântarea ta?

— Cât pe ce să fie! Mai e ţeapăn unul dincolo, în cameră. Vrei să-i spui acestui poliţist că nu suntem periculoşi? Cred că e pregătit să ne împuşte.

Dunnigan îi făcu semn poliţistului să ne lase în pace.

— Mă întorc într-o clipă, zise el şi intră să-l vadă pe Freedlander.

— Vezi, el e prieten cu noi, i-am spus eu poliţistului. Ar trebui să fii mai atent pe cine vrei să împuşti!

Poliţistul scuipă.

— Am fost un dobitoc că nu v-am curăţat, spuse el cu dezgust. Dacă mă găseau aici cu patru cadavre, poate mă făceau sergent.

— Ce minte îngustă şi fermecătoare ai! zise Kerman şi se trase în lături.

III

Am pornit înapoi spre Orchid City la ora cinci, după ce am petrecut câteva ore ciudate în biroul lui Dunnigan. A făcut tot ce a putut să se vâre într-un caz care îi scăpa printre degete de fiecare dată, tocmai când credea că-i prinsese firul.

Povestea mea fusese simplă şi mai mult sau mai puţin adevărată. Am spus că fiica lui Freedlander dispăruse de vreo câţiva ani; asta se putea verifica sunând la Biroul de Persoane Dispărute în Orchid City. I-am mai spus că o găsisem rătăcind pe străzi, că se pierduse probabil pentru că suferea de amnezie, că am dus-o la secretara mea şi am sărit imediat în maşină să vin la Frisco şi să-l aduc pe Freedlander la ea.

Dunnigan vroia să ştie de unde ştiam că e fiica lui Freedlander, iar eu i-am răspuns că am citit buletinul persoanelor dispărute editat de poliţie şi mi-am amintit descrierea ei.

Mă privi absent vreo câteva momente, întrebându-se dacă e cazul să mă creadă sau nu.

— Aş fi crezut că ai şi lucruri mai bune de făcut, zise el în cele din urmă.

Am continuat apoi, spunându-i cum am auzit împuşcătura, cum am năvălit în apartament, l-am găsit pe Freedlander mort şi pe italianul care încerca să o şteargă. I-am spus apoi că tipul a tras în noi, iar noi am ripostat şi i-am şi pus imediat sub nas permisele de armă. Probabil că negriciosul era un spărgător. Nu, nu credeam să-l mai fi văzut, deşi s-ar fi prea putut; pentru mine toţi italienii ăştia arătau la fel.

Dunnigan bănuia că în spatele celor spuse de mine se ascundeau şi alte lucruri. Asta se citea pe faţa lui pătrată şi butucănoasă şi îmi şi împărtăşi până la urmă bănuiala lui.

I-am spus că trebuie să fi citit prea multe romane poliţiste şi l-am întrebat dacă pot pleca, pentru că mai am o groază de treburi de rezolvat.

Dar el o luă iar de la capăt, întrebând, comparând, pierzând o groază de timp şi sfârşind prin a ajunge exact de unde plecase. Arăta ca un taur zăpăcit.

Din fericire, italianul îi luase bătrânului Freedlander banii şi ceasul de aur, singurele lucruri de valoare din toată casa aia, aşa că toată istoria părea o foarte obişnuită spargere armată, în care infractorul dorise să şteargă putina. Până la urmă Dunnigan se hotărî să ne lase să plecăm.

— Poate a fost un jaf, zise el făcând un efort. Iar dacă n-aţi fi fost voi, rânduneilor, pe acolo, cu siguranţă că asta ar fi fost! Prezenţa voastră, însă, îmi dă de gândit!

Kerman îi atrase atenţia că dacă se consumă aşa pentru fiecare caz neimportant va îmbătrâni şi se va pensiona înainte să apuce cazurile mari.

— Nu face nimic, zise el acru. Ştiu eu care-i treaba cu tipii ca voi: ori de câte ori vă arătaţi mutrele în oraş, încep buclucurile şi de obicei îmi cad mie pe cap. Aş vrea să staţi departe de oraşul ăsta şi să nu-mi mai daţi de lucru. Am şi aşa mai mult decât aş vrea.

Am râs politicoşi, ne-am strâns mâinile şi i-am promis că ne vom prezenta la proces.

N-am scos un cuvânt până ce nu ne-am văzut în Buick şi nu înainte de a ajunge pe podul Oakland Bay, în drum spre casă.

Atunci Kerman zise:

— Dacă tipul află cumva că negriciosul este acelaşi cu cel care l-a răpit pe Stevens, presimt că viaţa va deveni puţin cam grea pentru tine.

— E şi aşa destul de grea. Deja o avem pe cap pe Anona.

Am mai condus vreo milă înainte de a-i spune:

— Ştii, cazul ăsta e dat dracului. Tot timpul am trăit cu bănuiala că cineva încearcă să vâre în sac o mâţă neagră, uriaşă. Ceva ne-a scăpat. Ne-am tot zgâit la sac şi nu la mâţă, când de fapt mâţa e cheia întregii afaceri. Trebuie să fie! Toţi cei care au aruncat o privire în sac au fost omorâţi: Eudora Drew, John Stevens, Gurney şi acum, Freedlander. Mă bate gândul că şi Anona ştie ceva. Trebuie să-i punem cumva mintea în mişcare şi încă repede.

— Dacă ştie ceva, de ce nu i-au venit de hac, în loc să o bage la azil? întrebă Kerman.

— Asta mă miră şi pe mine. Până acum toţi cei implicaţi au fost omorâţi, mai mult sau mai puţin accidental, doar Freedlander a fost asasinat. Asta înseamnă că cineva a intrat în panică. Şi asta mai înseamnă că Anona nu va mai fi mult timp în siguranţă.

— Crezi că vor încerca să ajungă la ea?

— Da. Va trebui să o ascundem într-un loc sigur. Poate-l convingem pe doctorul Mansell să o interneze în clinica lui din Los Angeles şi am să-l rog pe Kruger să-mi dea câteva dintre matahalele lui să o păzească.

— Poate că şi tu ai citit prea multe romane poliţiste, spuse Kerman, privindu-mă cu coada ochiului.

Am mărit viteza, gândindu-mă în continuare la moartea lui Freedlander, şi pe măsură ce gândurile îmi erau mai absorbite de acest subiect, pe atât de repede mergeam. Am ajuns în San Lucas şi am frânat în faţa unui drugstore.

— Ce faci? întrebă Kerman surprins.

— O sun pe Paula. Trebuia să o fi sunat din San Francisco. Am o presimţire.

— Nu te pierde cu firea! Imaginaţia îţi joacă o festă.

— Sper să fie aşa, şi am luat-o spre cabina telefonică.

Kerman mă agăţă de mână şi mă trase înapoi.

— Ia uită-te la asta! şi-mi arătă cu degetul ediţia de seară de pe taraba de afară. Titlul de pe prima pagină era scris cu

litere de-o şchioapă: *Soţia unui binecunoscut medic naturist se sinucide.*

— Ia-l!

Mi-am smuls braţul din strânsoare şi m-am năpustit în cabină. Am format numărul de acasă al Paulei şi am aşteptat. Nu răspundea nimeni. Stăteam şi ascultam telefonul sunând cu inima bătându-mi nebuneşte.

Trebuia să fie acolo, doar am căzut de acord că Anona nu trebuie lăsată singură.

Kerman îmi aruncă o privire. I-am făcut semn cu capul că nimeni nu răspunde, am întrerupt şi am rugat-o pe operatoare să încerce din nou.

În timp ce îmi făcea legătura, am deschis uşa.

— Nu răspunde. Mai încerc o dată.

Faţa lui Kerman se întunecă.

— Hai să mergem! Mai avem încă o oră bună de goană.

— O să scoatem un timp mult mai bun! am spus şi am vrut să agăţ receptorul, moment în care mi s-a comunicat că linia e în ordine, dar că numărul respectiv nu răspunde.

Am trântit receptorul şi ne-am aruncat în maşină. Am demarat sălbatic şi am mărit şi mai mult viteza când am ieşit din oraş.

Kerman încerca să citească ziarul, dar la viteza cu care mergeam literele-i fugeau în faţa ochilor.

— A fost găsită azi după masă, bubui el în urechea mea. A luat otravă după ce Salzer a comunicat poliţiei moartea lui Quell. Nici un cuvânt despre Anona. Nimic despre sora Gurney.

— E prima dintre ei căreia i s-a făcut frică. Sau o fi îndopat-o cineva cu otravă. La dracu' cu ea! Sunt îngrijorat de Paula.

Kerman mi-a spus după aceea că în viaţa lui nu zburase aşa cu o maşină şi că n-ar vrea să repete experienţa. Acul vitezometrului sărise la 165 km/h şi rămase acolo în timp ce străbăteam coasta pustie cu claxonul mugind.

Un poliţist de la poliţia rutieră se luă după noi, dar nu putu să ne urmărească decât vreo cinci kilometri, apoi abandonă. Bănuiam că va telefona imediat ca să transmită în primul oraş datele noastre, aşa că am luat-o pe un drum prăfuit nu mai larg de 6 metri. Kerman stătea cu ochii închişi şi se ruga.

Am ajuns în Orchid City în 45 de minute şi asta era ceva. Am făcut cei aproximativ o sută de kilometri în 45 de minute.

Paula locuia la vreo 100 m de Park Hospital. Am traversat în goană bulevardul şi am parcat în faţa blocului ei cu scârţâit puternic de frâne.

Liftul părea să se târască până la etajul 3. În cele din urmă ajunse şi am luat-o amândoi la goană către apartamentul Paulei. Am sunat prelung la uşă, dar nu răspunse nimeni. Picături mari de sudoare mi se prelingeau pe faţă de parcă aş fi ieşit de sub duş.

M-am îndepărtat.

— Hai amândoi! i-am spus lui Kerman.

Ne-am năpustit cu umerii în uşă. Era rezistentă, dar nici noi nu eram mai prejos. La a treia încercare, broasca cedă. Cu armele în mâini am inspectat toate camerele.

Patul era în dezordine, pătura şi cearceaful erau azvârlite pe jos. Apartamentul era gol. Nici urmă de Paula sau de Anona.

Am sunat la birou, dar Trixy îmi spuse că Paula nu sunase. Mi-a spus că un bărbat care n-a vrut să-şi dea numele a telefonat de două ori. I-am spus să-i dea numărul Paulei dacă mai sună şi am închis.

— Mai bine ne-am duce la *Dream Ship*! spuse Kerman, cu o voce gravă, ajungând deja la uşă. Şi cât mai repede.

— Ia-o încetişor!

— Cum dracu'! explodă Kerman. Au luat-o pe Paula! O.K., aşa că ne vom duce acolo să discutăm cu ei. Hai!

— Stai liniştit! am spus eu fără să mă mişc. Stai jos şi nu te pripi.

— Ai înnebunit sau ce-ai?

— Îţi închipui că ai să te poţi apropia ziua de vasul ăla blestemat? Încearcă să-ţi foloseşti capul. Ne vom duce, dar pe întuneric.

— Eu plec acum. Dacă aşteptăm, s-ar putea să fie prea târziu!

— Încetează odată! Bea ceva. Ai să stai exact aici!

El ezită puţin, apoi intră în bucătărie. Se întoarse după câteva minute cu o sticlă de scotch, două pahare şi o cană cu gheaţă. Prepară băutura şi-mi oferi un pahar, apoi se aşeză.

— Nu putem face nimic dacă ei sunt hotărâţi să-i dea în cap, am spus. Dacă n-au făcut-o încă, o vor face cu siguranţă dacă ne văd venind. Ne ducem după ce se întunecă şi nu mai înainte!

Kerman nu răspunse nimic. Se aşeză, luă o înghiţitură, apoi îşi împreună mâinile.

Şedeam privind în podea, fără să gândim, fără să ne mişcăm, doar aşteptând. Aveam patru ore, poate ceva mai mult până să intrăm în scenă.

La şase jumătate tot acolo eram. Sticla de scotch era pe jumătate goală. Grămezi de mucuri se înălţau în scrumiere. Eram în stare să ne urcăm pe pereţi.

Apoi sună telefonul. Un sunet sinistru în liniştea micului apartament.

— Răspund eu! am zis şi m-am repezit înţepenit la telefon.

O voce de bărbat întrebă:

— Malloy?

— Da!

— Sunt Sherrill!

N-am zis nimic, ci am aşteptat, aruncându-i o privire lui Kerman.

— O am pe fata ta la bord, Malloy, zise el cu o voce şoptită.

— Ştiu, am spus.

— Ai face mai bine să vii să o iei. Să zicem pe la nouă, dar să nu vii mai devreme. Am o barcă la ţărm care te va aduce. Vino singur şi, vezi, ţine-ţi gura! Dacă aduci poliţia sau pe altcineva cu tine, îi crăpăm capul şi o azvârlim peste bord. Ai înţeles?

Am zis că da.

— Atunci ne vedem la nouă, zise el şi închise.

IV

Locotenentul Bradley de la Biroul pentru Persoane Dispărute era un poliţist de vârstă mijlocie, gras şi deziluzionat, care stătea ore în şir în dosul unui birou murdar de la etajul patru al sediului central al poliţiei, încercând să răspundă la întrebări fără răspuns. Cât era ziua de lungă şi o parte din noapte, tot felul de oameni veneau la el sau îl sunau să-i comunice că le-au dispărut rude sau prieteni, aşteptând ca el să-i găsească. Nu era o treabă uşoară: de cele mai multe ori, cel dispărut pleca de fapt pentru era sătul de casă, de soţ sau de soţie şi avea grijă să nu fie găsit. O slujbă pe care n-aş fi dorit-o nici pentru douăzeci de salarii de-ale lui Bradley şi pe care n-aş fi fost în stare să o fac oricum.

O lumină ardea în spatele geamului sablat al biroului când am bătut la uşă. Vocea lui, cordială pentru că aşa o cerea funcţia, mă pofti să intru.

Şedea la birou cu o pipă în gură şi cu o privire obosită. Avea pungi sub ochi. Era un tip solid, un poliţist care-şi făcea bine treaba, fără a avea parte de afirmare sau de recunoaştere, lucruri pe care, de fapt, nici nu şi le dorea.

Se încruntă când mă observă.

— Pleacă, te rog! îmi spuse, cu voce fără speranţă. Sunt ocupat, n-am timp să-ţi ascult încurcăturile, am şi aşa destule pe cap.

Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea. Nu mă dădeam în vânt după glumele locotenenţilor de poliţie şi eram grăbit.

— Am nevoie de o informaţie, Bradley, şi repede! Obţin informaţia de la tine sau să trec direct la Brandon?

— Nu ar trebui să-mi vorbeşti în felul ăsta, Malloy! Care-i treaba?

— Am o mulţime, dar n-am timp de detalii. M-am aşezat în faţa lui, m-am sprijinit cu pumnii de birou şi l-am privit fix în ochi. Vreau tot ce ai despre Anona Freedlander. Ţi-o aminteşti? E una dintre surorile doctorului Salzer de la sanatoriul lui din bulevardul Foothill. A dispărut pe 15 mai 1947.

— Ştiu, zise el şi sprâncenele lui stufoase se mişcară un centimetru. Eşti a doua persoană cicălitoare care-a venit şi a vrut să-i vadă dosarul în ultimele patru ore. Nostim cum se leagă chestiile astea. Am observat de multe ori.

— Cine a fost?

Bradley apăsă pe buton.

— Nu-i treaba ta! Stai jos şi nu mă bate la cap.

În timp ce-mi trăgeam un scaun, apăru un funcţionar, care rămase în picioare aşteptând.

— Dă-mi din nou dosarul Anonei Freedlander, dar repede. Lumea se cam grăbeşte!

Tipul îmi aruncă o privire inexpresivă şi porni cu viteza cu care un bătrân de 100 de ani urcă până la etajul opt.

Bradley îşi aprinse pipa şi-şi privi degetele pătate de cerneală.

— Tot îţi mai bagi nasul în treburile lui Crosby? mă întrebă, fără să mă privească.

— Tot! i-am răspuns fără chef de vorbă.

— Voi, tinerii ăştia ambiţioşi, nu vă învăţaţi niciodată minte, nu-i aşa? Am auzit că MacGraw şi Hartsell ţi-au făcut o vizită într-o seară.

— Mi-au făcut. Maureen Crosby a apărut şi m-a scos din labele lor. Ce zici de asta?

Îmi adresă un zâmbet.

— Mi-ar fi plăcut să fiu de faţă. Ea a fost cea care l-a bătut pe MacGraw?

— Da!

— Fainã fată!

— Am auzit că la Salzer a cam fost tărăboi, am zis, privindu-l. Se pare că fondul vostru pentru activităţile sportive va avea de suferit.

— La vârsta mea, asta nu mă va face să plâng.

Ne-am măsurat din priviri câteva clipe, apoi i-am spus:

— A raportat cineva dispariţia unei fete numite Gurney? Era o altă soră medicală de la Salzer.

Îşi duse degetul la nas şi dădu din cap.

— Nimeni. Altă soră de la Salzer, ai spus?

— Da! O fată drăguţă, cu corp frumos; dar poate că ţie nu-ţi mai pasă de corp.

Bradley zise că era puţin prea bătrân pentru treburi de genul ăsta, dar începu să mă privească atent.

— Nu-ţi mai poate folosi la nimic informaţia, pentru că e moartă, i-am zis.

— Încerci să-mi spui ceva sau faci calambururi? zise el acid.

— Am auzit că doamna Salzer a încercat să o răpească din apartamentul ei. Fata a căzut de pe scara de incendiu şi şi-a frânt gâtul. Doamna Salzer a lăsat-o undeva în deşert, probabil pe lângă sanatoriu.

— Cine ţi-a spus asta?

— O doamnă bătrână care se învârtea pe-aici cu un glob de cristal în mână...

Îşi scărpină barba cu pipa şi privi în gol.

— Mai bine spune-i lui Brandon. Asta-i treabă pentru cei de la Omucideri.

— Asta-i o presupunere, amice, nu o dovadă. Lui Brandon îi plac faptele, ori eu nu sunt încă gata să i le ofer. Ţi-am spus doar, pentru că tu poţi sau nu să îndrepţi lucrurile în direcţia potrivită, fără să mai fiu şi eu implicat.

— Voi, tipii ăştia tineri, sunteţi prea şmecheri. Bun, am să-i încredinţez asta porumbelului meu poştaş. Cât e adevărat din ce-ai spus?

— Totul. De ce crezi că a luat otravă doamna Salzer?

Băiatul apăru cu dosarul şi-l aşează pe birou. Ieşi la fel de împăcat şi senin, mişcându-se cu o încetineală voită. Probabil că mintea îi mergea la fel de repede ca şi picioarele.

Bradley dezlegă coperţile şi deschise dosarul. Amândoi ne-am uitat câteva secunde la un vraf de hârtii albe.

— Ce dracu'!... începu Bradley şi se înroşi la faţă.

— Ia-o uşor, am spus eu, cercetând la rândul meu conţinutul dosarului. Doar coli albe de hârtie.

Bradley apăsă furios pe buton.

Probabil că băiatul presimţise încurcătura, pentru că apăru îndată.

— Ce-i asta?! Îţi arde de joacă?

Funcţionarul se holbă la colile albe.

— Nu ştiu, domnule! zise el schimbându-se la faţă. Dosarul era legat când l-am luat de pe biroul dumneavoastră.

Bradley răsufla greoi, începu să spună ceva, se răzgândi şi arătă cu mâna spre uşă.

— Ieşi afară! ţipă el.

Funcţionarul ieşi.

După o pauză, Bradley zise:

— S-ar putea să-mi pierd slujba din cauza asta. Porcul ăla mi-a furat actele din dosar.

— Vrei să spui că a luat actele şi a lăsat colile astea în locul lor?

Brandon dădu din cap.

— El trebuie să fi făcut asta. Era o fotografie, o descriere a persoanei şi un raport adus la zi, când i-am dat dosarul.

— Nu există copii?

El îşi scutură grav capul.

Am stat o clipă pe gânduri.

— Tipul care a cerut dosarul era înalt, solid, brunet, arăta ca o vedetă de cinema?

— Da. Îl cunoşti?

— L-am văzut.

— Unde?

— Vrei actele alea înapoi?

— Bineînţeles! Ce vrei să spui?

M-am ridicat în picioare.

— Aşteaptă până mâine la nouă dimineaţa. Îţi aduc hârtiile sau pe tipul care le-a luat. Lucrez la ceva, Bradley; ceva în care n-aş vrea să se amestece Brandon. Vrei să nu raportezi chestia asta până mâine dimineaţă?

— Ce tot spui acolo?! întrebă Bradley.

— Dacă-ţi ţii gura şi stai liniştit, mâine la nouă ai dosarul sau omul!

Am luat-o spre uşă.

— Hei, stai! Vino înapoi!... zise Bradley ridicându-se.

Însă nu m-am întors. Am coborât în goană cele patru etaje până la poartă, unde Kerman mă aştepta în Buick.

V

Eram patru: Mike Finnegan, Kerman, eu şi un tip scund, care părea speriat. Purta o pălărie neagră, pleoştită, nu avea haină, ci numai o cămaşă murdară şi nişte iţari albi, soioşi, de doc. Stăteam în camera din spate a barului Delmonico cu

o sticlă de scotch şi patru pahare pe masă, înconjuraţi de nori grei de fum.

Tipul mărunţel cu pălărie pleoştită era Joe Dexter. Câştiga ceva bani cu firma lui de transport şi făcea curse regulate spre vasele ancorate în port. Finnegan zicea că e un prieten de-al lui, dar, după felul în care se purta, nu ţi-ai fi dat seama.

Îi expusesem propunerea mea şi acum tipul mă privea de parcă aş fi fost nebun.

— Îmi pare rău, şefule, zise el în cele din urmă. Nu pot face asta. Sigur o să dau faliment.

Kerman stătea lungit într-un fotoliu cu ochii închişi şi o ţigară atârnându-i în colţul gurii. Deschise un ochi când i se adresă:

— Cui îi pasă de afaceri? Calmează-te, amice. În viaţă sunt multe lucruri mai importante decât afacerile.

Dexter îşi linse grăbit buzele, aruncă o privire spre Kerman şi se foi în scaun, întorcându-se implorator spre Mike.

— Nu pot face asta; nu fac eu aşa ceva. *Dream Ship* este unul dintre cei mai buni clienţi ai mei.

— Nu va mai fi pentru mult timp. Ia banii cât mai ai ocazia. Îţi ies 100 de dolari la faza asta, am zis eu.

— O sută? şi faţa i se schimonosi a dispreţ. Sherrill îmi plăteşte mai mult decât atât în fiecare lună, bani siguri. Nu mă bag.

I-am făcut semn lui Mike, care se îndrepta spre Dexter cu un grohăit ameninţător, să stea liniştit.

— Ascultă, tot ce vrem să faci este să livrezi această ladă la aprovizionare, diseară. Fă asta şi ai un sutar. Ce te sperie?

— Iar tu te vei ascunde în ladă! zise Dexter. E o idee foarte proastă. Nimeni nu e acceptat pe vas fără permis. Dacă te prind - şi te vor prinde - vor şti că mi-am băgat şi eu codiţa. Şi atunci nu numai că Sherrill o să mă taie de pe

listă, ci o să fie chiar bucuros să trimită pe cineva să-mi crape scăfârlia. Nu, nu mă bag.

În timp ce mai turnam un rând, mă uitam la Ceasul de pe mână. Era 19.30. Timpul trecea.

— Ascultă, Joe! zise Mike aplecându-se spre el, băiatul e prieten bun cu mine, înţelegi? El vrea să ajungă la bordul vasului, iar dacă vrea, va ajunge, pricepi? Sherrill nu e singurul tip care poate să crape scăfârlii. Vrei să faci treaba sau trebuie să mă supăr?

Kerman îşi scoase Coltul 45 şi-l aşeză pe masă.

— Iar după ce termină el cu tine, încep eu, adăugă el.

Dexter privi arma şi se feri de privirea lui Mike.

— Nu mă puteţi speria, băieţi, zise el slab.

— Putem încerca, zise Kerman calm. Ai zece secunde până începem.

— Nu-l zăpăci pe tip, am zis eu, scoţând zece bancnote de zece dolari pe care i-am împins spre el. Hai, ia-ţi banii şi să mergem. Sherrill e curăţat. Copoii vor năvăli mâine peste tot. Ia-ţi banii, cât ţi-i ofer!

Dexter ezită, apoi înhăţă banii cu degetele lui murdare.

— N-aş face-o pentru nimeni altcineva! îi zise el lui Mike.

Ne-am terminat băutura şi ne-am ridicat. Am ieşit pe ţărm. Noaptea era călduroasă şi calmă, cu câţiva nori pe cer. Departe, la orizont, am văzut luminile de pe *Dream Ship.*

Am coborât o alee spre magazia lui Dexter. Era cufundată în beznă. Când o descuie, ne izbi mirosul de smoală, grăsime, cauciuc, cârlţi şi haine umede.

Magazia era plină cu lăzi, sfori şi cutii de tot felul, care aşteptau să fie transportate către vasele ce ancorau în port. În mijloc zăcea o ladă de 5 m^3.

— Asta e! zise Dexter resemnat.

Am scos ce era în ladă.

— Dă-mi un ciocan şi o daltă, i-am zis eu.

În timp ce-mi aducea sculele, Kerman mă întrebă:

— Eşti sigur că e bine ce facem?

— Da. Cu puţin noroc, voi avea aproape o jumătate de oră, înainte ca ei să se aştepte să ne facem apariţia. În timpul ăsta, pot face o groază de lucruri. Până când veţi veni, tu şi cu Mike, la ora nouă, voi crea o diversiune ca să o poţi lua de la bord. După aia, fiecare e pe cont propriu.

Dexter veni cu sculele.

— Fii atent cum baţi cuiele! i-am zis lui Kerman. Vreau să pot ieşi rapid.

Mike îl dădu la o parte pe Dexter.

— Ne ocupăm noi de asta, amice. Stai deoparte şi fii cuminte.

Nu voia ca Dexter să observe automatul Sten pe care Kerman îl scotea dintr-o valiză. La adăpostul corpului lat al lui Mike, Kerman aşeză arma pe fundul lăzii.

— Ai loc destul, zise el. Sigur nu vrei să intru eu în locul tău?

M-am căţărat în ladă.

— Tu să vii cu Mike la nouă! Dacă pe barca pe care-o trimite Sherrill sunt mai mulţi şi nu vei fi sigur că le poţi veni de hac, va trebui să vii singur. Oricum, vor crede că sunt eu. Dacă auzi împuşcături la bord, ia-l pe Mifflin cu o gaşcă de poliţişti, şi vino să ne batem. O.K.?

Kerman încuviinţă. Părea foarte îngrijorat.

— Mike, tu vii cu Dexter. Dacă face figuri, îl poceşti în cap şi-l azvârli peste bord.

Rânjind feroce, Mike zise că va face exact aşa.

După ce Kerman puse capacul, rămăsese spaţiu doar cât să stau cu genunchii la gură. Aerul intra printre scânduri. Mi-am dat seama că voi avea nevoie de mai mult de un minut ca să ies de acolo.

Kerman bătu în cuie capacul. Apoi înhăţară lada şi o aşezară pe un cărucior. Călătoria până în barcazul lui Dexter a fost cam smucită şi am încasat câteva cucuie în acest voiaj până ce lada a ajuns în barca lui Dexter.

Motorul porni şi barcazul ieşi în larg. Vântul care intra printre scânduri era aspru, iar dansul pe valuri al ambarcaţiunii mă cam deranja.

După câteva minute Mike şopti că ne îndreptăm spre *Dream Ship.*

De undeva o voce strigă ceva, apoi urmă un schimb de replici între barcă şi corabie. Cuiva se pare că nu-i convenea să ia lada la ora aceea. Dexter îşi jucă însă bine rolul. El zise că are de vizitat un frate bolnav a doua zi, aşa că dacă nu vor să ia lada imediat, atunci n-au decât să aştepte până poimâine.

Omul de pe vapor îl înjură pe Dexter, apoi îi spuse să aştepte până îi va arunca o bigă[1].

Mike îmi şoptea printr-o gaură tot ce se întâmpla.

După un timp lada zvâcni violent şi se ridică în aer. Am încasat din nou o grămadă de lovituri. Lada ateriză undeva pe corabie şi se ciocni violent de punte.

Individul care-l înjurase pe Dexter îşi reluă repertoriul. O uşă se trânti apoi şi am rămas singur cu liniştea din jur.

Am aşteptat cu toate simţurile la pândă, dar nu se auzea nimic. După un timp am considerat că sunt în siguranţă şi am hotărât că e timpul să-mi iau rămas-bun de la ladă. Am băgat dalta între două scânduri şi am tras. În mai puţin de un minut eram afară.

Beznă ca păcura. Puţea ca în magazia lui Dexter, însemna că mă aflam în cala vaporului.

Mi-am scos lanterna şi am aprins-o. De jur-împrejur erau numai sticle de bere şi alte băuturi, precum şi provizii. În celălalt capăt era o uşă. M-am îndreptat spre ea. Am crăpat-o puţin şi am privit pe furiş către un coridor îngust şi bine luminat.

---

[1] Aparat format din două sau trei braţe de sprijin, unite printr-o bară prevăzută cu scripeţi, cu care se încarcă sau se descarcă mărfurile din porturi. (n. trad.)

Într-o mână ţineam arma. N-aş fi vrut să mă mai încurc cu ea, dar Kerman insistase. Zicea că, având un Sten, mă pot lupta cu jumătate din echipaj. Mă îndoiam de asta, dar am luat-o mai mult ca să-l liniştesc pe el, decât pe mine.

M-am îndreptat de-a lungul coridorului spre o scară de metal ce se întrezărea la celălalt capăt. La mijlocul drumului m-am oprit brusc. O pereche de picioare apărură pe scară. O secundă mai târziu un marinar se holba la mine.

Era un tip masiv, cam cât mine de puternic şi vânjos. I-am pus arma în piept şi am rânjit. Mâinile îi săltară atât de repede în sus, încât îşi lovi buricele degetelor de tavan.

— Dacă-ţi deschizi pliscul, te spintec în două, am mârâit la el. Tipul rămase nemişcat, privind uluit la automat, cu gura căscată. Întoarce-te!

Când se întoarse, l-am pocnit în ceafă cu patul armei.

L-am agăţat de bluză în timp ce cădea şi l-am culcat încetişor pe podea.

Transpiram şi eram neliniştit. Trebuia să-l ascund înainte să apară cineva.

Chiar în faţa mea era o uşă. Mi-am reţinut respiraţia şi am deschis-o. Era o cabină goală. Probabil că era chiar a lui şi tipul venea spre ea. L-am înhăţat de subţiori şi l-am târât înăuntru.

Am închis uşa şi am zăvorât-o. Mişcându-mă cu repeziciune, l-am dezbrăcat şi mi-am schimbat hainele cu ale lui.

Bereta îmi era cam mare, dar aşa îmi ascundea faţa mai uşor.

I-am pus un căluş la gură. L-am înfăşurat în cearceaf, l-am înnodat şi apoi l-am legat cu cureaua lui şi cu o frânghie de la perdea. Apoi l-am ridicat în cuşetă şi mi-am aşezat Stenul lângă el, mi-am îndesat 38-ul în pantaloni şi am luat-o întins spre uşă.

Am tras cu urechea, dar nu se auzea nimic, aşa că am crăpat uşa şi am aruncat o privire afară. Coridorul era gol ca

mintea unui mort şi la fel de tăcut. Am stins lumina, m-am strecurat afară şi am închis uşa în urma mea.

M-am uitat la ceas. Era ora 8 şi 25. Mai aveam, deci, 35 de minute până să se arate Kerman.

CAPITOLUL 6

I

Stăteam în umbra unui ventilator şi priveam puntea vasului. Deasupra capului meu fâlfâia uşor în briză un drapel roşu cu crem. Toată puntea era acoperită cu un covor roşu şi greu, iar de-a lungul balustradei scânteiau luminiţe roşii şi verzi.

Pe puntea superioară se vedeau doi marinari în costume imaculate. O fată însoţită de doi bărbaţi, toţi în costume de seară, tocmai sosiseră pe navă. Marinarii îi salutară înainte de a intra în restaurantul luminat. Prin hublouri se vedeau perechi dansând în ritmurile orchestrei.

Deasupra mea se opriră trei tipi. Unul fuma. Îi urmăreau pe cei care soseau. Nici unul nu mi-a acordat vreo atenţie şi, după ce m-am uitat în stânga şi-n dreapta, m-am strecurat prin umbră şi am ajuns în spatele punţii de comandă.

— Începe să sosească. Vom avea iar o seară bună! zise o voce.

— Da, zise alta. Uită-te la dama aia în roşu. Fii atent ce rochie are! Fac pariu că...

Dar n-am aşteptat să aflu pe ce pariază. Mi-era teamă ca nu cumva să coboare privirea şi să dea peste mine. Chiar lângă mine era o uşă, pe care am crăpat-o câţiva centimetri. O scară ducea la puntea de jos. Nu departe de mine râdea o fată; hohotele de râs mă făcură să întorc capul în direcţia ei.

— O femeie în toată puterea cuvântului. Aşa îmi plac mie femeile! spuse unul dintre cei aflaţi pe puntea de comandă.

Am aruncat o privire fugară. Trei perechi tocmai urcară la bord. Una dintre fete era atât de beată încât nu se putea

ţine pe picioare. În timp ce se îndreptau zgomotos spre restaurant am coborât rapid treptele.

Aici era întuneric şi linişte. M-am îndepărtat de scară. Venind în sus, lumina lunii se strecura printr-un nor de ceaţă, luminând îndeajuns ca să pot vedea că puntea era pustie. O lumină singuratică venea dintr-un hublou depărtat, la fel de evidentă ca o pată de supă pe rochia unei mirese.

Am luat-o tiptil într-acolo. La mijlocul distanţei m-am oprit subit. Din faţă, o arătare albă se îndreptă spre mine: nu mă puteam ascunde nicăieri, iar puntea era goală ca-n palmă. Degetele mi se încleştară pe patul armei şi m-am sprijinit de balustradă.

Un tip înalt, cu umeri largi, într-o jachetă şi pantaloni de doc alb, trecu prin pata de lumină a hubloului, înaintând în direcţia mea. Trecu mormăind pe lângă mine fără ca măcar să mă observe, se agăţă de scară şi se căţără pe puntea de sus.

Gâfâiam când am luat-o spre pata de lumină. M-am oprit o clipă şi am aruncat o privire prin hublou: era cât pe ce să-mi scape un chiot.

Paula şedea într-un fotoliu cu faţa spre mine! Şi citea o revistă cu o figură puţin neliniştită. Arăta foarte drăguţă şi foarte singuratică. Sperasem să o găsesc pe această punte. Nu-mi închipuiam unde altundeva ar fi putut s-o ascundă, dar nu mă aşteptasem să o găsesc atât de repede.

Am privit atent uşa cabinei. Era închisă pe dinafară cu un zăvor. L-am tras şi am împins uşor uşa. Înăuntru era cald ca într-o seră în mijlocul verii.

Paula sări în picioare şi pentru o clipă nu mă recunoscu costumat în marinar, apoi se aşeză uşor în fotoliu şi încercă să-mi zâmbească. Privirea ochilor ei era cea mai grozavă recompensă pentru toate loviturile pe care le încasasem cât timp stătusem chircit în ladă.

— Ce mai faci? am întrebat eu zâmbind.

Dacă n-aş fi ştiut-o atât de stăpână pe sine, aş fi sărutat-o.

— Bine! Ai avut ceva încurcături până ai ajuns aici, nu? Vocea, totuşi, îi tremura uşor.

— Au trecut şi, la urma urmei, ei nu ştiu că sunt aici şi asta e important. Jack şi Mike vor veni pe la nouă. S-ar putea să avem de înotat.

Răsuflă adânc şi se ridică.

— Ştiam că ai să vii, Vic. Dar nu trebuia să vii singur. De ce n-ai adus poliţia?

— Nu cred că ar fi venit. Unde este Anona?

— Nu ştiu, dar nu cred că e aici.

Căldura din cabină mă făcea să transpir.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, pe scurt.

— Cineva a sunat, credeam că eşti tu, patru italieni m-au îmbrâncit cu uşa şi doi dintre ei au năvălit în dormitor. Am auzit-o pe Anona ţipând. Ceilalţi doi ziceau că mă vor duce pe vapor, unul mă ameninţa cu un cuţit. Eram sigură că l-ar fi folosit dacă-i dădeam cel mai mic motiv. A făcut o grimasă. Mi l-a ţinut în coaste până am ajuns în maşina care aştepta afară. M-au înghesuit în ea şi am plecat. În urma noastră am observat un Rolls negru care parcase tot în faţa casei. Unul dintre tipi o adusese pe Anona în braţe. Era în plină zi, lumea se uita la noi, dar nimeni n-a făcut nimic. Au băgat-o în Rolls şi au plecat. Pe mine m-au adus aici şi m-au încuiat. Mi-au spus că, dacă fac gălăgie, îmi taie beregata. Sunt nişte tipi înfiorători, Vic.

— Ştiu, Paula. I-am întâlnit. Rollsul e al lui Maureen Crosby. Probabil au dus-o pe Anona la casa aia de pe faleză. A fost cineva pe aici? am întrebat. Ea neagă. Vreau să mai arunc un ochi înainte de a pleca. Maureen ar putea fi aici. Crezi că ai fi în siguranţă dacă ai veni cu mine?

— Dacă descoperă că am plecat, or să dea alarma. Cred că e mai bine să stau aici, până eşti tu gata. Ai grijă, Vic!

Am ezitat, neştiind ce să fac: să o iau pe Paula şi să fugim sau să aflu mai întâi dacă Anona şi Maureen erau sau nu la bord.

— Dacă nu le găsesc pe punte, o las baltă! Mi-am şters faţa transpirată. Am eu febră sau cabina asta este supraîncălzită?

— E din cauza cabinei. Se încălzeşte tot mai tare de o oră încoace.

— Parcă am fi într-un cuptor. Mai rezistă zece minute până mă întorc, bine?

— Fii atent, Vic.

Am atins-o uşor pe braţ, i-am zâmbit şi m-am strecurat afară. Am închis cu grijă zăvorul şi m-am îndreptat spre pupa...

— Ce dracu' crezi că faci pe-aici? ţipă la mine o voce din beznă.

Aproape că am încremenit.

Un tip scund şi grăsuliu cu un chipiu şi în uniformă apăru din neant. Nici unul nu-i vedea faţa celuilalt. Ne chioram unul la altul.

— De câte ori trebuie să vă mai spun că n-a veţi ce căuta pe puntea asta? zise el şi se apropie.

Am apucat să-i zăresc palma venind spre mine şi m-am ferit. Lovitura îmi alunecă pe umăr. Mi-am năpustit pumnul cu toată puterea în burta lui. Tipul icni şi se aplecă în faţă încercând să respire. L-am pocnit în falcă de era să-mi strivesc mâna.

Căzu în patru labe apoi se lăţi pe spate, bălăbănind din mâini şi din picioare. M-am aplecat peste el l-am înhăţat de urechi şi l-am izbit cu scăfârlia de podea până şi-a pierdut cunoştinţa.

Acum puteam fi liniştit. Totul nu durase decât câteva secunde. L-am înşfăcat pe tip şi l-am târât până la cabina Paulei, am deschis zăvorul şi l-am tras înăuntru.

— Am dat nas în nas cu el! i-am spus, aplecându-mă deasupra lui şi ridicându-i o pleoapă. Tipul era bine, dar deocamdată era scos din circulaţie şi, după câte îmi dădeam seama, urma să rămână aşa ceva timp.

— Bagă-l în dulap, zise Paula. Am să-l supraveghez eu. Era palidă, dar fermă.

L-am târât în dulap şi l-am împins înăuntru. Uşa s-a închis numai după ce m-am lăsat cu toată greutatea pe ea.

— Se va simţi perfect aici, dacă nu se va sufoca, am zis eu ştergându-mi din nou faţa. Parcă am fi într-un furnal.

— Asta mă îngrijorează. Până şi podeaua e fierbinte. Crezi că arde pe undeva?

Mi-am pus mâna pe covor. Era cald, prea cald chiar. Am deschis uşa şi am încercat scândurile punţii. Erau atât de încinse că aproape-mi făcură băşici.

— Asta ne mai lipsea! Ai dreptate. Undeva dedesubt arde ceva. Nu mai rămâi aici. Hai, „matelot”, ţine-te după mine! Mai aruncăm rapid o privire şi o-ntindem sus. M-am uitat la ceas: 9 fără 5. Jack vine în cinci minute.

În timp ce ne grăbeam pe punte, Paula zise:

— N-ar trebui să dăm alarma? Vaporul e plin de lume, Vic.

— Nu încă. Puţin mai târziu.

În capătul coridorului era o uşă pe un perete transversal. M-am oprit în faţa ei, am ascultat puţin şi am deschis-o.

Înăuntru era mai cald decât la gura unui cuptor, iar vopseaua de pe pereţi începuse să curgă. Camera era spaţioasă şi frumos aranjată - cameră de primire şi birou. Două ferestre mari dădeau spre ocean şi spre oraş. O lampă de birou arunca o mică pată de lumină pe covor. Am intrat cu arma întinsă. De sus se auzeau muzica orchestrei şi paşi mişcându-se pe parchet.

Am intrat în cameră, cu pistolul în poziţie de tragere. Paula mă urmă şi închise uşa. Un miros puternic de ars umplea camera şi, când am luat-o spre birou, am observat covorul fumegând.

— Focul e chiar sub noi, Paula. Ţine-te de uşă, podeaua poate fi nesigură. Se pare că ăsta e biroul lui Sherrill.

Am deschis pe rând sertarele biroului, neştiind prea bine ce caut. N-am riscat inutil. În ultimul sertar de jos am găsit

un plic pătrat. Dintr-o privire am înţeles că era dosarul pierdut al Anonei Freedlander. L-am băgat rapid în buzunarul de la spate.

— O.K.! Hai să ieşim de aici.

Paula mă opri cu o voce şoptită.

— Vic! ce e acolo, în spatele biroului?

M-am aplecat peste birou. Era ceva acolo, ceva alb, ceva ce putea să fie un bărbat. Am îndreptat lumina lămpii într-acolo.

Am auzit-o pe Paula ţipând.

Era Sherrill, răsturnat pe spate şi rânjind trist. Hainele îi ardeau mocnit, iar mâinile care-i stăteau întinse pe podea erau arse şi imobile. Fusese lovit, imobilizat şi împuşcat în cap de aproape. O parte din ţeastă era zdrobită.

Chiar când m-am aplecat spre el, două limbi de foc ţâşniră din podea atingându-i faţa înţepenită.

II

Unul dintre italieni stătea în uşă rânjind la noi. Ţinea, cu degetele lui mici, o armă automată îndreptată spre pieptul meu. Faţa lui mică, urâtă, respingătoare, strălucea de sudoare, iar ochii priveau cu o ură rece. Venise pe nesimţite.

— Dă-mi chestia aia, zise el, întinzând mâna, aia pe care ai băgat-o în buzunar. Hai, repede!

Mâna în care ţineam pistolul atârna pe lângă corp. Ştiam că mă va împuşca înainte să apuc să ridic pistolul. Am tras dosarul din buzunarul de la spate cu mâna stângă, fără să-l slăbesc din ochi. În timpul mişcării, i-am observat schimbarea subită din ochii: de la ură la un soi de maliţie ticăloasă. Când apucă dosarul, degetul de pe trăgaci se albi. Ştiam că o să tragă.

Paula trase un scaun şi-l trânti între italian şi mine. Tipul tresări şi trase. Glonţul trecu la vreo doi metri de mine. Am

tras în el înainte de a mai apuca să-şi ridice ochii de la scaun. Cele trei gloanţe îl plesniră în piept ca nişte baroase şi-l azvârliră de perete. Automatul îi căzu din mână, iar faţa i se crispă hidos.

— Afară! am strigat eu la Paula.

Ea se aplecă şi înhăţă automatul negriciosului, apoi împinse uşa. În timp ce străbăteam camera am simţit că podeaua cedează sub mine. Un scârţâit lugubru urmat de trosnituri la fel de tari se auziră sub picioarele mele. Căldura urca spre mine, de parcă păşeam pe cărbuni încinşi. Podeaua mai gemu o dată şi cedă. Am crezut că mă voi prăbuşi odată cu ea, dar covorul mai rezistă cât să ajung la uşă şi pe punte.

O trosnitură înspăimântătoare se auzi în biroul lui Sherrill. Am mai apucat să arunc o privire asupra mobilierului ce se transformase într-un furnal roşu, clocotitor. Paula mă prinse de mână şi o luarăm la goană.

Mirosea a catran şi fumul înăbuşitor se ridica de peste tot.

Din întuneric cineva trase în noi. Glonţul nimeri o oglindă dintr-o cabină din spatele meu şi se auzi un zgomot de sticlă spartă.

I-am făcut semn Paulei să se îndepărteze de mine, pentru că albul fantomatic al uniformei mele era o ţintă sigură.

Alte împuşcături. Una îmi ciupi faţa. Flacăra ei se ivise din direcţia bărcii de salvare. Mi s-a părut că văd o umbră furişându-se spre parapet. Am tras de două ori. A doua oară am nimerit-o. Ieşi clătinându-se de după barcă şi se lăţi pe puntea încinsă.

— Să mergem! am spus.

Am luat-o iarăşi la fugă. Puntea era atât de încinsă încât îmi ardeau picioarele prin pantofi. Într-un târziu am dat de scara care ducea la puntea de sus. Printre flăcări răzbăteau ţipete, gemete şi zgomot de sticlă spartă. Ne-am căţărat până sus. Puntea gemea de lume în ţinută de seară. Tot

vaporul era un nor de fum şi aici era aproape la fel de cald ca şi jos.

Am observat trei sau patru ofiţeri ai vasului care încercau să stăpânească panica, însă fără succes.

— Jack trebuie să fie prin preajmă, am strigat la Paula. Ţine-te aproape. Trebuie să ajungem la balustradă!

Ne-am croit drum prin gloata mişcătoare. Un tip o înhăţă pe Paula şi o trase de lângă mine. Nu ştiu ce-şi închipuia că face. Faţa îi tremura, ochii i se sălbăticiseră. Se agăţă de mine ca un nebun, dar l-am trăsnit în falcă de s-a clătinat, şi mi-am croit drum spre Paula din nou.

O fată cu partea de sus a rochiei sfâşiată îmi căzu de gât şi-mi ţipă ceva în faţă. Respiraţia ei, burduşită de aburi de whisky, aproape că-mi arse pielea. Am încercat să o îndepărtez, dar ghearele ei aproape mă sugrumară. Paula îi cârpi o palmă peste urechi şi o aruncă în mulţime. Tipa ţipa ca o sirenă de locomotivă.

Am ajuns cu greu la balustradă. Marea era înţesată de bărci micuţe şi plină de oameni care se aruncaseră în apă.

— Hei, Vic!

Vocea lui Kerman se ridică din mulţime nu departe de noi. L-am zărit îmbrâncind gloata înnebunită care încerca să-l strivească sau să-l smulgă de lângă balustradă.

— Vino, Vic!

Am împins-o pe Paula în faţa mea şi am început să ne zvârcolim prin mulţime, încât Paula rămase pe jumătate dezbrăcată.

Kerman zâmbea surescitat.

— Chiar trebuia să dai foc vasului? Că tot vorbeam de panică! Ce i-a apucat pe smintiţii ăştia? Nava oricum nu are cum să se scufunde imediat.

— Unde ţi-e barca? am zis eu îmbrâncind din calea mea un libidinos bătrân care încerca să se caţere peste balustradă. Stai liniştit, tataie! i-am zis. Apa e prea udă ca să înoţi! Toată flota vine să vă salveze!

— Chiar sub noi! zise Kerman. Paula, ajutată de el, trecu balustrada şi coborî pe scara de frânghie ca un bătrân lup de mare.

— Nu aici, madam! zise el când o fată îşi croi drum până la el. Aici e o serată particulară. Încearcă puţin mai încolo.

Fata, ţipând isteric, se aruncă asupra lui şi i se încleştă de picioare.

— Pentru Dumnezeu! ţipă el. Mă laşi fără pantaloni! Vic, dă-mi o mână de ajutor! Tipa asta e nebună.

Am sărit şi eu peste balustradă, ţinându-mă de scară.

— Eu credeam că aşa îţi plac. Ia-o şi pe ea dacă te place atât de tare.

Nu ştiu cum s-a descotorosit de ea, dar când am căzut în barcă, Kerman alunecă pe scară şi se prăbuşi peste mine, de era să mă arunce peste bord.

— Uşurel, i-am zis, ajutându-l să-şi câştige echilibrul.

Mike porni motorul şi barcazul începu să se îndepărteze de vas. Mulţimea bărcilor care veneau către *Dream Ship* era un spectacol demn de văzut. Parcă se repeta episodul de la Dunquerque.

— Aţi făcut o treabă pe cinste! i-am spus lui Mike. Şi aţi ajuns chiar la timp. Am privit spre *Dream Ship.* Puntea de jos era în flăcări, iar nori groşi de fum ieşeau pe ambele părţi ale vasului. Mă întreb pentru cât o fi fost asigurată...

— Tu ai aranjat-o? întrebă Kerman.

— Nu eu, deşteptule! Sherrill e mort. Cineva l-a împuşcat şi a dat foc vasului. Dacă nu dădeam noi peste el, nu l-ar mai fi găsit nimeni niciodată.

— Cam scumpă înmormântare, zise Kerman, gânditor.

— Nu şi dacă vasul este asigurat. Vorbeşte cu Paula. Eu vreau să arunc o privire peste asta, şi am scos dosarul Anonei Freedlander din buzunar. Kerman îmi dădu o lanternă.

— Ce este asta?

Stăteam privind amuţit la prima pagină a dosarului, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Vic, zise Paula, n-ar fi mai bine să ne hotărâm ce avem de făcut?

— De făcut? Jack şi cu mine plecăm direct după Anona. Te rog, povesteşte-i tu lui Mifflin despre Sherrill şi convinge-l să vină cât mai repede la casa de pe faleză a lui Maureen. Se pare că la noapte se va termina toată povestea asta.

— N-ar fi mai bine să-l căutaţi voi pe Mifflin? îi zise ea lui Kerman.

— Noi n-avem timp! Dacă Anona e în casa lui Maureen, e în mare încurcătură.

— Ce-i toată chestia asta?! întrebă Kerman, aplecându-se spre mine.

I-am pus dosarul sub nas.

— Totu-i scris aici, negru pe alb! Şi viermele ăla de Mifflin n-a considerat că e destul de important ca să-mi spună şi mie. Încă din 1944, Anona suferă de endocardită. Ţi-am mai spus că ăştia încearcă să ţină mâţa în sac. Ei, acum a ieşit!

— Anona avea probleme cu inima? zise el, holbându-se la mine. Poate vrei să spui că Janet?

— Fii atent ce descriere i-au făcut Anonei! 1.50 înălţime, brunetă, ochi căprui, durdulie. Ce zici?

— Dar e greşit! Ea e înaltă şi foarte bine făcută, zise Kerman. Despre ce tot vorbeşti?

— Ea nu e Anona Freedlander, se prinse Paula. Asta e, nu-i aşa?

— Poţi paria că nu e ea! am zis eu surescitat. Nu-ţi dai seama? Anona a fost cea care a murit de endocardită la Crestways! Iar fata din sanatoriul lui Salzer este... Janet Crosby!

III

Stăteam amândoi la poalele unei stânci foarte înalte şi priveam în beznă. Departe, pe mare, se vedeau flăcări ce se reflectau pe cer - ceea ce mai rămăsese din *Dream Ship.* Un val gros de fum atârna în aer.

— Acolo, sus? întrebă Kerman. Dar ce-ţi închipui că sunt eu, maimuţă?

— Asta-i o chestie pe care mai bine ai lămuri-o cu tatăl tău, Jack! am rânjit eu în întuneric. Dar nu există altă cale. Intrarea din faţă e păzită de două porţi controlate electric şi de toată sârma ghimpată din lume. Dacă vrem să intrăm, ăsta-i drumul.

Kerman se îndepărtă şi studie stânca.

— Trei sute de metri! spuse el, copleşit. Ca nimic! Doamne, ce-o să mă distrez!

— Bun, să începem. Oricum, să încercăm.

Primii douăzeci de metri au trecut destul de uşor. Bolovanii mari formau o platformă la poalele stâncii şi erau destul de uşor de escaladat. Stăteam acum, unul lângă altul, pe o stâncă plată, iar eu cercetam cu lanterna urcuşul ce ne aştepta. Faţa colţuroasă a stâncii se ridica deasupra noastră şi, aproape de vârf, ieşea în afară formând ceea ce părea a fi o barieră de netrecut.

— Exact asta îmi doream! zise Kerman arătând înspre platforma aceea ieşită în afară. Va fi curată distracţie, va trebui să ne agăţăm cu unghiile şi cu dinţii.

— Poate că nu-i chiar aşa de rău cum pare, am zis fără să-mi placă nici mie. Dacă aveam o frânghie...

— Dacă aveam o frânghie, mă duceam undeva deoparte şi mă spânzuram. Tot acolo ajungem, însă fără să pierdem timp şi fără să ne mai chinuim.

— Tacă-ţi gura, nu mai cobi! am zis eu aspru şi am început să mă caţăr.

Erau destule găuri pentru mâini şi pentru picioare şi, dacă nu ar fi fost atât de abruptă stânca, ar fi fost chiar uşor de escaladat. Dar, aşa cum era, cu un pas putea sfârşi şi căţăratul, şi persoana mea. De agăţat în ceva, nici nu putea fi vorba, aşa că un pas greşit mă putea costa viaţa.

După vreo 50 de metri m-am oprit să-mi trag sufletul. Nu puteam privi în jos. Cea mai mică încercare de a mă depărta de stâncă m-ar fi dezechilibrat şi aş fi căzut.

— Cum te descurci? i-am strigat lui Kerman.

— Fac şi eu ce pot. Mă mir că mai sunt în viaţă. Crezi că e într-adevăr periculos sau mintea mea o ia razna?

M-am mai căţărat câţiva metri.

— Periculos e numai când cazi, Jack. După aia probabil că e fatal.

Am mai urcat puţin. După câţiva metri, am auzit un zgomot de pietre ce se prăvăleau şi Kerman scoase un geamăt. Părul mi se făcu măciucă.

— Fii atent cu pietrele astea, gâfâi el. Una chiar m-a pocnit peste mână!

— O să am grijă.

Pe la sfertul urcuşului am dat pe neaşteptate peste o platformă de vreo patru metri şi m-am târât pe ea, sprijinindu-mi spatele de stâncă să mă odihnesc. Îmi simţeam transpiraţia rece pe gât şi pe spate. Dacă ştiam că e chiar atât de greu, încercam să intru cumva pe poartă. Acum era prea târziu; poate că era posibil să urci stânca asta blestemată, dar categoric imposibil să o cobori.

Kerman mă ajunse din urmă. Faţa îi era lac de sudoare şi picioarele îi tremurau.

— Asta m-a lecuit de alpinism! Odată eram destul de fraier să-mi închipui că e distractiv să urci pe munte. Crezi că vom trece de creasta aia?

— Chiar de ne-am da sufletul! am spus eu, privind în întuneric. Acum nu mai aveam ce face. E mai bine la urcat, decât la coborât!

Am scos iarăşi lanterna şi am cercetat din nou exteriorul stâncii. Deasupra noastră, spre stânga, era o crevasă lată de vreo patru picioare care se deschidea pe lângă creastă.

— O vezi? Dacă ne sprijinim în umeri şi picioare putem trece de creastă.

— Ce idei îţi vin! E imposibil să trecem pe acolo!

— Cred totuşi că este posibil, am zis eu luminând crevasa, şi am să şi încerc.

— Nu fi nebun! strigă el alarmat. Ai să cazi!

— Dacă vrei să escaladezi creasta, n-ai decât. Eu o iau pe aici.

M-am balansat gata să cad de pe platformă, încercând să găsesc pe dibuite un loc în care să-mi fixez picioarele, apoi am întins o mână, căutând pe suprafaţa stâncii un punct de susţinere, şi am început din nou urcuşul. Mergea greu şi foarte încet. Lumina difuză a lunii nu mă ajuta prea mult şi pierdeam timp cu căutarea găurilor în care să-mi fixez mâinile. Când umerii şi capul mi-au ajuns la nivelul crevasei, piatra pe care mă sprijineam cedă. O secundă fără sfârşit trecu până ce căzu lăsându-mă suspendat în aer. Am mai apucat să mă agăţ de peretele crevasei cu degetele crispate, desfăcute ea nişte gheare. Simţeam cum zgâriau stânca alunecând. Asta era tot ce simţeam. O mână mi se opri într-o gaură mititică. Tot corpul mi s-a încordat, cu disperare, de parcă toată viaţa mi se scursese în cele patru degete care se ţineau într-o gaură.

— Stai aşa! strigă Kerman, isteric, ca o doamnă bătrână cu rochia în flăcări. Rezistă! Într-o clipă sunt la tine.

— Rămâi pe loc, Jack! Ai cădea odată cu mine.

Am încercat să-mi sprijin picioarele, dar vârfurile pantofilor alunecau neputincioase pe stâncă. M-am încordat apoi până să-mi plesnească muşchii, încercând să-mi împing toată greutatea ţinându-mă în degete, dar era imposibil. M-am ridicat doar câţiva centimetri şi asta a fost tot.

Deodată ceva îmi atinse piciorul.

— Stai liniştit, mă imploră Kerman de sub mine, conducându-mi piciorul pe umărul lui. Acum lasă-ţi greutatea pe mine şi ia-ţi avânt.

— Am să te împing în jos, prostule!

— Hai, odată! Eu mă ţin bine. Încet şi fără zvâcniri. Nu fă mişcări bruşte.

Nu aveam ce altceva să fac. Mi-am lăsat cu multă grijă greutatea pe umărul lui până când m-am prins mai bine cu mâinile.

— Mă ridic, am zis eu gâfâind.

— Da, zise Kerman şi l-am simţit încordându-se din toate puterile.

Ajunsesem în crevasă. M-am trântit pe jos, aşteptându-l pe Kerman. Când i se ivi capul, l-am înhăţat de mâini şi l-am tras spre mine. Ne-am prăbuşit amândoi pe fundul crevasei, gâfâind.

După un timp, m-am ridicat destul de greu în picioare.

— E o noapte de pomină, am zis eu,

— Da, zise Kerman. Iau o medalie pe chestia asta?

— Am să-ţi fac cinste!

M-am ridicat, am tras aer adânc de câteva ori, apoi mi-am înfipt umerii în stâncă şi m-am sprijinit cu picioarele în peretele opus, reuşind să mă menţin în poziţia asta, ca o punte, între cei doi pereţi.

— În halul ăsta ai să călătoreşti de-aici încolo? întrebă Kerman îngrozit.

— Da! E un vechi obicei elveţian.

— Şi asta trebuie să fac şi eu?!

— Numai dacă n-ai de gând să rămâi acolo unde eşti pentru tot restul zilelor tale, am spus tăios. Altă cale nu există.

Am început să mă împing încet în sus. Duritatea stâncii îmi pătrundea între omoplaţi şi mergea îngrozitor de încet, dar totuşi progresam. Cât timp muşchii de la picioare n-

aveau să se revolte, puteam să mă caţăr până sus. Dar dacă mă lăsau, mă aştepta o cădere rapidă şi o strivire de stânci.

Am continuat să înaintez în sus. Mai degrabă mă căţăram în felul ăsta decât să încerc să escaladez creasta aia. După ce am făcut cam o treime din drum, a trebuit să mă opresc şi să mă odihnesc. Dacă aş fi alergat la maraton, picioarele mele s-ar fi simţit mai bine, iar umerii îmi lăsau impresia că fâlfâie.

— Cum îţi merge, amice? întrebă Kerman, îndreptând lumina lanternei spre mine.

— Sunt încă întreg, am zis eu cu jumătate de gură. Aşteaptă să ajung sus, şi după aia încerci tu.

— Ai tot timpul! Eu nu mă grăbesc.

Am pornit din nou. Umerii mă dureau. Ca să nu-i mai simt, am ridicat ochii spre cer. Părea să fi venit mai aproape, sau poate că aşa doream eu, dar asta m-a însufleţit. Am continuat urcuşul ăsta târşit, fără de sfârşit, zdrobindu-mi umerii, amorţindu-mi picioarele, centimetru cu centimetru, ştiind că drum de întoarcere nu mai există: ori ajungeam, ori cădeam.

Crevasa începu să se îngusteze şi am înţeles că treceam de creastă. Înaintam din ce în ce mai greu. Încet, încet genunchii mi se apropiau de bărbie. Înaintam foarte greu. Deodată m-am oprit. Nu puteam să merg mai departe. Deasupra mea crevasa se îngustase la vreo trei picioare. Am scos cu greu lanterna şi am luminat stânca la o întindere de braţ. În dreapta mea am dat peste o poliţă, ieşitură îngustă; era vârful crestei.

Am băgat lanterna în buzunar şi m-am întins până la tufă. Am tras uşor şi ţinea. M-am agăţat ceva mai zdravăn, dar rezista în continuare. Mi-am tras sufletul, apoi mi-am slăbit picioarele şi mi-am dat drumul în aer. Treceam printr-un moment dificil nu glumă. Tufişul se aplecă, dar se vede că avea rădăcini foarte bine înfipte. M-am balansat încoace şi încolo simţind picături reci de transpiraţie trecându-mi pe

spinare. Degetele mâinii drepte agăţară ceva, nu îndeajuns ca să mă ţin, dar suficient ca să mă opresc din balans. Stăteam aşa, cu mâinile agăţate şi cu picioarele spânzurând în gol. O singură mişcare greşită şi o luam în jos. Eram cu adevărat îngrozit. Mai fusesem eu în situaţii limită în viaţă, dar niciodată ca acum.

Încet, necrezut de încet, am început să mă trag în mâini. Capul şi umerii îmi ajunseră la nivelul platformei. Am continuat să mă trag până m-am sprijinit cu pieptul de margine. Stăteam aşa cu inima bătându-mi nebuneşte, aproape de capăt. M-am odihnit câteva clipe ca să-mi adun puterile, apoi mi-am tras treptat genunchii, până am putut să-i sprijin pe margine. Eram la un pas de succes, dar şi la un pas de capătul puterilor. Cu un efort disperat, ultim, frenetic, m-am înălţat şi am ajuns sus, trântindu-mă pe spate, departe de tot şi de toate, în afară de bătăile de tun ale inimii şi de şuieratul respiraţiei mele.

— Vic!

Era vocea lui Kerman care străbătea crevasa.

Am scos un geamăt şi m-am târât spre marginea crevasei.

— Te simţi bine, Vic?

Vocea i se auzi de parcă ar fi venit de la zeci de mile distanţă: un şuşotit în beznă. Privind în jos am observat un licurici mişcându-se de colo-colo. Nu mi-am imaginat că urcasem atât de mult: abia văzând luminiţa asta m-a apucat ameţeala.

— Da! Lasă-mă un minut!

După un timp, mi-am calmat respiraţia şi nervii.

— Jack, nu poţi trece! Va trebui să aştepţi până găsesc o frânghie. E prea periculos. Nu încerca!

— De unde vrei să iei frânghia?

— Habar n-am! O găsesc eu undeva. Aşteaptă-mă aici!

Am aprins lanterna şi am plimbat-o în jur. Eram la doar 30 de picioare de vârf, dar restul drumului era uşor.

— Am plecat, Jack! Stai acolo până mă întorc cu frânghia!

Ultima parte a drumului pe care l-am făcut în picioare m-a adus până în dreptul piscinei. În faţa mea era casa. O lumină singuratică ardea la o fereastră.

Am pornit într-acolo.

IV

Când am ajuns pe veranda pustie, am fost tentat să mă aşez pe balansoarul confortabil. Mi-ar fi făcut o imensă plăcere să mă cufund în el şi să dorm tun vreo 12 ore.

O lampă obişnuită, cu abajur galben cu albastru, era aprinsă în hol. Uşile care dădeau în verandă erau deschise.

M-am oprit în capătul treptelor, când dinăuntru răzbătu o voce: era vocea unei femei, puternică şi ascuţită, care distona cu noaptea liniştită de vară, cu parfumul florilor şi cu luna mare şi galbenă. Probabil era furioasă pentru că atingea notele isteriei.

— Oh, taci odată, taci, taci, taci! Vino repede! Ai vorbit destul! Taci odată şi vino!

Am văzut-o aşezată într-un fotoliu, ţinând receptorul în mâna ei mică şi fermă. Stătea cu spatele la mine. Lumina îi cădea exact pe cap, scoţând reflexe feerice din părul ei superb. Purta pantaloni lungi de culoare verde şi o cămaşă de mătase de aceeaşi culoare, desprinsă parcă dintr-un poster al lui Vargas[1]. Putea să-i pozeze foarte bine, pentru că era ca toate fetele din afişele lui: cu picioare lungi, şolduri înguste, piept înalt, vioaie şi rapidă, ca argintul viu.

— Opreşte-te! Ce rost are să o luăm de la capăt?! Vino odată, asta e tot ce ai de făcut! Şi trânti receptorul.

Mă gândeam că nu e cazul să mă port prea discret sau rafinat şi apoi nici nu mai eram în stare să fiu politicos. Picioarele îmi erau ca de plumb, mă simţeam zdrobit şi abia

[1] *Alberto Vargas* (1896-1982), artist ilustrator, cunoscut pentru afişele cu fete frumoase îmbrăcate sumar. (n. trad.)

gâfâiam chinuit; aşa că am intrat în cameră fără să mă deranjez s-o fac în linişte; paşii mei pe podea răsunară ca nişte mici explozii.

I-am observat spatele tresărind, capul i se răsuci brusc şi mă privi peste umăr cu ochii ei negri larg deschişi.

Urmă o pauză în care puteai număra liniştit până la zece.

Nu m-a recunoscut; de fapt avea în faţă un individ ce aducea cu un marinar jerpelit în nişte pantaloni de doc rupţi în genunchi, o cămaşă căreia mai multe spălări i-ar fi redat identitatea şi o faţă cu mai mult jeg decât pistrui.

— Bună! i-am zis eu. Îţi aminteşti de mine? Amicul tău, Malloy!

Se pare că-şi amintea, căci scoase un oftat adânc şi se ridică ferm de pe canapea.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea cu o voce plictisită şi cu o expresie nepăsătoare.

— M-am căţărat pe stâncă! Ar merita să încerci odată, când te apucă amocul. E bun şi pentru siluetă, nu că ar fi ceva în neregulă cu a ta!

— Dar n-ai văzut-o... Încă! zise ea muşcându-şi un deget.

— Să înţeleg că în privinţa acestui „încă” se poate face ceva? am întrebat, privind-o.

— S-ar putea. Depinde de tine.

— Zău? M-am aşezat. Nu vrei să bem ceva? Nu mai sunt ce-am fost. Vei vedea că reflexele mele sunt mai bune după whisky.

Ea se duse la bar.

— E adevărată chestia cu stânca? Nimeni n-a reuşit aşa ceva până acum.

— Leandru a trecut înot Hellespontul[1], deşi Hero nu arăta nici pe jumătate ca tine.

[1] În mitologia greacă, Leandru era un tânăr originar din Abydos, îndrăgostit de Hero, o tânără preoteasă a Afroditei. Pentru a se întâlni cu Hero, Leandru pleca în fiecare noapte din Abydos şi traversa înot Hellespontul, ca să ajungă la ea, la Sestus. (n. trad.)

— Vrei să spui că într-adevăr ai escaladat-o?!

Se întoarse cu whisky şi gheaţă, care arătau mult mai tentant decât ea, însă bineînţeles că nu i-am spus asta.

— M-am căţărat! am zis eu luând paharul... ca să ajung la ochii tăi negri şi frumoşi, şi la silueta pe care n-am văzut-o... Încă!

Ea se apropie şi mă urmări în timp ce am dat pe gât o treime din băutură. Apoi îşi aprinse o ţigară cu o mână la fel de nemişcată ca stânca despre care vorbisem, după care o scoase dintre buzele ei roşii şi senzuale şi mi-o dădu mie.

Degetele ni se atinseră. Pielea îi ardea.

— Sora ta e aici? am spus aşezând cu mare atenţie whisky-ul pe măsuţa de cafea.

Ea îşi studie din nou cu atenţie degetul mare, apoi mă privi cu coada ochiului.

— Janet e moartă! A murit acum doi ani!

— Am mai descoperit o groază de lucruri de când mi-ai spus asta întâia oară! Ştiu că fata pe care mama ta a ţinut-o prizonieră vreo doi ani este sora ta, Janet! Chiar trebuie să-ţi spun cât de multe ştiu?!

— Poţi, dacă asta ai de gând, zise ea aşezându-se.

— Multe sunt doar presupuneri. Poate mă corectezi tu pe parcurs, am spus eu, afundându-mă în scaun. Janet a fost favorita tatălui tău. Şi tu, şi maică-ta ştiaţi că îi va lăsa ei grămada aia de bani. Janet s-a îndrăgostit de Sherrill, care ştia şi el că banii vor fi ai ei. Sherrill era un tip îndrăzneţ şi elegant şi tipii ăştia te atrag pe tine. Aţi avut o legătură, dar Janet a aflat şi a rupt logodna. Apoi a avut loc o ceartă între voi două. Una dintre voi a scos arma. Tatăl tău a intrat într-un moment nepotrivit. Tu l-ai împuşcat sau Janet?

Ea îşi aprinse meticulos o ţigară, aruncă chibritul în scrumieră şi abia apoi zise:

— Are vreo importanţă? Eu am făcut-o, dacă vrei să ştii!

— Pe vremea aceea, sora Anona Freedlander stătea la voi în casă. Ce căuta acolo?

— Maică-mea nu era prea bine cu capul, zise ea indiferent. Pe de altă parte, ea credea că eu nu sunt tocmai normală. Ea l-a convins pe tata că am nevoie de îngrijire şi a adus-o pe sora Freedlander să mă urmărească.

— Anona a vrut să cheme poliţia, când l-ai împuşcat pe tatăl tău?

Ea încuviinţă şi zâmbi, dar zâmbetul nu-i schimbă expresia rece a ochilor.

— Mama spunea că mă vor arunca într-un azil, dacă se află că eu l-am împuşcat. Sora Freedlander a căutat-o cu lumânarea. Mama a adus-o înapoi la sanatoriu şi a încuiat-o. Era singura cale de a-i închide gura şi a-i opri iniţiativele neplăcute. Janet a insistat să fiu şi eu izolată, iar mama a fost de acord. Aşa că m-a trimis aici. Asta este casa ei. Janet credea că sunt în sanatoriu, dar a aflat mai târziu că nu sunt, fără să ştie însă unde mă aflu. Cred că de asta ţi-a şi scris. Vroia să te roage să mă găseşti. Sora Freedlander a făcut un atac de cord şi a murit. Era o şansă prea bună ca să nu profit de ea. Mama şi Douglas i-au dus corpul la Crestways. Mama i-a spus lui Janet că eu vroiam să o văd, aşa că a venit la sanatoriu. A fost încuiată în camera lui Freedlander, iar sora Freedlander a fost dusă în patul ei. Era o idee grozavă, nu-i aşa? Eu l-am chemat pe doctorul Bewley, care locuia în apropiere. Nu şi-a dat seama că femeia moartă nu e Janet şi a semnat certificatul de deces. După asta a fost simplu. Administratorii n-au bănuit nimic, aşa că am obţinut toţi banii. Se aplecă în faţă şi-şi scutură scrumul ţigării, continuând cu aceeaşi voce inexpresivă: Ceea ce ţi-am spus despre Douglas era adevărat. Şobolanul ăsta nenorocit a prins glas şi a încercat să mă şantajeze! M-a obligat să cumpăr *Dream Ship.* Camerista lui Janet m-a şantajat şi ea. Ea ştia că Janet nu murise. În acest moment ai apărut tu. Am crezut că, dacă-ţi spun câte ceva din toată istoria asta, Douglas o să se sperie, dar n-a fost aşa! El vroia să te ucidă, dar eu nu l-am lăsat. A fost ideea mea să te ducem la

sanatoriu. Nu credeam că o vei scoate pe Janet de acolo. De îndată ce am aflat unde e, i-am trimis pe oamenii lui Sherrill să mi-o aducă aici.

— A ta a fost şi ideea de a-l împuşca pe tatăl lui Freedlander?

Făcu o grimasă de dezgust.

— Ce puteam face? Dacă apuca să-ţi spună că ea era bolnavă de inimă, ştiam că vei ghici ce s-a întâmplat. Am intrat în panică! Am crezut că dacă-l reducem pe el la tăcere şi punem mâna pe dosarul ei de la poliţie, putem scăpa. Dar se pare că am sperat degeaba.

— Deci, Janet este aici?

— Da, e aici! dădu ea din umeri.

— Şi încerci să te hotărăşti ce să faci cu ea, nu?

— Da!

— Ai vreo idee?

— Probabil.

Mi-am terminat băutura. Avusesem mare nevoie de ea.

— Tu l-ai împuşcat pe Sherrill şi ai pus foc vasului?

— Ai aflat o mulţime de lucruri!

— Tu ai făcut asta?

— Ştiam c-o să mă dea de gol, dacă îl înhaţă poliţia. Oricum, era un nenorocit. A fost de-a dreptul plăcut să dau foc vasului. Întotdeauna am urât vaporul ăla. A ars bine?

I-am spus că a ars teribil de bine.

Am stat câteva clipe, privindu-ne unul pe altul.

— Mă surprinzi! zise ea deodată. Oare nu ne-am putea asocia? E total lipsit de sens să dai toţi banii ăştia unor epave de la un institut de cercetare. Trebuie să fie aproape două milioane.

— Şi cum ar trebui să facem?

Îşi muşca din nou degetul în timp ce reflecta la acest lucru.

— Vezi, e sora mea. Nu o pot ţine prea mult aici. Dacă se află că e în viaţă, pierd banii. Ar fi mai bine dacă ar muri.

N-am răspuns.

— Am intrat în camera ei de vreo trei-patru ori cu un pistol, spuse ea după o pauză lungă, dar de fiecare dată când am încercat să apăs pe trăgaci, ceva m-a oprit. Mă privi în ochi. Ţi-aş da jumătate din bani.

— Vrei să spui că ar trebui să o fac eu?

De data asta, zâmbetul acela fără sens i se vedea şi în privire.

— Gândeşte-te ce ai putea face cu toţi banii ăştia!

— Mă gândesc, dar încă nu îi am.

— Oh, ţi-i dau! Îţi scriu un cec chiar acum.

— Ca să-l anulezi după ce-mi fac treaba, nu-i aşa? Ai putea să mă împuşti ca pe Sherrill, i-am spus eu şi i-am aruncat una dintre privirile mele tâmpe.

— Când spun un lucru, vorbesc foarte serios, iar când fac o promisiune, mi-o ţin! Şi, pe lângă asta, mă poţi avea şi pe mine.

— Chiar aşa? Am încercat să nu sune atât de lipsit de entuziasm pe cât simţeam. Asta-i grozav! M-am ridicat. Unde e?

Mă privi cu aceeaşi faţă inexpresivă, cu excepţia unei vene care începu să zvâcnească brutal pe obrazul ei stâng.

— O vei face?

— Nu văd de ce nu. Dă-mi un pistol şi spune-mi unde o găsesc.

— Nu vrei să-ţi scriu întâi cecul?

Am dat din cap.

— Am încredere în tine! am spus, sperând să nu întrec măsura cu expresia mea tâmpă.

Ea întinse un deget spre uşa din celălalt capăt al camerei.

— E acolo!

M-am ridicat în picioare.

— Atunci, dă-mi pistolul! Trebuie să pară că s-a sinucis.

Ea încuviinţă.

— Da. M-am gândit la asta. N-ai să o faci să sufere, nu?

Ochii ei aveau acum altă expresie. Mi se părea că se gândeşte deja la altceva.

— Pistolul! şi am întins mâna spre ea.

— A, da! O scutură un fior, se încruntă şi privi absent împrejur. Îl aveam pe-aici, pe undeva. Vena îi sălta şi mai tare sub piele. Cred că trebuie să fie în geantă.

Geanta era pe un fotoliu. Se întinse după ea, însă eu am fost mai rapid.

— E în regulă, îl iau eu. Stai jos şi linişteşte-te. Am înhăţat geanta şi am deschis-o.

— Nu o deschide, Malloy!

M-am răsucit brusc.

Manfred Willet stătea în cadrul uşii. Avea un pistol automat în mână, îndreptat spre mine.

V

Maureen strigă isteric.

— Idiotule! De ce nu aştepţi? Era gata să o facă! Cap sec ce eşti!

Privirea rece a lui Willet se mută de la ea la mine:

— Bineînţeles că nu era gata să o facă! zise el tăios. Voia doar să-ţi ia pistolul. Acum stai cuminte şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Ea tresări şi se răsuci spre mine. O strălucire febrilă i se citea în ochii negri.

— Nu aveai de gând să o faci?! Spune!

— Nu! am răspuns eu, zâmbindu-i.

— Chestia asta a ajuns prea departe, zise Willet şi înaintă. Stai jos! îmi zise el. Vreau să-ţi spun ceva. Stai şi tu jos, îi zise lui Maureen.

Eu m-am aşezat, dar ea a rămas în picioare. Stătea nemişcată, privind la Willet şi muşcându-şi degetul.

— Stai jos! zise el şi îndreptă arma spre ea. Eşti tot atât de nebună ca maică-ta! E timpul să fii ţinută sub control.

Ea zâmbi apoi şi se aşeză în fotoliul pe care era geanta, îşi încrucişă picioarele şi continuă să-şi muşte degetul.

Willet stătea în picioare în faţa şemineului gol. Îşi îndreptata arma când spre Maureen, când spre mine. Faţa lui era neliniştită, iar ochii îi fugeau de la mine la ea.

— Unde este Janet? întrebă el.

Cum Maureen nu zise nimic, am întins un deget spre uşă.

— Ea zice că-i acolo.

— Se simte bine?

— Din câte ştiu eu, da.

El se destinse încet, dar nu lăsă pistolul jos.

— Îţi dai seama că încă mai poţi scoate o grămadă de bani din toată tărăşenia asta, dacă faci cum zic eu, nu? Încă mai putem stăpâni situaţia. Greşeala a fost că i-am lăsat ei prea multă libertate, dar nu credeam că e chiar atât de periculoasă. Ştiam că e labilă; şi mama ei era la fel, dar credeam că sunt inofensive. Trebuia să acţionez mai devreme, însă n-am putut s-o fac din cauza lui Sherrill. Acum, că e mort, va fi mai uşor. Tu ai rămas singurul obstacol. Vrei să accepţi 50.000 şi să-ţi ţii gura?

Mi-am înălţat sprâncenele.

— Acum câteva minute ea mi-a oferit un milion.

El făcu un gest de nerăbdare.

— Ascultă, asta e o propunere de afaceri! Să nu pierdem timpul! Ea nu are un milion şi oricum nu ţi-ar fi dat nimic, chiar dacă ar fi avut. Ea nu are dreptul să încaseze asigurarea lui *Dream Ship.* Eu am!

— Ce se va întâmpla cu ea? am întrebat şi m-am uitat la Maureen, care mă privea cu aceiaşi ochi lipsiţi de expresie.

— Va trebui să o bag într-un azil. Nu are de ales, dacă nu vrea să ajungă pe mâna poliţiei şi să fie acuzată de crimă, spuse Willet repede, cu o voce gravă. Totul se poate aranja în linişte. Mai mult ca sigur că Janet nu va face scandal. O

pot convinge să facă ce-i spun eu. Ea o să rămână cu banii din moştenire, iar tu cu mine cu asigurarea pentru *Dream Ship.*

— Lasă-mă să înţeleg! Deci tu ai clocit tot acest mic complot de la început?

— Nu e nevoie să discutăm asta! zise el categoric.

— A fost ideea lui! spuse Maureen. De la început şi-a băgat mâna în banii din cont, pierzând la jocuri de noroc banii pe care trebuia să-i administreze, iar Janet a aflat. El a convins-o pe mama să o izoleze în sanatoriu. Dacă nu era Douglas, m-ar fi închis şi pe mine acolo.

— Taci din gură! zise el şi se încruntă.

— M-am gândit eu că aşa trebuie să fie, am zis. Era clar că cineva care avea legătură cu moştenirea era amestecat în treaba asta. Am început să-mi pun întrebări în legătură cu tine când ai refuzat să-i informezi şi pe ceilalţi administratori. Apoi, când Janet a fost luată din apartamentul secretarei mele, am fost sigur! Nimeni, în afară de tine şi de mine, nu ştia că e la Paula acasă.

— Ce importanţă are?! zise el nerăbdător. Dacă nu era Sherrill şi nebuna aia, totul ar fi mers strună. Eu nu am vrut să omor pe nimeni. Iar când s-au apucat să ucidă, m-am hotărât să o opresc. Iar ea poate fi oprită. Mi te alături? Împart asigurarea cu tine juma-juma!

— Şi dacă refuz?

— Sunt pregătit să dispar din peisaj. Nu vreau asta, dar am s-o fac, dacă am să fiu nevoit. Am să vă ţin aici, până încasez asigurarea. Nu va fi uşor, dar se poate face. Dar dacă eşti deştept, vii cu mine.

M-am uitat la Maureen.

— N-ai nimic de spus la toate astea?

— Nici n-ar avea ce să spună, zise Willet impacientat. Se duce la azil sau intră la închisoare. E prea periculoasă să fie lăsată liberă!

L-am ignorat şi am întrebat-o din nou:

— Nu ai nimic de spus?

Ea zâmbi. Un zâmbet chinuit.

— Nu, dar am ceva de făcut!

Trebuie să fi avut tot timpul pistolul lângă ea, strecurat lângă scaun. Împuşcătura răsună ca un tunet. Flacăra arse husa largă a fotoliului.

Willet scăpă pistolul şi făcu doi paşi nesiguri în faţă, cu degetele încleştate de piept. Am apucat să-l văd căzând în genunchi, apoi am ţâşnit din fotoliul meu către spaţiul îngust dintre fotoliul meu şi al ei. Am prins-o de încheietură chiar când arma se îndrepta spre mine. Arma s-a descărcat. Am simţit o arsură pe marginea gâtului. Ne-am prăbuşit cu tot cu fotoliu pe jos. I-am smuls arma din mână, am lovit-o şi m-am ridicat anevoie în picioare.

— O.K., O.K.! potoleşte-te! zise Mifflin din pragul uşii şi intră împreună cu Jack Kerman.

— Te simţi bine, Vic? întrebă Kerman.

— Da! Aţi auzit toată tărăşenia?

— Am auzit-o, zise Mifflin. El e rănit rău? şi privi spre Willet.

— Fii atent la ea! am ţipat, sărind în picioare.

Maureen făcuse un salt spre uşă. Am plonjat după ea, dar a fost mai iute decât mine. Străbătu veranda într-o clipită şi o luă în jos pe treptele terasei.

— E mort! l-am auzit din urmă pe Mifflin, în timp ce năvăleam afară, urmat de Kerman.

Coboram prima platformă a terasei când ea trecea de a patra. L-am oprit pe Kerman.

— Lasă-l pe Mifflin să se ia după ea, dacă vrea.

Mifflin apăru alergând.

— Unde s-a dus? întrebă el.

I-am indicat direcţia.

Alerga foarte repede, aşa că ajunsese deja pe terasa inferioară. Mifflin era pe urmele ei, însă se opri. Fata fugea direct spre vârful stâncii, de unde se prăbuşi în gol.

Pentru câteva clipe am stat nemişcaţi, ascultând şi aşteptând. Dar n-am auzit nimic. Era de parcă spaţiul dintre vârful stâncii şi mare s-ar fi deschis şi ar fi înghiţit-o.

— Asta e cea mai bună soluţie pentru ea! am zis eu, întorcându-mă spre casă.

Mă simţeam rău. Chiar dacă era nebună, era o femeie frumoasă şi eu mă simt întotdeauna trist când ceva frumos piere.

Când am ajuns pe verandă am întrebat:

— Te-ai căţărat pe stâncă, Jack?

Kerman încuviinţă.

— Am depăşit creasta! zise el, cu o tresărire exagerată. Am să visez chestia asta tot restul vieţii. Paula e pe-aici pe undeva. O caută pe Janet Crosby.

— Acum va trebui să-i explicăm lui Brandon toată povestea asta! am spus când Mifflin s-a apropiat gâfâind. Va fi teribil de vesel.

Mifflin ne întrerupse:

— Praf s-a făcut, zise el, privindu-ne aspru. Şi acum, voi ăştia doi deştepţi, treceţi înăuntru şi daţi-i drumul!

Am intrat şi am început să povestim totul de la bun început.

CUPRINS

CAPITOLUL 1....4
I....4
II....12
III....20
IV....29
V....33
VI....37
CAPITOLUL 2....46
I....46
II....51
III....57
IV....65
V....75
CAPITOLUL 3....82
I....82
II....89
III....93
IV....104
V....117
CAPITOLUL 4....126
I....126
II....130
III....134
IV....145
V....151
VI....160
CAPITOLUL 5....170
I....170
II....180

III.....187
IV.....193
V.....198
CAPITOLUL 6.....204
I.....204
II.....209
III.....213
IV.....220
V.....226